

BURMESE
CLASSIC

.com

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအခွေလီ

အလင်္ကာ နန်းတော်

၂၈၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နေ့ဘုံယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်အေးချမ်းရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်မအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို နှိပ်ဖွဲ့ပြီးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထူထောင်ရေး၊ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဝန်ရှိပြီးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဝတ်၊ စာတတ်တတ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဆုအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ချစ်သူတို့

အလင်္ကာနန်းတော်

ဆန်းစစ်
ရက်စာရ

- L လင်း
- ဒေါ်သီတာ (ရိုးစာပေ)
- (မြ-ဝဋ္ဋကဌာ)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လင်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်လွှ (မြ - ၀၂၀၇၉)
- သုသံနိပိတိုက်
- အမှတ်(၁၄၈) ၄၅-လမ်း(အထက်)
- ဗိုလ်တထောင်

အတွင်းဖလှယ်

- ဦးထွန်းဆိုင်း

စာအုပ်ချုပ်

- ကိုသန်းဌေး

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

အုပ်စု

- ၂၀၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

ဆုအခွင့်

ချစ်သူတို့အလင်္ကာနန်းတော် / ဆုအခွင့် : ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၅၆ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) ချစ်သူတို့အလင်္ကာနန်းတော်

အခန်း (၁)

အရာအားလုံး လရောင်မျက်စိရှေ့မှာပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ နေရာ
ဓလွှပ်မယက်ရပ်လျက် ၎င်းစူးစိုက်ကြည့်နေလျက် ဘာကိုမှ မမြင်။

လရောင်၏စိတ်သည် ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားကာ
အရပ်ရပ်နေသော အရာဟူ၍ နှလုံးသားတစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။

“ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက် လရောင်၊ စိတ်ကို တင်းမထားဘဲ လျော့
ချစ်ပါကွယ်”

သူငယ်ချင်း နှင်းဆီ၏ အသံက ဟိုးအဝေးမှ လွင့်ဖွဲ့လာသလို
ထင်ရသည်။ လရောင်သည် သူမကိုသူမ အိပ်မက်ထဲရောက်နေသူ

သို့သော်လည်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုအိပ်မက်မှာ ပြီးပျောက်မသွား
ဘဲ အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ လရောင် နေရာမှာ တွေဝေစွာ ရပ်တန့်ရင်း

အရပ်ရပ်နေသော သူများရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ
ထန်လှသော ခြေလှမ်းများကို မရွေ့ချင်ရွေ့ချင် မောပန်းခက်ခဲစွာ

ဆောင်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် နှင်းဆီဆွဲခေါ်ရာနေရာကို
ရောက်၏။

လရောင်ခေါင်းထက်မှ ဆံပင်များ ဖွာလန်ကွဲနေ၏။ ခြေထောက်တို့မှာ အနိုင်နိုင်လှမ်းရင်းက လဲပြိုချင်နေသည်။ လျှောက်လာရင် စို့ကျပ်လာသော ရင်ကို ပေါ့ပါးသွားအောင် ငိုချပစ်လိုက်ချင်သည်။

အားပါတရ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်၍ ငိုယိုပစ်လိုက်ချင်သော ထည်း မျက်စည်မကျနိုင် နှင်းဆီက လရောင်လက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်သည်။ ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ ရှေ့တည့်တည့် စူးစူးကို ကြည့်နေပါလျက် ဘာကိုမှ မမြင်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိရာအားလုံးတို့ ကွယ်ပျောက်သွားလျက်... လရောင်တစ်ယောက်တည်းသာ... ကမ္ဘာလောကကြီးပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ထင်ရသည်။

မေ့မေ့...

လရောင်၏ မေ့မေ့သည် သူ့အချစ်ဆုံးသမီးကိုထားလျက် ထာဝရခွဲခွာထားရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပြေးကြည့်သည်အမေနှင့် သည်သမီးသာ ရှိကြသည်ဘဝ... အခုတော့ လရောင်တစ်ယောက်တည်း အားကိုးရာမဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိမ်နှင့် နီးလာလေလေ လရောင် နှလုံးသားက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကြည်းကြေကွဲ ဆို့နှင့်ရလေ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတွင် တွဲလွဲခဲ့လျှင် ရှိသော မျက်စည်များကို ဖယ်ရှားခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်တွင် မြောင်းကို သစ်သားတံတားထိုးလျက် အဝါနုရောင် တစ်ထပ်တိုက်လေးကို တံခါးများ အားလုံးပိတ်လျက် ငြိမ်သက်တိတိဆိတ်ဆိတ် တွေ့ရသည်။

သော့ခတ်ထားသည့် တံခါးပေါက်များကို လှမ်းကြည့်

လရောင်နှလုံးသားတို့ မွေ့မကြသွား၏။ ခေါင်းရင်းဘက်အခန်းမှာ မေ့မေ့ အိပ်ခန်းဖြစ်သည်။ သရက်၊ မာလကာ၊ ပိန္နဲ၊ ပိတောက်ပင်များဖြင့် စိမ်းညိုနေသော အိမ်လေးကို မေ့မေ့မြတ်နိုးသလို လရောင်ချစ်သော အိမ်လေးကို မေ့မေ့ဈာပန်နှင့်အတူ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

မေ့မေ့ရောဂါအတွက် ကုသခဲ့ရသည့် ဆေးကုသစရိတ်များနှင့် အတူ သားအမိနှစ်ယောက်၏ စားသောက်နေထိုင်မှုစရိတ်များ...။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း တိုးမြှင့်လာသည့် အတိုးတွေက လရောင်တို့ သားအမိပိုင်ဆိုင်သမျှ အိမ်လေးကို သူများလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

မေ့မေ့ ဆေးရုံတက်နေစဉ်မှာပင် အတိုးနှင့်အိမ်ကို အသိမ်းခံလိုက်ရသည်။ ပြန်အမ်းငွေ မဖြစ်စလောက်နှင့် လရောင်အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရသည်။ နှင်းဆီတို့ သားအမိအိမ်ကို အထုပ်အပိုးနှင့် ရောက်ခဲ့ရသည့် လရောင်အဖြစ်ကို မေ့မေ့ မသိ။ သိရင် ပိုရင်နာရမည်။ ဘာတစ်ခုမှ သိမသွားဘဲ ဆေးရုံမှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားခဲ့သော ထံကြမ္မာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ကားလေးက လရောင်အိမ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး နှင်းဆီတို့ အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ညင်သာစွာ ဆီးရပ်သွားသည်။ နှင်းဆီက လရောင်ဆင်းနိုင်ရန် ကားတံခါးကို သွင်းဖွင့်ပေးသည်။ မြေကြီးပေါ်ကို ခြေချလိုက်သောအခါ လရောင်မှာ အရင်တုန်းက လရောင်မဟုတ်တော့ပဲ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ခြေသံမမြည်အောင် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ လရောင်အတွက် ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့

အရပ်ကြီးပြတ် လှဲချလိုက်သောအခါ လရောင်ခန္ဓာကိုယ်က ဖွဲ့အိတ်တစ်ခုလို ပျော့ခွေကျသွားသည်။ နှင်းဆီက လရောင်ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ပါးပါးတစ်ထည်ယူ၍ ခြုံပေးလိုက်သည်။

ပက်လက်လှန်အိပ်နေသော လရောင်က မလှုပ်မယှက် အနေအထားနှင့် မျက်နှာကြက်ကို အားယူစိုက်ကြည့်နေ၏။

“စိတ်ကိုဖြေပါ လရောင်ရယ်၊ တစ်နေ့ကြာရင် နှင်းဆီတို့လည်း အဲဒီခရီးကို မလွဲမသွေ သွားကြရမှာပဲ၊ အရင်သွားတဲ့သူနဲ့ နောက်ကျတာပဲ ကွာမှာပါ”

“ဒီလို စကားတွေပြောနေလို့ နှင်းဆီကို ကိုယ်ချင်းမစာနာဘူးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ လရောင်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားကြေကွဲနေရတဲ့ သူဆိုတာ ယုံပါကွယ်”

နှင်းဆီအသံက “တုန်ယင်တိုးအက်လျက်ရှိပြီး မျက်ဝန်း အရွေ့အလျားမရှိ၊ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသော လရောင်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မရဲတရဲကြည့်၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြူဝင်းလှပသော လရောင် မျက်နှာလှလှလေးမှာ သောက၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် မလန်းရွှင်နိုင်ဘဲ ညှိုးပျော့လျက် ထာဝရရွှန်းစိုတောက်ပနေသော မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်ကြည်တို့ဖြင့် စိုလှေ့အိုင်ဖွဲ့လျက်... အရောင်အဆင်းပင် မရှိသလောက် မှိန်ပျော့လျက် ရှိသည်။

“နှင်းဆီစေတနာကို လရောင် နားလည်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ နှင်းဆီတို့ကျေးဇူးကို လရောင်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“အို”

ဖျစ်ညစ်အားတင်းပြီး ပြောလိုက်ရသော်လည်း လရောင်မှာ ကိုယ့်အသံကိုပင် မမှတ်မိနိုင်ဘဲ ဟိုးအဝေး တစ်နေရာမှ ပျံလွင့်လာသလို ထင်ရသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေ ပြောစရာ မလိုပါဘူးဟယ်၊ လရောင်တို့ ကျေးဇူးတွေလည်း နှင်းဆီတို့သားအမိပေါ်မှာ ရှိပါတယ်”

နှင်းဆီကို ပြန်ပြောရန် စကားတို့ ပျောက်ဆုံးသွားပြန်သည်။ လရောင်အသံမှာ ချညှန်နဲ့ ဖြစ်နေယုံမက ခြောက်ကပ် ကဲ့အပ်လျက် ခပ်တိုးတိုးလေးသံကိုပင် မနည်းအားယူ ပြောရခြင်းဖြစ်ရာ နောက်ထပ် စကားဆိုရန် အင်အား မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

နှင်းဆီမှာ သူမ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအတွက် တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပူစိုးရိမ်လျက် ရှိသည်။ တကယ်တော့ နှင်းဆီနှင့် လရောင်သည် ဘဝတူ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ လရောင်တွင် အမေတစ်ယောက် တည်းရှိသလို နှင်းဆီတွင်လည်း အမေတစ်ယောက်တည်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီအမေက စက်ချုပ်ပညာဖြင့် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဘဝကို ကျစ်လျစ်စွာ ရပ်တည်ရှင်သန်နေသလို လရောင်တို့ သားအမိကတော့ မေမေဘက်မှ ရရှိသော အမွေအနှစ်များကို တတိတိ ထိုင်စားခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်တိုင် နှင်းဆီတို့သားအမိလို အိမ်ငှားနှင့်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် ချောင်လည်သင့်တင့်စွာ နေနိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

မေမေတွင် စွဲကပ်နေသော ရပ်ကျပ်ပန်းနာရောဂါကြောင့် အလုပ်ကို ပင်ပန်းစွာမလုပ်နိုင်သလို ရာသီဥတုနှင့် နှာစားမှားခြင်းကို ခံနိုင်ရည် မရှိသူဖြစ်သည့်အတွက် အစိုးရရုံးတွင် အရာရှိလုပ်နေရာမှ ဆေးပင်စင်

ယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဘဝတူချင်းမို့ လရောင်တို့သားအဓိက နှင်းဆီတို့ သားအဓိအတွက် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးခဲ့ကြသလို နှင်းဆီတို့ သားအဓိကလည်း လရောင်တို့အပေါ်မှာ လေးစားကြည်ညို ချစ်ခင် ကြသူများဖြစ်ရာ အိမ်ချင်းငယ်ခြားလျက်ရှိသော်လည်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ကူးလူးဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီနှင့် လရောင်ကလည်း ညီမအရင်းအချာလို ချစ်ခဲ့ကြသည်။ လရောင်ဘဝမှာ နှင်းဆီတို့ သားအဓိသာ မရှိခဲ့လျှင် မတွေးရဲစရာ ဖြစ်သည်။ မိမိရှိ ဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမှာ ရှိစဉ် အိမ်ကလေး ကိုပါ အကြွေးဖြင့် သိမ်းခံရခြင်းကြောင့် နာမည်ကသာ လရောင်ဖြစ်နေ ပြီး လရောင်ဘဝက နေမင်းလို ပူလောင်လျက်ရှိသည်။

မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှာ မျက်ရည်စက်တွေက ခေါင်းအုံးလေးပေါ် သို့ အတားအဆီးမဲ့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“လရောင်ရယ်”

နှင်းဆီက သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်သလို လရောင် လက်ချောင်း ဖြူဖြူလေးများကို သူမလက်ချောင်း ညှိညှိလေးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။ ဖြူနုဝင်းဖန်နေသော သိပ်လှသည့် လရောင်နှင့် အသားညှိညှိ ရွက်ကြမ်းရေကြို့ နှင်းဆီတို့ နှစ်ယောက်က အစစအရာရာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီမှာမည်က လူအမည်ကသာ နှင်းဆီ။

တကယ် နှင်းဆီတစ်ပွင့်လို ကိုယ့်မှာ ဆူးတွေနှင့် ရဲရဲတောက် ပင်ကိုယ်သတ္တိရှိသော နှင်းဆီမဟုတ်ဘဲ အရာရာကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ် လန့်နေတတ်သော အားငယ်စွာ ငိုယိုမျက်ရည်ကျဖို့သာ တတ်စွမ်း

နိုင်သော စံပယ်ပွင့်ဖြူဖြူလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူမအမည်ကို နှင်းဆီ လို့မခေါ်ပဲ စံပယ်လိုသာ ခေါ်ထိုက်ခေါ်သင့်သူ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း လရောင်ငိုတော့ သူပါ လိုက်ငိုသည်။ လရောင် ကတော့ နှင်းဆီလို မဟုတ်။ ပင်ကိုယ်မိမိကိုက မိန်းမသားပီပီ အားငယ် ပျော့နွဲ့သူဖြစ်သော်လည်း အရာရာကို အားငယ်ပျော့ညံ့စိတ်ဖြင့် ကြည့်မြင် သူ မဟုတ်ခဲ့သလို နေရာတကာ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်စွာ အားငယ် နေတတ်သူလည်း မဟုတ်။

လရောင်မှာ နှင်းဆီနှင့် နှိုင်းယှဉ်တိုင်း ခေါင်းမာသူ၊ တဖွတ်ထိုး ဆန်သူ ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည်။ တကယ်တော့ လရောင် ခေါင်းမာခြင်း၊ တဖွတ်ထိုးဆန်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရခြင်း၊ ဆုံးဖြတ် သင့်တာကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“လရောင် အိပ်ပျော်သွားပြီလား”

နှင်းဆီအမေ ဒေါ်လေးတင်၏ အသံတိုးတိုးကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

အမေ စိတ်သက်သာပါစေတော့လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ရပေမယ့် လရောင်မျက်စိကို မှိတ်ထားပေမယ့် မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းက စီးကျနေ သည့် မျက်ရည်များကြောင့် လရောင်အိပ်မပျော်တာကို နှင်းဆီ သိသည်။

“အေး... အေး၊ အိပ်ပါစေ၊ ခမျာ သနားစရာလေးပါကွယ်”

ခပ်ဖွဖွခြေသံက ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မျက်စိမှိတ်ထားလျက် လရောင်မျက်ဝန်းထဲမှာ မေမေပုံရိပ်

တွေသာ တရစ်ဝဲဝဲလည်နေသည်။ ပြီးတော့... မေမေ မကွယ်လွန်မီ ရက်ပိုင်းအလိုမှာ ပြောကြားသွားသည့် စကားတွေကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

“သမီးဖေဖေ မသေဘူး လရောင်၊ မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက် သမီးဖေဖေနဲ့ ဆက်သွယ်ပါ”

“ဟင့်အင်... လရောင် မသွားဘူး မေမေ”

ဖခင်ဖြစ်သူ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါသည်ဆိုသည့် စကားက လရောင်စိတ်ကို အနည်းနှင့်အများ လှုပ်ရှားစေခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မေမေနှင့် လရောင်ကို ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ပစ်ထားရက်သော ဖေဖေကို နှလုံးသားထဲက လှိုက်လှဲစွာ နာကျင်နေမိသည့်အတွက် ချက်ချင်း ခေါင်းခါလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

လရောင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ မေမေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ဖြေလိုက်သည်။

“မေမေနဲ့လရောင်ကို ပစ်သွားတဲ့ဖေဖေကို လရောင် မတွေ့ချင်လို့”

“အိုကွယ်”

နှုမ်းဖျော့နေသော မေမေမျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်သွားသည်။ လူမမာ အမေကို စိတ်ထိခိုက်အောင် မပြောလိုသော်လည်း လရောင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းအတွက် နောင်တမရလိုက်မချေ။

“လရောင်ဟာ မေမေသမီးပါ။ အဖေဆိုတာ မရှိတဲ့ တစ်သက်လုံး

နေလာခဲ့ပြီးမှတော့ လရောင်အတွက် အဖေရှိရှိ မရှိရှိ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး မေမေရယ်”

ပြောပြီးမှ ညှိမှောင်သွားသော မိခင်မျက်နှာကို မကြည့်ရက်တော့ပဲ ခေါင်းကို ငုံ့ချက်လိုက်သည်။ လရောင်မှာ မေမေမျက်နှာကို မကြည့်ရက်၍ လွဲနေသည့်တိုင် မေမေမျက်လုံးအစုံကတော့ လရောင်ထံမှ ခွာဘဲ စိုက်ငေးလျက် တွေတွေကြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒါပေမယ့်ကွယ်... မေမေ မရှိတော့ရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း...”

“လရောင် နေရဲပါတယ် မေမေ၊ လရောင် မေမေ သမီးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“သမီးရယ်”

မေမေအသံက နာကြည်းဆွေးမြေ့နေသော အက်သံမျိုးဖြစ်ကာ လရောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သိရှိနားလည်ဟန်ဖြင့် ကြေကွဲလျက် ရှိသည်။

“သမီးဟာ မေမေသမီးဖြစ်သလို ဖေဖေသမီးဆိုတာလည်း မေမေပါနဲ့ကွယ်”

“လရောင်... မေမေကိုပဲ ချစ်တယ်”

လရောင်မငိုမိအောင် ချုပ်တည်းထားပါလျက် မျက်ရည်များ ဝါးပြင်ပေါ် စီးကျလာ၏။ ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်း အသံမထွက်အောင် တိုက်ပြီး ရှိုက်နေမိသည်။ မေမေထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းကြောင့် လရောင် မေမေကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်စကားကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသော မိခင်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ကြေကွဲနေပုံကို ကြာရှည်မကြည့်ရက် ဖြစ်ကာ ရင်မှာ လှိုက်ဖို့လာ၏။

“မေမေ”

မိခင်ဖြစ်သူ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် သူမမျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။ မေမေမျက်လုံးများ မှားမှိတ် ငြိမ်သက်သွားပုံမှာ အကြာကြီးဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားနေသောအရာအဖြစ် ရင်တစ်ခုတည်းသာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

“လရောင်ကြောင့် မေမေ စိတ်ထိခိုက်သွားရင် လရောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်၊ မေမေ လရောင်ကို စိတ်မချဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊” လရောင် မေမေဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း နာခံပါတော့မယ်”

လရောင် ငိုရှိုက်သံတိုးတိုးလေးက ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားရသော မိခင်၏ အသည်းနှလုံးကို လာရောက်ရိုက်ခတ်သဖြင့် လရောင်မိခင်ဒေါ်တင်တင်က သမီးဖြစ်သူတို့၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးစိတ်ကို မေမေသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရွယ်နုနုငယ်ငယ်နဲ့ သိပ်လှတဲ့ သမီးလေးကို သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချနိုင်လွန်းလို့ အခုလို သမီးဖေဖေနဲ့ ဆက်သွယ်ခိုင်းရတာပါကွယ်”

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အို... မေမေ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မေမေ့ကြောင့် သမီးဖေဖေကို သမီး မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တာ လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်လားကွယ်၊ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့

ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ မေမေသိပါတယ်၊-ဒါပေမယ့်... မေမေသေရင်လည်း သူ့ကို လုံးဝ အကြောင်းမကြားပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မေမေ မသေရဘူး၊ မသေရဘူး”

“သမီးရယ်”

လရောင်မှာ ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ ရှိကိုင်နေသည့် ဒေါ်တင်တင်မှာလည်း လရောင်ကို မမြင်ရက်သလို နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ကြိုးစား၍ မာန်တင်းလျက်ရှိသည်။

ဒေါ်တင်တင်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် လူချောလူခန့် လရောင်၏ ဖခင် ဦးမင်းမွန်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရိုးသား၍ ကြိုးစားသော ဒေါ်တင်တင်လို တစ်ကောင်ကြွက်နှင့် တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသား ဦးမင်းမွန်တို့ကို ပူးစာရေးနတ်မင်း ကျီစယ်နောက်ပြောင် နှုတ်ကြောင့် ဆုံစည်း ပေါင်းဖက်ခဲ့ရသော်လည်း သမီးလေး လရောင်ကို ခွေးဖွားပြီးချိန်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ကွဲခဲ့ကြသည်။

အဓိက ပြဿနာ... သူဌေးသားပီပီ နေထိုင် သုံးဖြုန်းခဲ့သော ဦးမင်းမွန်မှာ ဒေါ်တင်တင်ကို လက်ထပ်ခဲ့မိသဖြင့် မိဘများက သားကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစဖို့ ချစ်သူမျက်နှာတစ်ကမ္ဘာအမှတ်ဖြင့် အချစ်တစ်ခုတည်းဖြင့် လိုတရ မဖြစ်နိုင်သော ပြည့်စုံသည့်ဘဝမှာ အောင်အီးသည်းခံနိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း ငွေကို ခုလိုသုံးလာသူပီပီ ထင်တိုင်းသုံးဖြုန်းခွင့်မရတော့သည့်အခါ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြစ်လာသည့် လူပျိုတုန်းက သူနှင့်ပြိုင်ဘက် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆုံစည်းမိလေသောအခါ မီးလောင်ရာ လေပင့်ဖြစ်သွားပြီး သည်းခံနိုင်ခြင်း အတိုင်းအတာတို့ ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း၏ အဆုံးမှာ လရောင်က မေမေနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သားတစ်ယောက်တည်း နောင်တတွေနှင့် ပြန်လာသူကို မိဘတွေက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေရပေး နှစ်သိမ့်ယုံမက အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခြင်းကိုလည်း ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေးခဲ့သည်။

မင်းမွန်ကို လူပျိုတုန်းကထက်ပင် နှစ်ဆတိုး၍ သားအလိုကို မျက်နှာတစ်ချက် အညှိမခံစေဘဲ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဇနီးနှင့်သမီးကို မေပျောက်စေခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာများကို လရောင် သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ပြောပြခဲ့မိခြင်းကြောင့် လရောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်များအားလုံး အဖေဆိုသည့် သူအပေါ်မှာ အယုံအကြည် မရှိတော့ဘဲ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်များ တကယ်တော့ မဆန်းကြယ်လှပါ။

ထိုအဖေမျိုးကို လရောင် အလိုမရှိ။

လိုလည်း မလိုချင်။ မတွေ့ချင်။ မြင်လည်း မမြင်လိုသည်မှာ လရောင် အပြစ်မဟုတ်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို နာကြည်းစေခဲ့သော ဒေါ်တင်တင်၏ အပြစ်များသာ ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်နှင့် ချစ်စရာ သမီးငယ်လေးကို ရက်စက်စွာ ပစ်ခွာသွားသော အဖေတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို လရောင်တစ်ယောက် အဘယ်ကဲ့သို့ ယုံကြည်စိတ်ချ ရတော့မည်နည်း။ နောက်ဆုံး... မေမေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဖေဖေနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝမပါ။

လရောင် ကတိစကားက မေမေ့ကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို

စိတ်သက်သာရာရာစေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်စရာမလို။ လရောင် အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကမူ ဖေဖေနှင့် ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

လရောင်သည် အမေ့သမီးဖြစ်သည်။ အဖေ့သမီး လရောင်ဆိုတာကိုလည်း မငြင်း။ မိဘနှစ်ပါး၏ ပီဒေသွေးက လရောင်ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ စီးဆင်းနေခြင်းကြောင့် လရောင်တွင် မာန်မာနတွေက အပြည့်နေသည်။

မေမေပြောပြသဖြင့် လရောင် ဖခင်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ခင်ဦးတည်းသော သူဌေးသားမှန်း သိခဲ့ရသည်။ အမေ့သမီး ပီသသော လရောင်သည် စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ ဂုဏ်ပကာသနတွေထက် မိခင်၏ နွေးထွေးငြိမ်းချမ်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုသာ မက်မောစွာ အနိုးထားသူဖြစ်သည်။

အခု မေမေ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အမေ သေဆုံးသွားမှ အဖေဖြစ်သူကို လိုက်ရှာရသော လရောင် ဘယ်လို ထင်မြင်ယူဆကြမည်နည်း။ အမွေပစ္စည်း လိုချင်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်အမြင် မခံနိုင်။

လရောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်။

လရောင် ဖေဖေကို မတွေ့ချင်ဘူး။ မတွေ့ပါရစေနဲ့။

စိတ်တွင်းမှ မိခင်ဖြစ်သူကို တိုးတိတ်ကြေကွဲစွာ တောင်းပန်ထားဆိုလိုက်ရင်း လရောင်ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

မေမေပေးထားသည့် လရောင်ဖေဖေ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဆက်သွယ် လိင်စာတို့က မေမေ့အဝတ်သေတ္တာလေး၏ အောက်ဆုံးမှ နဂို

အနေအထားမပျက်။ သမီးတစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ် ချစ်ခင်
မြတ်နိုးသော ဖခင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လရောင်ဖေဖေသည်
အခုလို နှစ်ပေါင်းများစွာ သမီးဖြစ်သူကို ရက်စက်စွာ ပစ်ပယ်
ပျောက်ထားမည် မထင်ပါ။ မိမိသမီးလေးကို တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်စေရန်
လရောင်ရှိရာကို ရှာဖွေရောက်ရှိလာမှာ သေချာသည်။

အခုတော့ လရောင် အဖေဆိုသူကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍
အခုအသက်အရွယ်အထိ တစ်ခါမှ ဆုံတွေ့ဖူးခြင်း မရှိ။ ပြန်လည်
တွေးမိတိုင်း အဖေဆိုသူကို တစ်ခွဲခွဲတွေး၍ နာကြည်းမဆုံးရှုံးရန်
နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ကိုက်ထားမိသည်။

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါလား လရောင်ရယ်၊ လရောင်
သိပ်ပင်ပန်းနေပြီဆိုတာ နှင်းဆီ သိတယ်၊ အိပ်လိုက်ပါနော်”

တိုးတိတ်ညင်သာသော နှင်းဆီအသံလေးမှာ အကြင်နာကရုဏာ
များဖြင့် ပျော်ဝင်လျက်ရှိရုံမက လရောင်၏အဖြစ်ကို မကြည့်ရဲ
မပြောရက်သဖြင့် နှင်းဆီအသံမှာ သိသာစွာ တုန်ယင်လျက် ငို
စွက်နေသည်။

လရောင်ကိုကြည့်လျက် နှင်းဆီတစ်ယောက် အသံတိတ်
ရည်ကျနေမည်ဖြစ်ကြောင်း လရောင် သိသည်။ ကံတူအကျိုး
ဖြစ်သော လရောင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးလျှင်
နာကြည်းစို့နှင့်လာသည်။

လရောင် မအိပ်မချင်း နှင်းဆီတစ်ယောက်လည်း စိတ်သက်သာ
ရာရတော့မည်မထင် နှင်းဆီကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် လရောင်အား
နေပေတော့မည်။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ လရောင်”

တိုးသက်ဖျော့တော့သော လရောင်အသံ တိုးတိုးအက်အက်
ကလေးကို ကြားယုံဖြင့် နှင်းဆီတစ်ယောက် လူပိခတ်ပြာလောင်
သွားတာကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီလက်ကလေးကို သူမ၏ အေးစက်စက်
လက်ကလေးများဖြင့် ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လရောင် ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး နှင်းဆီရယ်၊ လရောင် အခုပဲ
အိပ်တော့မယ်ဆိုတာ ပြောမလိုပါ၊ နှင်းဆီလည်း လရောင်ကြောင့်
သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူတော့နော်”

“အင်းပါ... လရောင်သာ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်၊ လရောင်
အိပ်ပျော်သွားရင် နှင်းဆီလည်း အနားယူတော့မှာပါ၊ စိတ်ချလက်ချ
အိပ်နော်”

လရောင် အသံမထွက်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
နှင်းဆီက ခြေသံဖွဖွနင်း၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး လရောင် ငြိမ်သက်
နေခြင်းကို အိပ်ပျော်စေရန် အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင်
ညှပ်သောစွာ စေ့ပိတ်ပေးသွားသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အခန်းလေးထဲမှာ လရောင်အတွေး
အခန်းအစမရှိ လွင့်ပျံ့နေ၏။ နောက်တော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသမျှ
အားကိုးကိုး ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်ပါနိုင်တော့ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်
မိသွားခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ လရောင်မေမေ့ကို ကျန်းမာစဉ်တုန်းကအတိုင်း

ပြန်တွေ့ရသည်။ လရောင်ကို ရွဲမသွားဖို့ မေမေ့ကို ငိုယိုတောင်းပန်
နေမိသည်။ ထိုစဉ်... လရောင် ဖေဖေဆိုသူ ရောက်လာပြီး လရောင်ကို
မေမေနှင့် ဝေးရာသို့ ဇွတ်အတင်း ဆွဲယူသွားပြီး သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့
ခေါ်သည်။

လရောင် ဇွတ်အတင်းရုန်းပြီး မေမေရှိရာကို ပြန်သွားဖို့ ကြိုးစား
သည်။ သို့သော်... မေမေမှာ လရောင်နှင့် နီးကပ်မလာဘဲ တဖြည်း
ဖြည်း ဝေး၍... ဝေး၍သာ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

အခန်း (၂)

နှင်းဆီတို့အိမ်ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းမြင်ရလျှင် အိမ်
ခေါက်စတွင်ရပ်၍ ဒေါ်ခင်သီကိုယ်တိုင် လရောင်တို့ပြန်အလာကို စောင့်
မျှော်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လရောင်မှာ မောဟိုက်လျက် ခြေတစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်း ခွန်အား
ညှစ်ထုတ်ကာ လှမ်းသွားရသဖြင့် လူက အတော့်ကို ကတုန်ကရင်ဖြစ်၍
နေသည်။ နှင်းဆီက လရောင်ကိုဘေးမှ ဖေးမ၍ တွဲလျက် ညှိုးငယ်
သာ မျက်နှာဖြင့် လရောင်မျက်နှာလှလှလေးကို မော့ကြည့်လျက်
နေသည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ လရောင်ရယ်၊ ဆိုက်ကားငှားစီးမယ်ဆိုတာကို
မထောင်ဘူး၊ အခု လရောင် သိပ်မောနေပြီ မဟုတ်လားဟင်၊
ဒါ နှင်းဆီကားကို နားမထောင်လို့ဖြစ်တာ သိလား”

“ရပါတယ်... နှင်းဆီရယ်၊ လရောင် လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ
သေး”

“ဟင်း... လရောင်နဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ”

နှင်းဆီကို အားတင်းပြီး ဖျစ်ညှစ်ပြောနေရသော်လည်း ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်ဖြစ်လာတာကြောင့် လရောင်မှာ လဲကျမသွားစေရန် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟော... ဟိုမှာ၊ အမေ လိုက်လာပြီ၊ လရောင် ဒီမှာ ခဏထိုင်နားဦးနော်”

နှင်းဆီစကားကို ငြင်းဆန်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အနီးအနားက နှင်းဆီညွန့်ပြသော သစ်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ် လရောင် မော့ပန်းချည့်နေစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် လရောင်တစ်ယောက် မေ့စိတ်ဖြင့် မစားနိုင်သောကံနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရာမှ အိပ်ရာထက်သို့ ဖုန်းဖုန်းလဲသွားသည်။

အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးတုန်းက လရောင်ကို သနားသဖြင့် အပိုဆောင်းပေးခဲ့သောငွေမှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဈာပနကိစ္စ၊ မကျန်းမာစဉ်က ကုသစရိတ်နှင့် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကိစ္စများအဆုံး တစ်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးခြင်းကိစ္စကိုပင် နှင်းဆီတို့ သားအမိထံမှ ဖြည့်ပေးရခြင်းဖြစ်ရာ လရောင်မှာ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံ လုံးဝ မရှိတော့ချေ။

သည်ကြားထဲ လရောင်က နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထက်မှ ဖုန်းဖုန်းလဲသဖြင့် နှင်းဆီတို့သားအမိက လရောင်ကို သူတို့ ချွေးနည်းစာလေးဖြင့် အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက် ပြုစုကုသပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီတို့ သားအမိ၏ စေတနာ၊ မေတ္တာကို လရောင်သိသလို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည့်ဘဝကိုလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သဖြင့် လရောင်အတွက် မကုန်သင့်တာ မကုန်ရလေအောင် သိတတ်မှုဖြင့် တစ်ဖက်မှ သက်သာပါစေတော့ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဆေးခန်းအသွား

ပြန်ကို ဆိုက်ကားမငှားစေဘဲ ဇွတ်အတင်း အားတင်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လရောင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးခင်ရယ်၊ ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေလို့ပါ၊ အခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ”

“ကြည့်စမ်းကွယ်... ဒီလောက် နေမကောင်းဖြစ်နေရက်နဲ့ အလို့ ဆိုက်ကားငှားစီးမလာကြတာလဲကွယ်၊ နှင်းဆီက မပြောဘူးဘူး”

“နှင်းဆီ ပြောပါတယ် အမေရယ်၊ လရောင်က ဇွတ်အတင်း နေလို့ ခေါ်ပြီးသား ဆိုက်ကားကိုတောင် တောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်ပို့ရတယ်”

“ဟင်း တယ်ခက်တဲ့ ကလေးတွေကိုးကွဲ့၊ လရောင်စိတ်ကို ဒေါ်လေး သိတယ်၊ ကဲ... ကဲ နှင်းဆီနဲ့ ဒေါ်လေးကိုတွဲလျှောက်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး၊ လရောင် သက်သာသွားပါပြီ”

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ လရောင်စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသားမို့ နောက်ထပ် တစ်ခုတစ်ရာ မတိုက်တွန်းကြတော့ပါ။

“ဒါဖြင့်လည်း နှင်းဆီနဲ့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ကြ၊ ဆေးခန်းသွားတာကြာလို့ ဒေါ်လေး စိတ်ပူပြီး ထွက်စောင့်နေတာကွဲ့”

ဖြည်းဖြည်းချင်း အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“လရောင်... မောလားဟင်၊ ရော... ဒီရေအေးလေးကို သောက်လိုက်နော်”

နှင်းဆီ ကမ်းပေးလာသော ရေအေးကို လရောင် မငြင်းဘဲ တစ်ကျိုက်ယူသောကံပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲချလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လရောင်ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တွယ်ငြိနေသော အဖျားရောဂါကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ လရောင်ကြောင့် မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမရောက်စေရန် ခါမှ ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော့်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သည်။

“လရောင်ကို ဒေါ်လေး ပြောမယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ကို ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထားရင် လရောင်ရင်ထဲက အားနာနေတဲ့စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်၊ ဒါဆို လရောင်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတာတွေ သူ့အလိုလို ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒေါ်လေးပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဒေါ်စိတ်မှာ လရောင်ကို နှင်းဆီနဲ့အတူတူ တစ်သားတည်း မှတ်ယူထားတယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်၊ လရောင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါ်လေးတို့ ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးလိုက်ကြမလဲ”

“ဒေါ်လေးရယ်”

“အခုချိန်ကစပြီး လရောင်ဟာ ဒေါ်လေးသမီး ဖြစ်သွားပြီ”

“အို”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လရောင်ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ အတားအဆီးမရှိ ပြိုဆင်းလာသည်။

“မငိုပါနဲ့ လရောင်ရယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး နှင်းဆီတို့ ညီမတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလေနော်”

“လရောင်... လရောင် ဝမ်းသာလို့ပါ နှင်းဆီရယ်”

“ဒါဆို နောက်ဆို နှင်းဆီစကားကို နားထောင်ရမယ်နော်”

“နှင်းဆီရယ်”

လရောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အားလုံးအပြုံးကိုယ်စီနှင့် ကျေနပ်ကြည်နူးနေကြသည်။ လရောင်ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ကြေကွဲခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ထာဝရ တည်ငြိမ်မနေနိုင်။ အမြဲတမ်း ရွေ့လျားပြောင်းလဲနေသည့် သဘောအတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရခြင်းဆိုသော အရာများမှာလည်း မတည်မြဲနိုင်။ မေမေ့ကို လွမ်းသည့်စိတ်ဖြင့် နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် လရောင်မှာ နှင်းဆီနှင့်ဒေါ်လေးက လရောင်ကို အထူး ဂရုစိုက်ကြခြင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ အထီးကျန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရခြင်းတို့ အနည်းငယ် ဖြေသာသလို ရှိသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူကို သတိရလွမ်းဆွတ်နေသည့် စိတ်ကတော့ လျော့ပါးမသွားခဲ့။

နှင်းဆီတို့သားအမိက အလုပ်ကို ပိုတိုး၍ ကြိုးစားကြသည်။ ဒေါ်လေးကို နှင်းဆီက ကူညီပေးနေတာကို မြင်ရတော့ လရောင်လည်း ဘတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးလိုသော်လည်း အပ်ကိုပင် ဖြောင့်အောင် ခက်ခဲတတ်သူမို့ ဘာကိုမှ မယ်မယ်ရရ မကူညီနိုင်၍ စိတ်မှာ မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်လေးအလုပ်က စက်ခုံပေါ်က တစ်နေကုန် ဆင်းရဲသည်မရှိ။ ခါးချည်အောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရသောငွေဖြင့် လရောင်က အလကားထိုင်စားရသည့်အဖြစ်ကို လိပ်ပြာမလှံသဖြင့် စားပင်စားသော်လည်း စိတ်မချမ်းမြေ့။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေး၏ အသက်အရွယ်နှင့်

လုပ်ရသောအလုပ် မမျှတခြင်းအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ စိတ်မချမ်းသာချေ။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှုကိစ္စများကို နှင်းဆီနှင့်ဒေါ်လေး တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ မရဲအရ ဇွတ်လုပ်ပေးသလို အထည်များကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ နားလည်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။

“ကလင်... ကလင်”

အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်ကားသံကြောင့် အတွေးအိပ်မက်မှ လရောင်လန်နိုးလာပြီး အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဒေါ်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခြေထောက်ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြင့် ဆင်းလာသူကို ပေးမခေါ်ရင်း စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နှင်းဆီရေ”

“နေ... နေ... ဒေါ်လေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ စက်ဘီးစီးတဲ့ကလေးက ဝင်တိုက်မိလို့ပါ”

“အို... မေမေက ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလား”

“ဪ... ကလေးကို သွားပြောလည်း ဘာသိမှာလဲကွယ်”

“ဆေးခန်းကတော့ ပြမှဖြစ်မယ်နော် ဒေါ်လေး”

“အေးပါကွယ်... ပြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ပေးရမယ့် အပ်ထည်လေးတွေ လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်”

“အဲဒါတွေ နှင်းဆီလုပ်လိုက်မယ်၊ မေမေ အနားယူပါ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ညနေ ဆေးခန်းပြရမယ်”

ညာဘက်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာခံနက်နက် ရသွားသဖြင့် အလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ အနားယူခိုင်းလိုက်ရသည်။ ဒဏ်ရာက ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘူးဟု ထင်ရသော်လည်း ထိုဒဏ်ရာ၏ အရှိန်ဖြင့် ဒေါ်လေးခင် အဖျားဝင်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲသွားသည့်အတွက် နှင်းဆီအပေါ်မှာ တာဝန်တွေ ပိုပိလာကာ ဒေါ်လေးကိုယ်စား စက်ခုံပေါ်မှ မဆင်းရသလောက် ဖြစ်သည်။

လရောင်က အိမ်မှုကိစ္စ၊ လူနာပြုစုခြင်း၊ နှင်းဆီကို တတ်သလောက် ဗုတ်သလောက် ဝင်ရောက်ကူညီသည်။ ဒေါ်လေး၏ အနာအခြေအနေသေက်သာမှ ဒေါ်လေးမှာ ဆီးချိုရောဂါနှင့် အရင်က ပင်ပန်းချီတဲ့ရသမျှ ရောဂါတွေအားလုံး စုပြီးဖြစ်ရခြင်းမို့ ဆေးခန်းနှင့် မပြတ်ရအောင် ကုသနေပါလျက် ပြန်၍ နုလန်ထူလာသည်မရှိဘဲ တရှောင်ရှောင်နှင့် အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်သောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ဘယ်လိုပင် ကြိုးစား၍ ကုသပါသော်လည်း ဒေါ်လေးခင်ခမျာ သည်တောင်ကို လွှတ်အောင် မကျော်နိုင်တော့ဘဲ နှင်းဆီနှင့် လရောင်ကို ထားရစ်ကာ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားပြန်ခြင်းကြောင့် ကံတူအကျိုးပေးလှပသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မျက်စိသူငယ် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“နှင်းဆီ”

“ဟင်”

“သိပ်အားငယ်နေလားဟင်”

“နှင်းဆီနားမှာ လရောင်ရှိနေသ၍ နှင်းဆီ အားငယ်လည်း ခြေသာပါတယ်”

“နှင်းဆီရယ်... လရောင်တို့အဖြစ်တွေက ဆိုးပါတယ်”

သူငယ်ချင်းရယ်”

“နှင်းဆီကို ခွဲမသွားပါနဲ့ လရောင်ရယ်”

“ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူးကွာ... စိတ်ချနော”

နှင်းဆီလက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားပေးစကား ပြောလိုက်တော့ မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် လရောင်ကို ကြည့်သည်။ ဒေါလေးခင် မရှိတော့ထဲက နှင်းဆီက လရောင်ကို မျက်စိအောက်က အခွာမခံနိုင်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အားကိုးတကြီး တွယ်ကပ်နေသူဖြစ်သည်။

လှလှပပ နုနုငယ်ငယ် ပျိုရွယ်သူနှစ်ယောက်၏ အုပ်ထိန်းသူမဲ့သော အနာဂတ်ခရီးကို မည်သို့မည်ပုံ ရှေ့ဆက်ရမည်နည်းဆိုသည့် အတွေးကို နှင်းဆီ တွေးမတွေးမသိသော်လည်း လရောင်မှာတော့ မိမိတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အနာဂတ်အရေးကို တွေးဆ ဆင်ခြင်လျက် ရှိသည်။

နှင်းဆီက တစ်နေ့ကုန် စက်ချုပ်သည်။ လရောင်က အိမ်မှုကိစ္စပြီးသည်နှင့် နှင်းဆီအလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးသည်။ တစ်နေ့ဝင် တစ်မိုးချုပ်ခဲ့ပြန်သည်။

“လရောင်တို့ ဒီလို ဆက်နေသွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လရောင်က နှင်းဆီနဲ့ အတူတူ မနေတော့ဘူးလား”

မိခင်ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို ကြောက်ရွံ့သော သားငယ်ကဲ့သို့ နှင်းဆီမျက်လုံးလေးတွေမှာ ထိတ်လန့်အားငယ်မှုကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် လရောင် နှင်းဆီကို နှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“လရောင်ပြောတာ အဲဒီလို သဘောမျိုးမဟုတ်ဘူး နှင်းဆီ၊ လရောင်တို့ ရှေ့ရေးအတွက် ပြောတာပါ။ နှင်းဆီရော လရောင်ပါ ကျောင်းတက်ကြရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ အခုကတည်းက အလုပ်လုပ်ပြီး ဝိုက်ဆံစုထားမှ ဖြစ်မှာလေ၊ အဲဒါကို ပြောတာ”

“နှင်းဆီ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး လရောင်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ နှင်းဆီလည်း လရောင်နဲ့အတူတူ ကျောင်းတက်ရမှာပေါ့”

“နှင်းဆီ အဝေးသင်ပဲ တက်မယ် လရောင်၊ ဘယ်လိုပဲ ကျောင်းတက်တက် ဘွဲ့တစ်ခုခုရရင် ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“လရောင်လည်း အဝေးသင်တက်မှာပါပဲ၊ လရောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းတက်မယ်သာ ပြောနေတာပါ၊ တတယ့်လက်တွေ့မှာတော့ နှင်းဆီကိုပဲ အားကိုးနေရတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီစကားတွေ နှင်းဆီတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မပြောပါနဲ့လား လရောင်ရယ်၊ နှင်းဆီဘဝမှာ လရောင်သာ မရှိရင် မဲတွေးရဲအောင် ပါပဲဟယ်၊ နှင်းဆီအနားမှာ လရောင်ရှိနေလို့ နှင်းဆီ ဒီလောက် ခံနိုင်ရည်ရှိနေရတာပါ”

“နှင်းဆီရယ်”

ငိုသံစွက်နေသော အသံတိုးတိုးလေးကို နားထောင်ရင်း လရောင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ လရောင်ကို နှင်းဆီ သိပ်ပြီး အားကိုးတွယ်တာမှန်း လရောင် သိသည်။ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီတစ်ယောက်ရဲ့ စင်စစ် လရောင်တို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရပ်တည်နိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း နှစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်အတွက် အားကိုး၍မဖြစ်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး လရောင် အလုပ်ရှာတော့မယ် နှင်းဆီ၊ ဒါမှ နှင်းဆီနဲ့ လရောင်အတွက် ကျောင်းစရိတ် ကာမိမှာ...”

“နှင်းဆီလည်း အလုပ်ကြိုးစားမှာပါ လရောင်”

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ နှင်းဆီ ဒီလောက် စက်ခုံပေါ်က မဆင်းပဲ တကုတ်ကုတ် ချပ်နေရတာကိုပဲ လရောင် စိတ်မကောင်းဘူး၊ နှင်းဆီကို လရောင် မကြည့်ရက်ဘူး”

“အဲမယ်... အခု လရောင် အလုပ်ထွက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို နှင်းဆီကရော ကြည့်ရက်တယ်၊ ထင်လို့လား၊ လရောင်စိတ်ကိုသိနေလို့သာ တားမရလို့သာ ကြည့်နေရတော့မှာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သိပ်လှတဲ့ လရောင်ကို နှင်းဆီ စိတ်မချဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“နှင်းဆီစာစိယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ စိုးလို့ပါ”

“နှင်းဆီရယ်...”

ထိုနေ့ညတွင် နှင်းဆီရော လရောင်ပါ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် အိပ်ရာထက်မှာ ဘယ်ညာပြောင်းဖြန် လူးလွန်နေမိကြသည်။

“နှင်းဆီ အိပ်တော့လေ”

ဟု လရောင် သတိပေးလိုက်သည်။

“အင်းပါ”

ဟု နှင်းဆီဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း နှင်းဆီမှာလည်း အိပ်ပျော်ဟန်မတူ။ လရောင်အလိုကျ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ငြိမ်သက်နေသည်။

တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာသော အချိန်များနှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်

တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ လရောင်သည် အသက်မှန်မှန်ရှူလျက် ခပ်စောင်းစောင်းလေး အိပ်ပျော်နေသော နှင်းဆီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည့်ခဏ နှလုံးသားမှာ နာကျင် စို့နှင့်သွားသည်။

မျက်ရည်တို့ မမြောက်တခြောက်နှင့် နှင်းဆီမျက်နှာလေးက ခပ်မှိန်မှိန် မီးရောင်အောက်မှာ သနားစရာဖြစ်သည်။ လရောင်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော နှင်းဆီမျက်နှာလေးကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အကြည့်လွှဲလျက် ကျောခိုင်းအိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

မိမိတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို တစ်မိမိမိမ့်တွေးရင် ရင်စို့ကာ ငိုချင်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူအား လွမ်းစိတ်ဆွေးစိတ်ဖြင့် အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်လာကာ မျက်ရည်ပူများ တစ်ပေါက်ချင်း စိကျလာ၏။ နှင်းဆီ နိုးသွားမှာစိုးလျက် မရှိုက်ဝံ့ချေ။ မျက်ရည်များကိုသာ ကျိတ်လျက် သုတ်နေမိသည်။

မေမေသာ လရောင်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့သွားလျှင် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပေလိမ့်မည်။ လရောင်၏ အဖြစ်အပျက်များကို မသိဘဲ မေမေက လရောင်ကို ဖေဖေနှင့် ဆက်သွယ်ခိုင်းခဲ့သည်။

ဖေဖေ...။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက သမီးဖြစ်သူကို မခင်တွယ်၍ ပစ်ခွာထွက်ပြေးသွားသော ဖခင်ဖြစ်သူကို လရောင်စိတ်ထဲက တွေးမိတိုင်း နာကြည်းလျက်ရှိ၏။ မိမိ အဆင်မပြေလျှင် ရှိစေ၊ အဖေဖြစ်သူကို ဘယ်တော့မှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးစီရင်မည်ဟု

အားခဲထားလျက်ကပင် မေမေပေးသွားသော ဖခင်ဖြစ်သူ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်မြင်လိုစိတ် ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အိပ်ရာမှ အညင်သာဆုံး ထကာ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

မေမေပေးထားသည့် စာအိတ်ကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ လရောင် အဝတ်သေတ္တာထဲ ဒီအတိုင်းထည့်ထားရာ အဝတ်သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက် သည်နှင့် အလွယ်တကူပင် ရှာဖွေရှာတွေ့သည်။

မီးရောင်ခပ်မှိုနီအောက်မှ အညိုရောင်စာအိတ်ကို ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ခပ်မာမာအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ် မိသဖြင့် အသာဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ဝင်းအံ့ပြောင်လက်သော တစ်ကျပ် သားခန့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို စိန်မြရုံ လောကက်လေးဖြင့် အတူ တွဲလျက် တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့သြသွားသည်။

ဒါ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ...

လရောင် တစ်သက် တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးသော ရွှေဆွဲကြိုးလေးက မီးရောင်အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ၏။ လရောင် ဆွဲကြိုးလေးကို သေတ္တာပေါ် အသာချကာ စာအိတ်ထဲက စာရွတ်ခေါက်လေးကို ဆွဲယူ ဖြန့်ဖတ်လိုက်တော့ ညာဘက် ခပ်စောင်းစောင်း မေမေ လက်ရေး လေးများကို လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ် တွေ့မြင် ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

သမီး လရောင်...

လူလောကကြီးမှာ မေမေ ကြာကြာနေခွင့်မရဘူးဆိုတာ သိနေလို့ ဒီစာကို ရေးရခြင်းပဲ။

သမီးဖေဖေကို နာကြည်းစိတ်နဲ့ သမီးကို သူပေးခဲ့တဲ့ ဆွဲကြိုး

လေးကို မမြင်မတွေ့ချင်လို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ အဟောင်းကို အသစ်မဖြစ်စေချင်လို့ပါကွယ်။

အခုတော့ မေမေလည်း မနေရတော့ဘူး။ မေမေ မရှိတော့တဲ့အခါ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ သမီးဖေဖေ ပေးခဲ့တဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကို သမီးဝတ်ပါ။ ပြီးတော့ သမီးဖေဖေနဲ့ ဆက် သွယ်ပြီး သမီးရဲ့အနာဂတ် လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ဖန်တီးပါ...။

သမီးကလည်း မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ဇီဝသွေးအတိုင်း ကိုယ်မှန်တယ် ဆင်ရင် ဇွတ်လုပ်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိသလို မာန်မာနကြီးတာကို မေမေ သိပေမယ့် သမီးဖေဖေရှိရာကိုတော့ သွားဖြစ်အောင် သွားတွေ့ လိုက်ပါ။

သမီးရဲ့ဘဝကို သမီးအဖေက အကောင်းဆုံး လမ်းညွှန်ပေးနိုင် သိန်မယ်လို့ မေမေ ယုံကြည်ပါတယ်...

သမီးရဲ့... မေမေ

စာအဆုံးမှာ လရောင်ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတွေ အတား အဆီးမရှိ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။ မေမေက သူ့သမီး လရောင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုတင်၍ သိမြင်ထားခြင်းကြောင့် အဖေ ဖြစ်သူကို သွားတွေ့ဖို့ တိုက်တွန်းစာ ရေးထားခဲ့သည်။

သမီးဖေဖေက သမီးဘဝကို အကောင်းဆုံး လမ်းညွှန်ပေးမယ် ဆိုလား...။ လရောင် မယုံကြည်ရဲပါ။ လရောင် ဖေဖေဆီ လုံးဝ သွားဘူးဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေမေက ကြိုတင်သိနေခဲ့၍ အရေးပြီး ဖိအားပေးခဲ့ပုံရသည်။

လရောင်ရဲ့ ဖေဖေက လရောင်ကို ချစ်တယ်ဆိုလျှင် ဘာလဲ
အင်မတန်နုငယ် သေးကွေးသည့် အရွယ်မှာ ရက်စက်စွာ ထားရ
ခဲ့တာလဲ။ လရောင်ကို ချစ်ရင် လရောင်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ တွေ့
နိုင်သည့် အခွင့်အရေး ဖေဖေမှာ ရှိနေပါလျက် လရောင်နှင့် ဘာကြော
တစ်ခါမှမတွေ့ဘဲ နေနိုင်ရက်ရတာလဲ။

သမီးဖေဖေက သမီးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လရောင်
မယုံချင်ပါ။ မေမေကသာ လရောင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။

“လရောင်”

“ဟင်... နှင်းဆီ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက နှင်းဆီ သူ့အနားရောက်နေသည် မှ
လရောင် ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ကိုင်လာမှပင် တိုးသွား ရှိကင်နေမိရာ
ဖျက်ခနဲ မော့အကြည့်မှာ နှင်းဆီကို မျက်ရည်ဝေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်
လရောင်ကို ငေးကြည့်နေသော နှင်းဆီမျက်ဝန်းများဖြင့် ဆုံရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူ့စာလဲဟင်... ဒေါ်လေးစာလား”

နှင်းဆီအမေးကို လရောင် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရော... နှင်းဆီ ဖတ်ကြည့်...”

နှင်းဆီ စာဖတ်နေချိန်မှာ လရောင်က အခန်းနံရံကို မမြင်မထင်
နိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးမျှော်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

“ဟင်... ဒါဆို လရောင်မှာ ဖေဖေ ရှိသေးတာပဲ၊ ဒေါ်လေး

ကလည်း လရောင်ကို လရောင်ဖေဖေနဲ့ သွားတွေ့ခိုင်းထားတာပဲ
လရောင် သွားမတွေ့သေးဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...၊ နှင်းဆီမှာ အဖေရော အမေပါ မရှိ
တော့ဘူး၊ လရောင်မှာ အဖေရှိနေသေးတယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီး...၊
လရောင်ဖေဖေကလည်း လရောင်ကိုတွေ့ရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲနော်...”

“လရောင် သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဖေဖေကို...”

“အို... လရောင်”

နှင်းဆီက လရောင်မျက်နှာကို အံ့သြထိတ်လန့်သလို ကြည့်
သည်။ နှင်းဆီက တက်ကြွနေသလောက် လရောင်ပုံစံက မတန်မလှပ
တော့ကပ်ရပ်ကလေးလို တွေ့ဝေ ငေးငိုင်းနေတာကိုကြည့်ပြီး နားမလည်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“လရောင်”

“ဟင်...”

“လရောင်ဖေဖေကို ဘာလို့ မတွေ့ချင်တာလဲဟင်”

“မေမေနဲ့လရောင်ကို ပစ်သွားတဲ့ ဖေဖေကို လရောင် မတွေ့ချင်
ဘူး၊ နှင်းဆီ”

“လရောင်ရယ်...”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီ...၊ လရောင် ဖေဖေကို စိတ်နာတယ်၊
ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ သွားမတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်...”

“အို... မဟုတ်တာ လရောင်ရယ်...၊ ကိုယ့်အဖေကို အဲဒီလို
ပြောကောင်းဘူး”

“ဒါပေမယ့် လရောင် အားလုံးဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ လရောင်က နောက်ထပ် ဘာမှ မတိုက်တွန်းပါနဲ့၊ နှင်းဆီရယ်”

“လရောင်...”

“ဟင်းအင်း... ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လရောင်ဆုံးဖြတ်ချက်က မပြင်တော့ဘူး...”

ဣန္ဒြေ ဖရုံမသီးတတ်သော လရောင်အကြောင်းကို သိထားသူပီ နှင်းဆီ ဘာမှဆက်မပြောနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ အညှိုးရောင်စာအိတ်ထဲက စာခေါက်ကလေး ပြန်အထည့်မှာ စာအိတ်ထဲမှာ ခပ်မာမာအရာက စမ်းသပ်မိသဖြင့် အသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဓာတ်ပုံလေးပါလား။”

ယောက်ျားပီသသည့် ခန့်ညားချောမောသော လူငယ် တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံက နှင်းဆီကို မပြုံးမရယ် မျက်လုံးများနှင့် တုံ့ပြန်ကြည့်နေတာကို မြင်ရသည်။

“လရောင်ဖေဖေပုံလားဟင်”

“အင်း”

နှင်းဆီအမေးကို လရောင် မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ နှင်းဆီက ဓာတ်ပုံကို အချိန်အတော်ကြာသည့်အထိ ဝေးကြည့်နေပြီးမှ စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“လရောင်ဖေဖေက ချောတယ်နော်၊ လရောင်နဲ့လည်း တူတယ်”

လရောင်မှာ အဖေနှင့်တူသည်ဟု အပြောခံရခြင်းအပေါ်မှာ ဝမ်းသာမသား။ မတုန်မလှုပ် အမူအရာနှင့် မျက်စိတည်ရာကိုသာကြည့်လျက် ငြိမ်နေ၍ နှင်းဆီက အလိုက်တသိနှင့် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့

ထိုညက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့် အိပ်ရာမှာ နိမ့်သက်နေသော်လည်း ဘယ်သူမှ အိပ်မပျော်။ နှင်းဆီကတော့ လရောင် သူမကို ထားသွားမှာတွေးပြီး အားငယ်စိတ်နှင့် စောင်ခြုံထဲမှာ ခပ်မထွက်အောင် ကျိတ်၍ ငိုချလိုက်သည်။

လရောင်မှာ လူစီးကြောင်းထဲ အတူလိုက်မျောနေတာလည်း ဘယ်သူနှင့်မှ မရော။ တစ်ယောက်တည်း ကွဲထွက်လျက်။ အားကိုးရာ တစ်ခုမှ ရှာမတွေ့အူလို အရာအားလုံး မှုန်ဝါးလျက် လူအများ နယ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေပြီး အလုပ်တစ်ခုမှ မရှိ ကြိုးစားနေသော် သူမအတွက် အလုပ်သည် ရှာမတွေ့။ ရှာတွေ့ အလုပ်ကျပြန်တော့လည်း ခရီးစရိတ်နှင့် စားစရိတ်ပင် မကားနိုင်။ စားသော လစာအတွက် သတ်မှတ်ထားသော အရည်အချင်းကြီး တော့လည်း လရောင်မှာ မရှိ။ နောက်ဆုံး ရတာမလို လိုတာမရနှင့် ခြောက်တွေ့ ညောင်းညာတောင့်တင်းနေမှ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တိုးဝေစီးရသာ ဘတ်စ်ကားမှာ နေရာတစ်နေရာ တွက် လူယက်တိုးဝှေ့နေကြသူများကိုကြည့်ရင်း အဆင်မပြေလှသော အကြီးအကြောင်း စဉ်းစားရင် လိုက်လာသည်။

ဒီအချိန်ဆိုလျှင် နှင်းဆီတစ်ယောက် လရောင်အလာကို စိုးရိမ် စိတ်တွေနှင့် ရွှော်နေတော့မှာကို သိနေသည်။

လရောင်ထင်သည့်အတိုင်း နှင်းဆီမှာ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့်

ချုပ်ထည်တွေကို စိတ်မပါ လက်မပါ ချုပ်နေရာက ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေရ
မရတော့သည့်အဆုံး ခြံရံရှိ လူသွားလမ်းမှတစ်ဆင့် လရောင် ပြန်လာ
မည့်လမ်းသို့ လည်လေးတဆန်ဆန်နှင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။
လရောင် တစ်ခါမှ ဤမျှ နောက်မကျဘူးသည့်အတွက်လည်း အစိုးရီ
ပိုနေသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ နှင်းဆီ၊ လရောင်ကို မျှော်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီသိန်း၊ ခါတိုင်း လရောင် ဒီလောက်
နောက်မကျဖူးဘူး”

အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ အန်တီသိန်းက နှင်းဆီကို ရယ်ရယ်မောမော
နှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်ရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ နှင်းဆီနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်သည်။

“လမ်းမှာ ကားတွေက သိပ်ကျပ်တာ၊ မီးပွိုင့်တစ်ခါမိရ
အကြာကြီးဆိုတော့ လရောင် အပြန်နောက်ကျမှာပေါ့ကွယ်၊ မစိုးရီ
ပါနဲ့”

အန်တီသိန်းစကားမှာ ဟုတ်မှန်နေ၍ နှင်းဆီရင်ထဲ နည်းနည်း
တော့ ငြိမ်သွားသည်။

“လရောင် အလုပ်ရပြီလား နှင်းဆီ”

“မရသေးပါဘူး အန်တီသိန်းရယ်၊ နှင်းဆီကတော့ လရောင်ထဲ
အလုပ်မလုပ်စေချင်ပါဘူး”

“ရေရှည်ကြည့်ရင် လရောင် ဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ် နှင်းဆီနဲ့
ဒီနေ့ခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ လရောင်အလုပ်လုပ်တော့ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက် ချောင်ချောင်လည်လည်လေး ပိုနေနိုင်တာပေါ့ကွယ်
ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးကလည်း ရှိသေးတယ်”

အန်တီသိန်းစကားကြောင့် နှင်းဆီ တွေ့စေငြိမ်သက်သွားစဉ်မှာပင်
ခေါက်ဆွဲထုပ်ပေးကိုဆွဲလျက် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသည့်
လရောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကလေးတစ်ယောက်လို လရောင်ရှိရာသို့
နှင်းဆီက အပြေးထွက်သွားသည်။

“လရောင် ပြန်လာပြီ အန်တီသိန်း”

“လရောင်”

သူ့ထဲ ပြေးလာသည့် နှင်းဆီကိုကြည့်ပြီး လရောင် ပြုံးလိုက်
သည်။ နှင်းဆီပုံစံက အမေပျောက်သော ကလေးမလေးနှင့်တူသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့နားရောက်လာသည်နှင့် နှင်းဆီက လရောင်
ထက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပြေးဆွဲပြီး လရောင်ကိုယ်မှာလွယ်ထားသော
အိတ်ကို ဆီးကြိုယူလိုက်သည်။ နှင်းဆီအပြုံးက အားရှိ၍ တောက်ပ
သင်းလက်နေသော်လည်း လက်တစ်ဖက်က ဆွဲကိုင်လာသော လရောင်
မျက်နှာလှလှလေးမှာ တစ်နေကုန်သွားရခြင်းကြောင့် နှမ်းဖျော့လျက်
နှင်းဆီနှင့် အန်တီသိန်းကို မြင်သောအခါ ငြိမ်းအေးစွာ ပြုံးရယ်သည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ လရောင်ရယ်...၊ လမ်းမှာများ တစ်ခုခု
ဖြစ်သလားလို့ အလုပ်တောင် မြောင့်မြောင့် မလုပ်နိုင်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ် လရောင်ရေ၊ နှင်းဆီ စိတ်ပူနေတာကိုသိလို့
အန်တီသိန်း သူ့ကို အဖော်လုပ်ပေးနေတာ”

“အို... အားနာစရာ အန်တီသိန်းရယ်၊ လရောင် လမ်းမှာ
ထားမရလို့ပါ...”

“သိတယ်... သိတယ်...၊ ဒီအချိန်ဆို ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်
ဆိုတဲ့အကြောင်း အခုပဲ နှင်းဆီကို အန်တီသိန်း ပြောပြနေတာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီသိန်းရယ်...”

“ဟဲ... ဟဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြ...၊ အန်တီသိန်းလည်း သွားစရာရှိတာ သွားဆိုက်ဦးအော်...”

အန်တီသိန်း နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလျှင် နှင်းဆီက လရောင်ထဲထဲ ခေါက်ဆွဲထုပ်လေးကို ပြောင်းယူကာ အိမ်ပေါ်တတ်ခဲ့ကြသည်။ လရောင်က အခန်းထဲဝင်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ အဝတ်လဲနေ၏။

ညှပ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ခိုကြသည်။ နှင်းဆီက လရောင် ချက်နှာလှလှလေးကို အကဲခတ်သလိုလေး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အလုပ် အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်...”

လရောင်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းသို့ ခပ်တွေ့တွေ့လေး ငေးမောကြည့်နေသည်။ အလုပ်ရှာဖွေသည်ဆိုတာ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသည့် အခက်အခဲများစွာ ရှိသည့်အဖြစ်ကို လရောင် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။

ရရှိမည့်လုပ်အားခနှင့် အသွားအပြန်ခရီးစရိတ်၊ အိမ်ပြန်ချိန်တို့ကို ထွက်ချက်ရသည်။ မကိုက်ညီသည့်အလုပ်ကို လုပ်၍မဖြစ်ပါ။ ငွေကုန်လှပန်းတာသာ အဖတ်တင်မည့်ကိစ္စမို့ ပယ်ချရသည်ကလည်း ရှိသည်။ ဒီနေ့ အလုပ်အတွက် သွားရောက်ရှာဖွေဖွဲ့စည်းမှုမှာ လရောင်ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ မောရုံသာ အဖတ်တင်ရခြင်းကြောင့် နှင်းဆီကို အားပေးပြီးလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီနေ့မရလည်း နောက်နေ့ပေါ့ နှင်းဆီရယ်၊ စိတ်ကြိုက် မတွေ့

ခချင်း ရှာရမှာပေါ့...”

“လရောင်ရယ်...”

စိတ်မောလူပန်းဖြစ်နေသော လရောင်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီ ဘာမှတောတ်နိုင်သည့်အဆုံး လက်ပိုက်ကြည့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီနှင့် ခွဲခွာသွားစေချင်။ ဘာပဲပြောပြော နှင်းဆီကတော့ လရောင် အလုပ်ရတာကိုဘဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီ ဝမ်းသာနေသည်။

ထိုနေ့ညက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကား အနည်းငယ်သာ ပြောဆိုနိုင်ကြပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်က နွေးထွေးစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှရပ်လျက် လရောင် ခြံထဲသို့ ငေးကြည့်လျက် အတွေးသို့ ပျံ့လွင့်ပြန်သည်။

စိမ်းစိုသော သစ်ရွက်နုနုများအလယ်တွင် ဖြူဖွေးမွှေးပျံ့သော ခံပယ်ပွင့်များက လေသင့်တိုင်း ပန်းရနံ့တို့ မွှေးထုံလာသည်။ ကြည်လင်တောက်ပသော ကောင်းကင်ပြာတွင် အဖြူရောင် တိမ်မျှင်စများ ထွင့်မျောစွာ ပဏာရလျက် နေခြည်ကြောင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ စိမ်းမှောင် ဝင်းလက်နေသည်။

နှင်းဆီက အကူမိန်းကလေးနှင့်အတူ စက်သံတဂျိုးဂျိုးဖြင့် အလုပ်ထို ဖိုကြိုးစားနေသည်။ နှင်းဆီကိုကြည့်ပြီး လရောင် အသိအာရုံမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်ရှာဖွေခြင်းကို မပြီးငြေ့နိုင်ဘဲ ရှိသည်။

အလုပ်ရရေးကိုသာ တွေးတောလျက် အလုပ်အကြောင်း ခေါင်းထဲကမထွက် လရောင် အလုပ်ရှာနေသည်မှာ တစ်ပတ်တိတ်ရှိနေပါပြီ။ တွန့်ပျူတာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ တရုတ်စာ ဘာတစ်ခုမှ မကျွမ်းကျင်သော

ကျောင်းသူလေးအတွက် လရောင်လိုချင်သောအလုပ်မျိုး မရနိုင် မနက်
ရှစ်နာရီ ညရှစ်နာရီ အရောင်းစာရေးမ အလုပ်ကလည်း လရောင်နှင့်
တွက်ချေ လုံးဝမကိုက်။

ရွှေလင်းချက်များ ကုန်ဆုံးပြီဟု စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ အားမတန်
ခန့်လျှော့ရတော့မည်ဟု ထင်မြင်လာသည်။ အနည်းဆုံးတော့ ကွန်ပျူ
တာတော့ တတ်ထားသင့်သည်။ ဒါမှမဟုတ် တခြားကျွမ်းကျင်သော
စကားပြောတစ်ခုခု ရှိသင့်သည်။ လရောင်မှာ ထိုလိုအပ်ချက်တွေ
တစ်ခုမျှ မပြည့်စုံ။

ဒီတော့လည်း လရောင်လိုချင်သော ငွေကြေးပမာဏကို ရှာဖွေ၍
မရနိုင်။ နောက်ဆုံး အမောသာ အဖတ်တင်လျက် ပက်လက် ကုလား
ထိုင်မှာ အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခမ်း စက်ခုံပေါ်မှ ဆင်းရသည် မရှိသော
နှင်းဆီအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက ကြေကွဲဝမ်းနည်းလျက် မိုးလင်း
မိုးချုပ် တကုတ်ကုတ် လုပ်နေသမျှ မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ပိုသောခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ပိုလိုချင်နေလာသည်ဟု ထင်ရသည်။
သို့သော်... နှင်းဆီက လရောင်ရှေ့မှာ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက် ပြုံး
လျက်သာ လရောင်ကို တိတ်တခိုး အကဲခတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

“လရောင်ရှိလား နှင်းဆီ”

“အော်... အန်တီသိန်း... လာပါ... လရောင် ရှိပါတယ်”

“လရောင်ရေ... ဒီမှာ အန်တီသိန်း လာနေတယ်”

မေးသံဖြေသံ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကလေးနှင့်အတူ ခြေသံဖွဖွနှင့်
လျက် အိမ်ထဲကို ဝင်လာသည့် အန်တီသိန်း၏ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာကို

မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုင်ရာမှထပြီး အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ အန်တီသိန်း...”

“အေး... လရောင် အလုပ်ရှာနေသော အန်တီသိန်းသိတယ်၊
အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမပြေ သိချင်လို့ကွယ်”

အန်တီသိန်းက လရောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက်
ရေခွေးဓာတ်ဘူးနှင့် အကြမ်းပန်းကန်လုံးလေးများကို အန်တီသိန်းကို
အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။

“အလုပ်ကိစ္စ အဆင်မပြေပါဘူး အန်တီသိန်းရယ်၊ အလုပ်ကို
ကြိုက်တော့ အချိန်က အဆင်မပြေ၊ အချိန်က အဆင်ပြေတော့ အလုပ်
တ မကိုက်နဲ့၊ ငွေကုန်လူပန်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်ဆိုပါတော့...”

“လရောင်က ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်တာလဲကွယ်၊ လခ
ကရော ဘယ်လောက်မှန်းလဲ”

“အလုပ်ကတော့ မရွေးပါဘူး အန်တီ၊ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ရ
မယ့် အလုပ်မျိုးဆိုရင် လုပ်ချင်တာပါပဲ...၊ လခကတော့ တစ်သိန်း
လောက်ပေါ့ အန်တီရယ်၊ စားစရိတ်ငြိမ်းဆိုရင် ပိုတောင် ကောင်းဦး
မှာ...”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဖြင့် အန်တီသိန်း အသိမိတ်ဆွေပြောတဲ့ အလုပ်
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ လရောင်ပြောသလို လခလည်း ကောင်းတယ်၊
စရိတ်ငြိမ်းဆိုတော့ ငွေစုနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးထဲကပဲ...”

“ဘာအလုပ်လဲဟင် အန်တီသိန်း...”

အားတက်သရော မေးလိုက်မိသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ လရောင်လို
ချင်သော အနေအထားမျိုးမို့ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လရောင်မျက်နှာ

လှလှလေး တောက်ဝသွားသည်။

“အလုပ်က သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အဘွားအိုတစ်ယောက်လို အဖော်လုပ် ပြုစုပေးရမယ့် အလုပ်ပါ၊ တစ်လ ကို တစ်သိန်းရမယ်၊ စားစရိတ်ငြိမ်း လရောင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“အိမ်ဖော်သဘောမျိုးလား အန်တီသိန်းရယ်...”

နှင်းဆီအသံက နှစ်ခြိုက်သဘောကျခြင်း မရှိကြောင်း ဖော်ပြ နေသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ...၊ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး သပ်သပ်ရှိပါတယ်၊ အဘွားကြီးတစ်ယောက်တည်းကို အဖော်လုပ် စောင့်ရှောက်ပေးရုံ ပါပဲ...၊ ပြောရရင်တော့ကွယ်... မြေးအဘွားနှစ်ယောက်တည်းရှိကြတဲ့ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်ပဲဆိုပါတော့၊ သူ့မြေးက ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတော့ အိမ်ကို သေချာပြန်မကြည့်နိုင်ဘူး”

“အဒေါ်ဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာလွှဲထားရတာ၊ ဟိုကလည်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ၊ လူကလည်း တအား ဝတော့ ဘာမှ မလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး...၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဘာသာညာညာနဲ့ဆို တော့ အဘွားအတွက် အဖော်လိုတာပေါ့ကွယ်...”

သူတို့ကလည်း စပယ်ရှယ်နှစ် ဆရာမတွေဘာတွေ ငှားရအောင် လည်း ဟိုက လူနာမဟုတ်ပြန်ဘူးလေ၊ အဓိကက အဘွားအတွက် အဖော်လိုတာက အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်မယ့်သူမျိုးပေါ့”

“အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ မေတာလျော့တာမျိုး စိတ်ရှည်သည်းခံ နိုင်ရမယ့်အပြင် ကိုယ့်သွေးသားရင်ချာလို စိတ်ထဲက သဘောထား နိုင်ရမယ့်သူမျိုးကို လိုချင်ကြတာ”

“ပြောရရင်တော့ နည်းနည်းရှည်တယ်...၊ လူရင်းထဲက စိတ်ချာ ယုံကြည်ရမယ့်သူမျိုး လိုချင်ကြတာဆိုပါတော့ကွယ်...”

နှင်းဆီက လရောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှင်းဆီ စိတ်ထဲမှာ လရောင်ကို ထိုအလုပ် လက်မခံစေချင်ကြောင်း ပေါ်လွင် နေသည်။

“လရောင်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား အန်တီသိန်းရယ်...၊ လရောင်က ဒါမျိုး တစ်ခါမှ လုပ်ဖူးဘေးမဟုတ်ဘူး...၊ ပြီးတော့”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်...၊ သူဌေးဆိုပေမယ့် အဆင့်အတန်း ခွဲခြား ပြီး ဂုဏ်မောက်တဲ့ သူဌေးမျိုး မဟုတ်ကြပါဘူး။ အင်မတန် စိတ်ရင်း စောနာကောင်းကြတဲ့ လူတွေပါ။ အန်တီသိန်းကိုယ်တိုင်လည်း နှင်းဆီ တို့ လရောင်တို့အပေါ်မှာ သမီးလေးတွေလို ချစ်နေရတဲ့သူပါ၊ ဒုက္ခ ရောက်မယ့် အလုပ်မျိုးဆို လုံးဝပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်...၊ အခု တိစ္ဆာက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေစေချင်လို့ပါ...”

အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုရခြင်းအလုပ်မို့ လက်ခံချင်သော်လည်း ဘယ်လိုသူဌေးမျိုးလဲဟု တွေးနေသဖြင့် လရောင် မှတ်တရက် စကားမပြန်နိုင်သော်လည်း အန်တီသိန်း ထပ်ဆင့် အာမခံ လိုက်ခြင်းကြောင့် အားတက်သွားမိသည်။

“သူတို့အိမ်မှာ မိသားစုဘယ်နှယောက်ရှိလဲ အန်တီသိန်း...”

“ဘွားနဲ့ အဒေါ်အပျိုကြီး ခင်ခင်ရယ်၊ အိမ်ဖော် ဒေါ်လုံးနဲ့ အကူမိမိနဲ့ရယ်၊ မိမိနဲ့ယောက်ျား ကားဒရိုင်ဘာ မောင်အေးရယ်၊ ပြီးတော့ ဘွားရဲမြေး သူဌေး၊ ဒါပဲရှိကြတာကွ...၊ မိမိနဲ့တို့လင်မယားက နောက် ဆေးတန်းလျားမှာ သီးသန့်နေကြတယ်၊ ခြံရှင်းတဲ့ မာလီကတော့ မနက်

၄၆

လာ ညပြန်ပဲ”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း သူဌေးနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာ လာစုအိပ်ကြတာလည်း ရှိတာပေါ့ကွယ်...”

“အို ဒီအတိုင်းဆို လရောင်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား အန်တီသိန်းရယ်”
နှင်းဆီအသံက တွန့်ဆုတ်ကာ မဝံ့မရဲ တားမြစ်သံလေး ထွက်လာသည်။

“ယောက်ျားတွေရှိတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ နှင်းဆီရယ်၊ သူတို့က လရောင်ကို ကိုက်မစားပါဘူး၊ သူလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တာပဲ၊ အဓိကက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ပါ...”

“လရောင်ပြောတာမှန်တယ်ကွဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့က နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို စိတ်ချရပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်”

လရောင်နှင့် နှင်းဆီ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ အလုပ်အကိုင်အနေအထား အားလုံးက နှင်းဆီကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှာ အဆင်ပြေနိုင်ဆုံး ကူညီပေးနိုင်မည့် အနေအထားဖြစ်ကြောင်း လရောင် သဘောပေါက်လိုက်သလို နှင်းဆီ သဘောမတူတာကိုလည်း ကြိုသိနေသည်။

မိန်းမနှင့် ယောက်ျားဟူသော အသွင်မတူလှသည့် အသိကြောင့် လရောင်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်မိသော်လည်း ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်ယုံကြည်ဖို့သာ အဓိကမို့ ထိုအလုပ်ကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“လရောင်လုပ်မယ် အန်တီသိန်း...”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ပဲ အန်တီသိန်း အကြောင်းပြန်လိုက်တော့ဇယ်နော် လရောင်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီမို့ အန်တီသိန်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။ ထိုညတစ်ညလုံး လရောင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထက်မှာ လူးလွန်နေသည်။ ကိုယ်က နုငယ်လှပလွန်းသော မိန်းမသားတစ်ယောက်မို့ အန္တရယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့သည်ရှိသော ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ရှောင်ရှားသင့်သလဲဆိုတာ တွေးတော ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေမိသည်။

လရောင် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်တာကို မေမေသိရင် သဘောကျပါ့မလား။ ရိုးသားသော သမ္မာအာဇီဝအလုပ်မို့ မေမေသဘောတူမှာပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေတွေးရင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ နောက် လရောင်အတွေးက ဖခင်ဖြစ်သူထံ ရောက်သွားသည်။ လရောင်ဖေဖေကိုယ်တိုင် လရောင်ဆိုသည့် သမီးတစ်ယောက် သူမှာ ရှိနေသေးတာကို သတိမှရပါဦးတော့မလား။ နောက်အိမ်ထောင်၊ နောက်ထပ်ရလာမည့် သားသမီးတွေနှင့် ပျော်ရွှင်နေမှာကို စိတ်ကူးဖြင့် ခြင်ယောင်ကြည့်ရင်း လရောင်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ဖို့နှင့်လှာသည်။

လရောင်ဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေ မေ့နေမှာပါ။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတွေ စီးကျလာ၏။

အို...။

လရောင် ငိုနေပါလား။

ဖေဖေအကြောင်းကို ဝဲတွဲမိလို့များလား...

ဟင်္သာအင်း... ဟင်္သာအင်း... လရောင်ဖေဖေကြောင့် ငိုတာ မဖြစ်ရဘူး။ မေမေနဲ့ လရောင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်သွားရက်တဲ့ အဖေကို သတိမရချင်ဘူး။

လရောင် မေမေ့ကိုပဲ ချစ်တယ်။ သတိရတယ်။ လွမ်းတယ်။ လရောင် မျက်ရည်ကျတာ မေမေ့ကို သတိရ လွမ်းလို့ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်ပါစေ...။

လရောင်ဟာ မေမေ့သမီးပါ။

လရောင်ဘဝမှာ မေမေပဲရှိတယ်။ လရောင်မျက်ရည်တွေကို နှင်းဆီမသိအောင် ခိုးသုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့စွာ လိုက်သည်။

အခန်း (၄)

“မမကြီးအတွက် လူရပြီ မောင်အောင်ဇေရေ၊ မနေ့ကပဲ အသိန်း နှစ်တိုင်လာပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ မင်းအဘွားကတော့ မြင်မြင် နှင်း သဘောကျသတဲ့၊ ကြီးကြီးခင်လည်း သဘောတွေ့တာနဲ့ တစ်ခါ နည်းပဲ လက်ခံလိုက်တယ်...”

“ဟုတ်လား...”

အောင်ဇေက သူ့အလုပ်စာရင်းဇယားများ စစ်ဆေးနေရာမှ မော့ကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ များပြား ရှုပ်ထွေးလှသော အလုပ်တာဝန်များကြောင့် ဘွားကို သူ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နိုင်ငံခြားခရီးကို မကြာခဏ သွားနေရသလို လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးခြင်းကြောင့် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စအားလုံး ကြီးကြီးခင် ခင်ထဲသို့ ပုံအပ်ထားရသူဖြစ်သည်။ မိုးရွာတုန်း ရေခဲရသ့မို့ အလုပ်ကို နှုတ်ခမ်းလွန်းသဖြင့် အခုလို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဦးအောင်

ဧဟု အများက အားကျလေးစား အထင်ကြီးခံရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ဦးအောင်ဇေယျာ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်း၊ ဖြောင့်စင်းသောနှုတ်၊ ဝိုက်ကျတင်း ထားသော နှုတ်ခမ်းများကြောင့် ထက်မြက်မှုနှင့် တိကျမှုကို အထူး အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိသလို ခန့်ညားချောမွေ့သော သူ့ရုပ်သွင် တစ်ဖက်သားကို အထူးပင် ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ရိုးသား၍ ကြိုးစားသော သူ့အတွက် နာရီတိုင်း အချိန်ကို အဖိုးတန်လျက် အချိန်ပိုနည်းလှသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ပြင် တစ်အိမ်လုံး လိုအပ်သလို စီမံခန့်ခွဲ အုပ်ချုပ်နေရသော ကြီးကြီး ကိုယ်တိုင် အသက်ကြီးရသည့်အထဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဝဝံ့ပိုင်ပိုင်ကြီးကြီး စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘွားကို အနီးကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက် ပေးနိုင်မည့် တစ်ယောက်ကို စုံစမ်းရှာဖွေခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း သူ့ဆန္ဒမဟုတ်။ ကြီးကြီးခင် မိတ်ဆွေ၏ အကြံဉာဏ်ဖြစ်သည် စိတ်ရှည်ရမည်။ သည်းခံနိုင်ရမည်။ ဘွားကို ကိုယ့်အဘွားရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထား ချစ်ခင်နိုင်ရမည်ဆိုသောသူ လိုချင်သူ အချက်များကိုတော့ ကြီးကြီးခင်ကို ပြောပြထားခဲ့သည်။

အခု သူရှာခိုင်းထားသည့်လူ ရပြီမို့ ဘွားအတွက် တစ်ယောက်တည်း မည်သည့်အဖော်မှ မရှိဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေခြင်းမှ ကင်းဝေး တော့မည်ထင်သည်။

“သူတို့ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်

ထက်တွေ့မှာ ဘွားသဘောကျတဲ့သူဖြစ်မှန်ကို ကြီးကြီးခင်...”

“အမယ်လေး... မင်းအဘွားကတော့ လရောင်လေးကို သဘောကျမှကျ၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်လွန်းလို့ လက်ကိုမလွှတ်တမ်း ချထားတော့တာပါပဲ...”

“ဘယ်သူ ကြီးကြီးခင်...”

“ကလေးမလေးက လရောင်တဲ့၊ မျက်နှာလေးက အေးချမ်းပြီး ခိုင်ရိုးသားရှာပါတယ်ကွယ်၊ ချစ်စရာလေးပါ...”

“ဘွားနဲ့ကြီးကြီးခင် သဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အဓိကက ဘွား စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပါ”

“အေးကွယ်... လရောင်နဲ့ကတော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“တို့... တို့”

ဖုန်သံမြည်လာသဖြင့် အောင်ဇေ ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို...”

“ကိုကိုလား... ဝတ်မှုပါ”

“ကိစ္စရှိလား ဝတ်မှု၊ ကိုယ်အခုပဲ အလုပ်သွားတော့မှာ”

“သွားပေါ့... ဝတ်မှုလည်း ကိုကိုအလုပ်သွားမသွား သိချင်လို့ ဆက်ကြည့်တာ၊ ခဏအနာရင် ကိုကိုရုံးခန်းကို လာခဲ့မလို့၊ ဒါပဲနော်”

“ဟဲ့...”

“ဟေ့... နေဦး”

အောင်ဇေ လှမ်းတားလိုက်ပေမယ့် မမိတော့။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချ ပြန်ဖြစ်သဖြင့် အောင်ဇေ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရသည်။ ဒီနေ့ သူ မသွားပါ။

၁၂

ဆရာတော်

နိုင်ငံခြားသားတွေသည်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရမည်။ ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဝင်သည်ဆိုရုံလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဝတ်မှုန်လာတွေ့လျှင် သူ မရှိမှာ သေချာသည်။ စကားများဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ဝတ်မှုန်က ဦးအောင် ဖုန်းချသွားသည်။ ပြီးရင် အောင်ဇေကို စိတ်ကောက် ရန်လုပ်ဦးမည်။ ကလေးဆန်လွန်းသော ဝတ်မှုန်ကြောင့် အောင်ဇေတစ်ယောက် မကြာခဏ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည့် အကြိမ်းကလည်း မနည်းတော့။

“ဝတ်မှုန်က ဘာတဲ့လဲကွဲ မောင်အောင်ဇေ”

“ရုံးကို လာမလိုတဲ့ ကြီးကြီးရေ... ကျွန်တော်က အပြင်မှာ ကိစ္စရှိတာ သူ မသိဘူး၊ ပြီးရင် စိတ်ကောက်ဦးမယ်”

“အေးကွယ်... ကလေးပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ...”

အောင်ဇေ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း ဦးခေါင်းထဲ တစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ကြီးကြီးခင်၊ သွားကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

“အေး... စိတ်ချသွားပါ၊ ကလေးမလေးလည်း မနက်ဖြန် ရောက်လာတော့မှာပဲ၊ ဝတ်မှုန်လေးနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ချောလိုက်ပါကွယ်”

ကြီးကြီးစကားကို အောင်ဇေ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ကားထဲ နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဝတ်မှုန်... ဝတ်မှုန်...

တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ရောက်နေပြီ။ နေရာတကာ ကလေးဆန် ချင်နေတုန်းပါလား။ သူဖြစ်စေချင်သည့် ပုံစံက ထိုသို့မဟုတ်။ ဝတ်မှုန်

နေရာတကာ ကလေးဆန်ဆန် မဖြစ်စေချင်။ သူ့အပေါ်မှာ နားလည်မှု ခံစားချင်သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်လို နေထိုင်ခိုင်းခြင်း မဟုတ်။ အောင်ဇေကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရသော လုပ်ငန်းသဘောထားကို နားလည် သဘောပေါက်စေချင်တာ ဖြစ်သည်။ ဝတ်မှုန်နှင့်သူ လူကြီးချင်းသဘောတူ စေ့စပ်ထားကြသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့ထက် အသက်ငယ်သော ဝတ်မှုန်က အောင်ဇေအပေါ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ထို ဆိုးနွဲ့ငိုလ်ကျတတ်သည်။ အနိုင်ယူချင်သည်။

အောင်ဇေဘက်က တတ်နိုင်သမျှ ဝတ်မှုန်ကို အလိုလိုက်သည်။ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဝတ်မှုန်က သူ့ချစ်သူတော့မဟုတ်။ အောင်ဇေဘဝမှာ အချစ်ကို ရှာဖွေချိန်မရခဲ့။ စိတ်လည်း မဝင်စား တောင်းတစ်ဖက်နှင့် လုပ်ငန်းကို စတင်ပျိုးထောင်ခဲ့ရသူပီပီ အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း လုပ်ငန်းအကြောင်းကိုသာ အာရုံစူးနစ်နေခဲ့သည်။

အောင်ဇေမှာ မိဘနှစ်ပါစလုံးမှာ ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှာ ချူဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆုံးပါးသွားသည်။ ဘွားအေအိုကြီးနှင့် အောင်ဇေတို့ကို ဖခင်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ဝတ်မှုန်ကဒီက အောင်ဇေကို သားအရင်းအချာတစ်ယောက်လို လုပ်ငန်းကိစ္စများ အားလုံး ဂရုတစိုက် စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့အပြင် စီးပွားရေး လောကထဲမှာ သူဌေးဦးအောင်ဇေ ဖြစ်လာသည့်အထိ ငွေရေးကြေးရေး ထအစ ကူညီပေးခဲ့သည်။

ဝတ်မှုန်ကဒီ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွား သည့်အခါ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ကျန်ရစ်သော ဝတ်မှုန်ကို သားအမိနှစ်ယောက်ကို အောင်ဇေကပဲ အစစအရာရာ တာဝန်ယူ

စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဝတ်မှုမာမီ တောင်းဆိုလာသည့် ဆန္ဒအတိုင်း ဝတ်မှုကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်။ သူတစ်ဖက်သား ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝတ်မှုနှင့် စေ့စပ်ရန်ကိစ္စကို လက်ခံသဘောတူခဲ့သည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ဆွေမျိုးအနည်းငယ်နှင့် အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောမျိုး စေ့စပ်ခဲ့ကြသည်။

ဝတ်မှုက သူ့ကို ချစ်သလားဟု အောင်ဇေကို တစ်ခါမှ မမေးဘူးသလို အောင်ဇေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝတ်မှုကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူနှင့်ဝတ်မှု စေ့စပ်ထားခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း အောင်ဇေ ဝတ်မှုအပေါ် ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်စိတ်မဝင်စားမိခဲ့ပါ။

ညီမငယ်တစ်ယောက်လိုသာ သံယောဇဉ်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဘွားနှင့် ကြီးကြီးခင်ကတော့ ဝတ်မှုအပေါ်မှာ ချစ်ခင်ကြသူများပီပီ ဝတ်မှုဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော အပြစ်မမြင်။ ချစ်စရာကောင်းသောကလေးတစ်ယောက်ထက် ပို၍ မမြင်ကြ။

သူတို့သဘောကတော့ အောင်ဇေကို ဝတ်မှုနှင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေလိုသော်လည်း ဝတ်မှုဆန္ဒအရ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ပါရစေဆိုသည့် စကားကို အောင်ဇေကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူနှစ်လိုစွာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရမည့် ဇနီးလောင်တစ်ယောက် အဖြစ်ထက်

သို့ ဝတ်မှုကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေ့နိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝတ်မှုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သွေးအေးစွာ ညီငြိမ်လွန်းသဖြင့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကပင် အံ့သြကြရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

“မင်းဥစ္စာက ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားအောင်ဇေ၊ ဝတ်မှုနဲ့ မင်းပုံစံက အလှပထားကြတယ်သာပြောတယ်၊ သာမန်မိတ်ဆွေထက် နည်းနည်းမှ ကြည့်ပါလား။”

“ဘာဝိုရမှာလဲကွာ၊ သူလည်း သူ့ကျောင်းသူတက်၊ ငါလည်း သူ့အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတာပဲ၊ အချိန်တန်လို့ သူ့ကျောင်းပြီးရင် ကြီးတွေဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်ကြရုံပေါ့...”

“မင်းဟာက လွယ်လှချည်လား။”

“မလွယ်လို့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလည်း။”

“ဟေ့ကျောင်း... အောင်ဇေ၊ အခုဟာက ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါ... အိမ်ထောင်ရေးကွာ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အမှတ်နေလဲ၊ တစ်နေ့ ခံစရာရှိရင် မင်းပဲ ခံရမှာ။”

သူရမောင် စကားကြောင့် အောင်ဇေ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ငါက ဘာကိုခံစားမှာလဲ သူနဲ့ငါ လက်ထပ်မယ်၊ သူ့အဖေ နှုတ်ခွေးတွေက ငါ့မှာ အများကြီးပဲ။”

“ဒါဖြင့်... မင်းဥစ္စာက ဝတ်မှုကို ချစ်လို့လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ငါ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို ရှာဖွေစမ်းကြည့်ဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူးအောင်၊ ငါ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကတည်းက ငါ့ဘဝ

ကို အလုပ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ထားခဲ့တာ မင်းတို့လည်း သိမှာပါ။”

“ဝတ်မှုကို မချစ်ပေမယ့် မုန်းလည်း မမုန်းဘူး၊ သူ့တောင်းဆိုလာတဲ့အခါ ငြင်းရလောက်မယ့် အကြောင်းပြချက်ကလေး မရှိဘူး။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် အတူတူဆိုပြီး လူသင့်တယ်ထင်လို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ...”

အောင်ဇေတောင်းကြောင့် သူရမောင် အကြာကြီး တွေ့ဆုံမိသွားသည်။

“အေးလေ... မင်းနေရာမှာဆို ငါလည်း ငြင်းမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ အသက်နဲ့ ထပ်တူထားပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်မလာပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းနေရတော့မှာပေါ့”

“မင်းဆုတောင်းပြည့်မှာပါ သူရမောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုချိန်ထိ ငါ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့သေးလို့ပဲ”

သူရမောင်နှင့်သူ ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်သရရင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်သည် ဆိုရုံလေး ပြုံးလိုက်သည်။

အချစ်... အချစ်...။

သူများတွေ့ အရူးအမူး အသည်းအသန် ပြောဆိုခံစားနေရသော အချစ်ဆိုသည့် အရာဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးပါလိမ့်။ အောင်ဘဝမှာတော့ အချစ်ဆိုသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောအရာနှင့် အကဲကို ဝေးကွာလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

ရုံးကိုခဏဝင်ပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားစရာများ ပြောဆိုပြီး ရှိရင်း

ထားသည့် နေရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ နောက် အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ် ထမင်းစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်သည်။

“တို့... တို့... တို့...”

“ဟဲလို...”

“ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ ဒီမှာ ဝတ်မှုစောင့်နေတာ အကြာ ကြီး၊ ဒီကြားထဲ ကိုကိုက ဖုန်းကလည်း ပိတ်ထားသေးတယ်၊ ဝတ်မှု ကိုကိုကို အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် သိလား။”

ထင်သည့်အတိုင်း ဝတ်မှုအသံ ခပ်စွာစွာလေးကို ဖုန်းထဲက ကြားလိုက်ရသဖြင့် အောင်ဇေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆောရီး... ဝတ်မှုက ကိုယ်ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ဖုန်းချသွားတာကို...၊ ဒီနေ့ ကိုယ်တကယ်မအားဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားတာရှိလို့ သွားနေတာ၊ အခုပဲ ပြီးတယ်”

“ကိစ္စရှိရင်လည်း ဝတ်မှုကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပါလားလို့၊ အခုတော့ ဝတ်မှုတစ်ယောက်တည်း ကိုကိုကို စောင့်နေရတာ၊ ကိုကိုက ဝတ်မှုကို နည်းနည်းမှ အလေးမထားဘူး... သိလား။”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဝတ်မှုဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လည်း ဝတ်မှုမရှိမှာ သေချာလို့ မဆက်ဖြစ်တော့တာပါ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင် ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို သေချာနားထောင်ပြီးမှ ဖုန်းချ ဟုတ်ပြီလား...၊ ကိုယ် အလုပ်သိပ်များစွာ ဝတ်မှုလည်းသိတယ် မဟုတ်လား။”

“သိပါတယ်... သိပါတယ်၊ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ဝတ်မှုမရှိဘူး”

ဆိုတာကို သိတယ်”

ဝတ်မှုအသံထဲ ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းကာ တုန်ယင်နေသည်။

“ဟိတ်... နေဦး။ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်၊ ဝတ်မှု ဘာလို့ ကိုကို ဒီလောက်တောင် စိတ်ဆိုးနေတာလဲ၊ နေရာတကာ ကလေး သိပ်မဆန် ချင်ခမ်းပါနဲ့၊ ဝတ်မှုရယ်။”

“ကိုကို ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ဝတ်မှု ဖုန်းချလိုက် တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသဖြင့် အောင်စေရင်မော့စွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ အလုပ်ကိစ္စ စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်ကြီးသလောက် မိန်းမကိစ္စမှာတော့ အောင်စေ မကျွမ်းကျင်ပါ။ မိန်းကလေးတွေ၏ အတွင်းစိတ်သဘောက ခန့်မှန်းရခက်လှသည်။

ဝတ်မှုသည်လည်း မိန်းမများစွာထဲက တစ်ယောက်မို့ လိုတာ ရလျှင် ပျော်မည်၊ သူတို့လိုချင်တာမရတော့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မည်။ တစ်ဖက်သား ခံစားချက်ကို နည်းနည်းမှ ထည့်တွက်ပုံမရသဖြင့် စိတ်ပျက်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။

ဒါ... ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူ မဟုတ်လို့ပဲလား။ ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့သူ ဆိုရင်ရော အောင်စေ ဒီလိုတွေ့မိ၊ စဉ်းစားမိပါ့ မလား။ အတွေးဖြင့် အောင်စေ ရင်မောသွားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး အဘွားအခန်းရှိရာ ဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။

“ဘွား...”

“ဪ... မြေးလေး ပြန်လာပြီလား၊ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းနေ

အလားကွယ်”

ဘွားလက်ဝဲဘက်လေးများက အောင်စေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကြင်နာနွေးထွေးစွာ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းကြောင့် အောင်စေရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။ ဘွားအနားမှာ သူ ကလေး ဆက်စလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ ဘွားက သူ့ခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေ ဖွဖွ သပ်တင်ပေးသည်။ ကြင်နာနူးညံ့ သော မျက်ဝန်းအစုံက သူ့မြေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငေးကြည့် ခဲ့သည်။

“မပင်ပန်းပါဘူး ဘွားရယ်၊ ဒီနေ့ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးရတာ တစ်ခါပဲ”

“ဪ... မြေးလည်း အလုပ်တွေချည်း သိမ်းလုပ်မနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ပျော်စရာလေးတွေလည်း စဉ်းစား ခဲ့ကွယ်...”

အဘွားစကားကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုလည်း စိတ်ချမ်းသာနေတာပဲ ဘွားရဲ့...”

“ဒါလည်း ဒါပေါ့၊ ဝတ်မှုလေးက ကလေးလေးလိုပဲ သိပ် ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မြေးရော မချစ်ဘူးလား”

“အချိန်တန်ရင် လက်ထပ်ကြရမှာပဲ ဘွားရယ်၊ သူနဲ့ကျွန်တော့် ကြားမှာ အချစ်တွေ ဘာတွေမလိုပါဘူး၊ နားလည်မှုရှိရင် ရပြီ၊ အခု တော့ သူက သိပ်ကလေး ဆန်လွန်းတယ်”

“ဝတ်မှုလေးက ကလေးဆန်တာကလွဲပြီး အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါ ကွယ်...၊ မြေးကို ချစ်ရှာပါတယ်၊ မြေးအသက်လည်း မငယ်တော့

ဘူး၊ အိမ်ထောင် အမြန်ဆုံး ပြုသင့်နေပြီ၊ ဝတ်မှုလေး အချိန်ဆွဲနေတာကို ဒီလောက် အလိုမလိုက်သင့်ဘူး”

ဘွားက သူနှင့်ဝတ်မှုကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်သူ အချိန်တိုင်း သူနှင့်ဝတ်မှု အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာပဲ သည်။ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘွားတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိပြီးငွေ့ ခြောက် ကပ်စွာ နေနေရတာကို ဘွား စိတ်ပျက်လှပြီဆိုတာ အောင်ဇေ သိတယ်။

မြေး၊ မြစ်တွေနှင့် အိမ်ကြီးထဲမှာ စိုစိုပြည်ပြည် ဆူဆူညံညံလေး နေချင်ရာမည့်ဆန္ဒကိုလည်း နားလည်သည်။ ခက်နေတာက ဝတ်မှုထဲ ဘွားတို့လို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနားမှာ မနေချင်။ နှစ်သိမ့်အားပေး စကား ပြောဖို့ဆိုတာ ဝေလားဝေး။ သူ့ကိုယ်သူပင် စိတ်မရှည်ချင်သူ သက်ကြီးရွယ်အို အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာ လည်း လူကြီးအကြိုက် ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ နားလည်သူ မဟုတ်။ အောင်ဇေ ဖြစ်စေချင်တာက ဝတ်မှုကိုယ်တိုင် ဘွားကို ခင်တွယ်စေချင် သည်။ အနီးကပ်ပြုစု ယုယမှု လုပ်စေချင်သည်။ ဝတ်မှုက သက်ကြီး ရွယ်အို အဘွားကို စိတ်မဝင်စား။ လူကြီးစောင့်သည်ဟုလည်း ရယ် သလို မောသလို ပြောတတ်သေးသည်။ ဒါကို ဘွားကတော့ သိမည် မထင်ပါ။

“ဘွားတစ်ယောက်တည်း နေရတာ ငြီးငွေ့လာပြီကွယ်... မြေးတို့ မိသားစုလေးနဲ့ စိုစိုပြည်ပြည်လေး နေချင်တယ်၊ အဖော်မရှိတော့ ပျင်းတယ် မြေးရဲ့”

“ကြီးကြီးပြောတော့ ဘွားအတွက် အဖော်ရပြီဆို”

“အင်း... အဲဒါ ဟိုကလေးမလေး လမင်းဆိုလား ဘာလား”

“လရောင်ပါ ဘွားရဲ့...”

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။ လရောင်ဆိုသည့် အမည်ကို မမေ့မလျော့ဘဲ ဘွားကို ပြောပြလိုက်မိခြင်းအတွက် အောင်ဇေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြ သလိုလိုတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အေး... အေး... အဲဒီ လရောင်ဘွားဆီကို မလာဘူးလား”

“မနက်ဖြန် လာမယ်လို့ ကြီးကြီး ပြောထားပါတယ်၊ ဘွား သူ့ကို ဘွားသဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“ကျတာပေါ့ကွယ်၊ သူက ဘွားလက်ကလေးကို တစ်ချိန်လုံး ခိုင်ထားတာ၊ ဘုရားစာလည်း ဖတ်ပြတယ်၊ ဘွားဆံပင်တွေကိုလည်း ဆွေချာရှင်းပေးသေးတယ်၊ ဘွား သူ့ကို ချစ်တယ်၊ တခြားသူ မငှားနဲ့ နော်... မြေး”

ဘွားက အောင်ဇေလက်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောနေသည့်အတွက် အပြုံးဖြင့် အောင်ဇေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ဘွားချစ်တဲ့သူကို ဘွားအနားမှာ ထားပေးမှာပါ၊ ဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ”

“သာဓုပါတော်... သာဓုပါ၊ ဘွားမြေးကြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိပါစေ၊ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေဗျာ”

“ကဲ...ကဲ၊ သွားနားချည်တော့၊ ဘွားလည်း ပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်ရာဝင်တော့မယ်”

ဘွားနဖူးကို တစ်ချက်ငုံနှမ်းပြီး ဘွားကို သူ့ကိုယ်တိုင် စောင့်မြဲ

လေးပြီး အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ စွပ်တံပေးလိုက်သည်။ ဘွားက
တော့ သူ့အတွင်းအော်ကို သိပ်တုန်းတနေလေပြီ။ ဝတ်မှုက ဘွား
အတွင်း အော်ခြင်းနိုင်တာကိုလည်း သိနေရတော့ ရင်မော့စွာ
သံသယရှိသည်။

ထုထုဝဝလေးပြင်ဆင်ပြီး ကျော့ကျော့မော့မော့လေး နေတတ်
သော ဝတ်မှုဝတ်လေးက ကလေး အင်မတန်ဆန်ချင်သူ။ အိမ်မှုကိစ္စ
တစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ဘာတစ်ခုမှလည်း မလုပ်တတ်သော
သူဌေးသမီးလေး။ ထိုမိန်းကလေးကို ရာသက်ပန် ထာဝရအဖော်အဖြစ်
လက်တွဲရမည့်အရေးကို တွေးမိတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော
ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ နားမလည်
နိုင်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါရမ်းလိုက်မိသည်။

အခန်း (၅)

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်တန့်လာသည့် အငှားကားကြောင့်
ညှိခန်းအလယ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်း
သွားက စကားပြောနေရာမှ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အင်ဇေ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက မရွေ့လျားတော့ဘဲ ထိုနေရာမှာသာ
ညှိကတည်ငြိမ်စွာ ရပ်တန့်သွားသည်။

ပထမဦးဆုံး သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသော
သားမျှင်များလို နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များဖြစ်ပြီး၊ မဲမြင့်
ညှိနဲ့ မနိမ့်လွန်းသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိလှသော
သားကျဉ်းသောခါး၊ အချိုးအစားကျန လှပလွန်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်
အောင်းကြောင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ညှိဝါရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ပွါတိတ်လုံချည်နှင့် အဝါဖျော့ဖျော့
အောက်ကျီလက်စက ခါးတိုလေးကို ဝတ်ထားခြင်းဖြင့် ချပ်ရပ်လှသော
အောက်ကိုယ်ကို အရှိအတိုင်း ပေါ်လွင်နေစေပြီး လေးညင်းရောင်း ကတ္တီပါ

ပုံတော်အိပ်လေး စီးထားသော နီရဲပြည့်တင်းနေသည့် မြေဖောင့်လေးကို မြင်နေရသည်။

ဝင်းဝင်းနွဲ့တို့သော အသားအရေက အကျိအရောင်နှင့် ရောထွေးလျက် ယာယီရာကို ငွေရှင်းပေးနေခြင်းကြောင့် သူမနောက်မှ အောင်စေ့ နီရဲခြင်းကို လုံးဝမသိဘဲ ရှိလေသည်။

သူမ မည်သူနည်း။

ဘာကိစ္စဖြင့် အောင်စေ့အိမ်ကို တည့်မတ်စွာ ရောက်ရှိလာရ သည်လဲဆိုတာ အဖြေရှာ စဉ်းစား၍ မဆုံးသေးမီ အငှားကားလေး ထွက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပါလာသော ခရီးဆောင်အဝတ်အိတ်ကို ဆွဲယူ ကာ အိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာလေး လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဟင်...”

အောင်စေ့ရင်ထဲ အသံတိုးတိုးလေး ရိုက်ခတ် မြည်ဟီးသွားသလို တစ်ခါမှ မခံစားဘူးသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ညင်သာလျင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသည်။

လှပလွန်းသည့် မျက်နှာလေးက သူမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး များနှင့် လုံးဝမတူဘဲ တည်ကြည်ငြိမ်းချမ်းအေးမြနေပြီး၊ ဇင်ရော်တောင် မျက်ခုံးထူထူ၊ ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းပြာတစ်စုံ၊ နှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်း လွှာကို ဆေးမကူဘဲ သဘာဝသွေးအရောင်အတိုင်း နီမြန်းစိုအိလျက် ရှိသည်။

မျက်နှာလှလှလေးတွင် ဝတ်မှုတို့လို ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ၊ ပြာ ရောင်စုံ ပြင်ဆင်ခြယ်သထားခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ သနပ်ခါးမှုန့်ဖြင့် လမင်းတစ်စင်း လို ရွန်းစက်စွာ လှပလျက်ရှိသည့်အဖြစ်ကို သူသတိလက်လွှတ်

အကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အို”

စူးရှတောက်ပ ရွန်းစိုသော အကြည့်လက်လက်များဖြင့် လရောင် သာမကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေသည့် ကိုလူချော နှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက် ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားအောင် အနေခက် ရှက်ရွံ့ သွားသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။ လရောင် မသိပါ။ လရောင်စိတ်ကို သံပတ် ပြီး မိမိသိလိုတာကိုသာ အားတင်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကြီးကြီးခင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ...”

“ကြီးကြီးခင်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲခင်ဗျာ...”

“ကျွန်မ အလုပ်ကိစ္စအတွက် လာတာပါ”

“ဪ...”

ကြည်လင်ချိုမြသော အသံလေးက တိုးသက် ညင်သာစွာ ဆည်း ဆည်းတစ်ခု လှုပ်ခတ်လိုက်သလို သာယာနူးညံ့လျက် လှပလွန်းသော နှုတ်ခမ်းဖြင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

“ကျွန်မနာမည် လရောင်ပါ။ သွားကို ပြုစုဖို့ အန်တီသိန်းက လိုက်ပါတယ်”

“ဪ... လာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကြီးကြီးပြောထားပါတယ်၊ တော်က အောင်စေ့ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မိတ်ဆက်ပေးမည့်သူမရှိသဖြင့် အောင်စေ ကိုယ့်ဘာသာကို
မိတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ အောင်စေ အံ့အားသင့်လျက် အနီးရှိ ဆို
တစ်လုံးသော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘွားအတွက် အဖော်သဘော
ဆိုလေ့ရှိ လရောင်ဆိုသည်မှာ သည်လို လှပနုဿလွန်းသော
လှည့်လေ့ရှိ အထက်တန်းကျလွန်းသူမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိ
ရွတ်ပြောနေရကတည်းက တစ်ယောက်ဟူသော စိတ်ထဲက သာဓက လျှောက်
မှတ်ထင်ထားမိသည်။

“ထိုင်ပါ...”

“မထိုင်တော့ပါဘူးရှင်၊ ဘွားနဲ့တွေ့ပါရစေ...”

ခရီးဆောင် အဝတ်အိတ်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက် လရောင်က သူ
ကြည့်သည်ဆိုရလေး ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး အသိအမှတ်ပြု
လွဲ၍ ဘာစကားအပိုမဆိုသလို ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် စကား
ပြောရခြင်းအတွက် ရှိုးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်နေသော ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်
တည်တည်ကြည်ကြည်လေး ဖြစ်သည်။

“ဘွားက အပေါ်ထပ်မှာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်စတင်တဲ့အကြောင်း ဘွား
အသိပေးချင်လို့ပါ...”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ လရောင်ဆိုသူ
နာမည်နှင့်လိုက်မက်အောင်ပင် သူမ အသွင်လေးက လမင်းတစ်
လို ဝင်းဝင်းစက်စက်နှင့် လှရက်နိုင်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။

“ကြီးကြီးခင်”

“လာပြီ... မောင်အောင်စေရေ...”

အတွင်းဘက်မှ ပြန်ထူးသံနှင့်အတူ ခန်းဆီးလိုက်ကာစ လှုပ်ခနဲ
သွားပြီး ဖြူဖွေးဝဖိုင်သော ကြီးကြီးခင် ထွက်လာသည်။

“ဘာလိုချင်လို့... ဪ... လရောင် ရောက်လာပြီကိုး
အောင်စေ... လရောင်ဆိုတာ သူပဲလေ”

“ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ ကြီးကြီးခင်၊ သူ့ကို ဘွားနဲ့တွေ့ရအောင်
အနီးထဲ ပို့လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ရုံးသွားတော့မယ်”

“အေး... အေး၊ မသိရင် သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ၊ လာ... လာ၊
အောင်အတွက် မမနဲ့ ကပ်ရက်အနီးကို အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လရောင်က သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကြီးကြီးခင်
ထံသို့ တည်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။ အောင်စေကားကို နေရာမှ
သွားစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည့်တိုင် သူ့စိတ်အတွေးတွေက လရောင်
သို့ မိန်းမချောလေးထံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ခံစားလိုက်ရသည့်
တစ် မျက်စိထူထူကြီးတွေ တွန့်ကွေးသွားသည်။

လရောင်တုံ့...။

ဘွားကို ပြုစုဖို့ အဖော်ရအောင် လရောင်ဆိုသည့် မိန်းမချောလေး
အသိထိုက်၊ စိုးထိုက် ဖန်းတစ်ပွင့်လို သိပ်သိပ် လှလွန်းသူလေး
သို့အပြင် ထိုအလှအပနှင့်အညီ တည်ကြည်သိမ်မွေ့လွန်းရုံမက
နှင့် အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းက ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲက
တည်နေမိသည်။

မိန်းမချောလေးပုံစံက အောင်စေကိုပင် အရောတဝင် စကားပြော
နေခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင့်သီးအောင့်သက်လိုလို

ဘာလိုလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူ မဆွေ
ရုံးခန်းထဲကို အောင်စေ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုဟာပေါ်မှာ ထိုင်လျက်
လရောင်အကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။ လရောင်နှင့် ဘွား၏ အဖော်
သည့် အလုပ်ကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်နေခိုက် တံခါးတွန်းဖွင့်သံကြား
သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဝင်လာသူမှာ သူရမောင်ဖြစ်သည်။ အသားညိုညို ခေါင်းဝတ်
ဆံတောက်နှင့် တောက ကိုရင်ပုံစံပေါက်နေသော်လည်း ဝတ်စားအင်္ကျီ
အဖြူရောင် စတစ်ကော်လံအင်္ကျီနှင့် ညိုနက်နက် ပုဆိုးကြေး
ယောက်ျားပီသသော သူရပ်သွင်ကို ခန့်ညားသပ်ရပ်နေစေသည်။

သူရမောင်မှာ အောင်စေ၏ စီးပွားဖက်လည်းဖြစ်သလို အချစ်
သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည်။ စာရွက်ဖိုင်တစ်ထပ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်
လေချွန်လာရင်း ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဝင်လာပြီးမှ အောင်စေ
မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ အပြုံးဖြင့် ဇစ်ထိုင် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေတွေးပြီး မ
မနပ် ဖြစ်နေတာလဲကွ”

အောင်စေ၏ မပြုံးမရယ် မျက်နှာချောချောနှင့် တွန့်ကုတ်နေ
မျက်ခုံးများကိုကြည့်ရင်း စာရွက်ထပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သော

“ဝတ်မှုနဲ့ အဆင်မပြေပြန်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တခြားကိစ္စပါ”

“စီးပွားရေးကိစ္စဆိုရင်တော့ လွန်ပြီကွာ၊ စားမယ့် သောက်
သူလည်း မရှိ၊ သုံးမယ့်ဖြုန်းမယ့်သူဆိုတာကလည်း ဝတ်မှုတစ်ယောက်
တည်း၊ လျှို့ဝှက်တန်းဖို့ဆိုတာလည်း ဘွားအတွက်က အားလုံး ပြန်

အပြီ...”

“အေး... အခုဟာက ဘွားကိစ္စကွ”

“ဘွား ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ မင်းပြောတော့ ဘွားအတွက် အဖော်
မရှိချေ၊ မဟန်လို့လား၊ ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ၊ အဘွားကြီးလား၊
လေးလေးလား”

အောင်စေ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများမှာ ရယ်မြူးရိပ်ဖြင့် ရွန်းလက်တောက်ပလာ
သည်။ စိတ်လက် ရွှင်ပျနေသောအခါများတွင် အောင်စေမျက်နှာ
ချောချောက ကြည်စင်စင်ပနေတတ်သည်။

“အဘွားကြီးမဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ကလေးလေးလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကတော့ အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ်ရှစ်ဆယ်ကိုးပဲ
မယ်”

“ပြီးတော့ သိပ်လှတယ်”

“သိပ်လှတယ် ဟုတ်လား”

“အေး”

“မင်းလို လူတစ်ယောက်က သိပ်လှတယ်ဆိုတော့၊ မင်းအိမ်ကို
သွားကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

သူရမောင် မျက်ခုံးများ အထက်သို့ မြင့်တက်သွားကာ မျက်လုံး
များနှင့် အောင်စေမျက်နှာချောချောကို တအံ့တသြကြည့်၍
မင်းမြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်လှလွန်းလို့ ငါလည်း အံ့သြနေတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို
မင်းရတာလည်း တစ်မျိုးပဲ...”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ၊ သိပ်ကလက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလား၊ သူရမောင်ကိုယ်ကြီးက စားပွဲရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လျက် အောင်မေ့ဖြူကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ အောင်မေ့က ဦးခေါင်းကိုခါရံလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခပ်တည်တည်မှ တကယ့်ကို ခပ်တည်တည်လေး၊ ဣန္ဒြေလည်း သိပ်ရတယ်၊ ကြည့်ရတာ ငါ့ကိုတောင် အေးတောင် စကားပြောချင်ပုံမရဘူး”

“မင်းကို... သူက...”

“အေး”

စကားအဆုံးမှာ သူရမောင်က ခေါင်းကိုလှန်မော့၍ အော်ပြောဟစ်ကျယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကွာ၊ ကြားရမှဖြင့် အဆန်းတွေချည်းပဲ၊ စကားမပြောချင်ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ မင်းလို လူတစ်ယောက်ကို စကားမပြောရတာ ဖြစ်မှာပါ”

သူရမောင်စကား မှန်မမှန်ကို အောင်မေ့ စဉ်းစားကြည့်သည့်အဖြစ်မှန်ကတော့ သူရမောင် ပြောသလို ဖြစ်သင့်သည် မှန်သော်လည်း လရောင်၏ အပြုအမူလေးများက ထိုသဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့အလုပ်တာဝန်မှလွဲ၍ ကျန်သည့် လူမှုရေးကိစ္စ သူမနှင့် လုံးမပတ်သက်သလို ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေလိုခြင်းကြောင့် ဖော်ပြလျှင်ရှိသည်။

“ထားပါလေ၊ အဲဒီလိုပဲဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

သူ လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် တစ်ထစ်လျှောချလိုက်သည်။

ချစ်ဝန်းထဲမှာတော့ လရောင်၏ လှပထူးခြားလွန်းသည့် အသွင်ကို မျှော်လင့်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ...”

“လရောင်တဲ့...”

“လရောင်ဆိုတာ အေးမြခြင်းပဲ၊ ပြီးတော့... လူကလည်း သိပ်လှတယ်ဆိုတော့ မင်းမဟေ့သိလေးနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ပြောပြီး သူရမောင် ရယ်ပြန်သည်။

ဝတ်မှုနှင့် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားခြင်းကြောင့် နေရာတကာ ကလေးဆန်လှသော ဝတ်မှုစိတ်ကို သိထားသဖြင့် နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ်မှုကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်သော်လည်း ချစ်ဆုံးသမျှ နှုတ်သမျှ အောင်မေ့က အပြုံးမပျက် အတတ်နိုင်ဆုံး ချစ်ဆုံးအလိုလိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ဘွားကိစ္စပဲ”

“သိပ်လှတယ်ဆို...”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ...”

“သိပ်ဆိုတာပေါ့... တော်ကြာ အမေ ကယ်ပါ ဘာသာလုပ်နဲ့”

“ဘာကို လုပ်ရမှာလဲကွ...”

အောင်မေ့ ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူရမောင်က သူ့ကို လက်နှင့်တတောက်တောက်ခေါက်ရင်း ပြုံးစိစိလုပ်နေသဖြင့် အောင်မေ့ မျက်နှာချောချောမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“မင်းကွာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်တွေးနေတယ်...”

ဟု ရယ်မော၍ ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါ... အခုတော့ ပြောထားဦးပေါ့၊ သူက ဘယ်မှာနေမင်းအိမ်မှာပဲလား”

“အေး... ဘွားနဲ့ ကပ်ရပ်အခန်းပဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့ ငါလာကြည့်မယ်၊ မင်းကိစ္စ ဝတ်မှုသိရင် မလွှဲဘူး”

“မင်းပြောမှ ညနေ ဝတ်မှုအိမ်ကို သွားရဦးမယ်”

“အခုကိစ္စ ဝတ်မှုကို အသိပေးမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ...”

အလုပ်ကိစ္စကို နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းရှိက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ဝတ်မှုအိမ်သို့ သူ့ကားကို ဦးတမောင်းခဲ့သည်။ ဝတ်မှုကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ရသည်။ ခြံထောင့်နံရံဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးဖြင့် အရှိန်ဖြင့် ထွန်းနေသည်။ ခြံထဲသို့ အောင်ဇေကား ဝင်လာတာကိုမြင်သည်နှင့် အပေါ်မှခုန်ချလိုက်ကာ သူ့အနား အပြေးရောက်လာသည်။

အောင်ဇေနှင့်သူမ စိတ်ဆိုးခဲ့တာကို ရုတ်တရက် သတိမေ့ရသည်။ ဝတ်မှုသည် ရွှေရောင်နားကွင်းကြီး တခါခါနှင့် ရွှေညိုရောင်ဆံပင်တွေ ကပိုကရိုဝဲကျချက် အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်ကြောင့် အပေါက်စလေးသဖွယ် နုနယ်ချစ်စဖွယ် ဖြစ်သည်။

ကားတံခါးကို ဝတ်မှုက ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ဝမ်းသာအလေ့သံနှင့် မေးသည်။

“ကိုကိုလာတယ်၊ ဝတ်မှုဖို့ မနဲ့ပါလားဟင်”

မေးပြီးမှ ပြုံးနေသော အောင်ဇေမျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုထောက်သွားသည်။

“ဟွန်း... ကိုကိုနဲ့ ဝတ်မှုမခေါ်ဘူးဆိုတာ အခုမှ သတိရတယ်၊ တိုကိုယ့်ကို ဝတ်မှု မခေါ်ဘူး”

အောင်ဇေကို စိတ်ကောက်တာ အခုမှ သတိရသွားသလို ဖွင့်ပေးထားသော ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ပြန်ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် ဝတ်မှုကိုကြည့်ပြီး အောင်ဇေ အသံထွက်၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဝတ်မှု မခေါ်ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ ဝတ်မှုကို ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ဝတ်မှုစိတ်ဆိုးနေမှန်းသိလို့ လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်လာတယ်”

“ကြည့်စမ်း”

ကားတံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖွင့်ဆင်းပြီး စိတ်ဆိုးလျက်ရှိသော ဝတ်မှုထံ လျှောက်သွားပြီး လက်ထဲက အဖြူရောင် ဝက်ဝံအရုပ်ကြီးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟွန်း... ဝတ်မှုကိုများ ကလေးကျနေတာပဲ၊ အရပ်ပေးရုံနဲ့ ကျေနပ်ပါဘူး”

“ရော... ချောကလက်ပါယူ၊ ဒါဆို ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဆို... ကိုကို ဘာလုပ်ပေးမှ ဝတ်မှု ကျေနပ်မှာလဲ”

အောင်ဇေစကားကြောင့် ဝတ်မှု မျက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်ပြီး အကြံထုတ်သည်။ ကိုကိုနှင့်ဝတ်မှု စေ့စပ်ထားကြသည်ဆိုသော်လည်း

ဝတ်မှုအတွက် ကိုကို့မှာ အချိန်ပိုမရှိသလို အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေ တတ်တာကို ဝတ်မှု မကျေနပ်ပါ။

“မနက်ဖြန် ဝတ်မှုကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြ”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့၊ မနက်ဖြန် ကိုကို တကယ် မအားဘူးကွ၊ နောက်ရက်မှ လိုက်ပြမယ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ မနက်ဖြန်ဆို မနက်ဖြန်ပဲ”

“မဖြစ်လို့ပါကွာ”

“ဝတ်မှုအတွက်ဆို မဖြစ်တာလည်း ဖြစ်ရမှာပဲ”

နှုတ်ခမ်းစု၍ ခြေဆောင့်နေသူကြောင့် အောင်ဇေ စိတ်ရှုပ်သွား သည်။ မနက်ဖြန် သူ တကယ်မအား၊ နိုင်ငံခြားပို့ရမည့် ပစ္စည်းတွေကို သူ စစ်ဆေးရမည်။ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးရမည်။

ဝတ်မှုကလည်း တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်ခံထားရသူပီပီ၊ ဒါဆို ဒါမှ။ တဇွတ်ထိုး ခေါင်းမာသူမို့ အခက်တွေ့နေသည်။

“ဟော... မောင်အောင်ဇေ ရောက်နေတာကိုး၊ သမီးလေး... ကိုကို့ကို အိမ်ထဲမခေါ်ဘဲ ဘာတွေ စိတ်ကောက်နေတာလဲကွယ်... လာကြ... လာကြ”

ဝတ်မှုအမေက သူ့ကိုအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း ခရီး ဦးကြိုပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီး... ကိုကိုအတွက် အေး လုပ်ပါကွယ်”

ဧည့်ခန်းထဲ အတူထိုင်မိကြသည်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူက လှမ်းပြော

လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုလျက်-

“ဒေါ်ကျွန်း... အေးအေးယူခဲ့ပါ”

ဟု နောက်တက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်၍ ဝတ်မှု၏ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် မိခင်ဖြစ်သူက မျက်စောင်းဝင့်လိုက်တာကို ဖြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီကလေးမနဲ့ ခက်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာမဆို သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမှာ၊ သူ့အဖေက သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့တော့ ဒီပုံအတိုင်း ဖြစ်နေတော့ တာပါပဲကွယ်”

“ဒါနဲ့ မောင်အောင်ဇေ အလုပ်တွေရော အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ် လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်”

ဒေါ်ခင်မမ ခေါင်းညိတ်နေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ခင်မမက အရွယ်တင်သည်။ ခေတ်၏ အပြင်အဆင် အခြယ်အသများကို ဘွဲ့ရမ်းကျင်စွာ အသုံးချနိုင်သဖြင့် သူ့အသက်အရွယ်နှင့် လူကြွေရရနှင့် တျက်သရေရှိစွာ လှပသူ ဖြစ်သည်။

ဝတ်မှုသည်လည်း လှပါသည်။ သို့သော် အဖေတူဖြစ်သဖြင့် အသား ညိုဝါရောင်သန်းလျက် မိခင်ဖြစ်သူ၏ အလှကို လိုက်မမီနိုင်ပဲ နိုင်သည်။

“အေးကွယ်... အန်တီလည်း ဝတ်မှုကို ရတနာ အရောင်းအဝယ် တတ်အောင် သင်ပေးနေတာပဲ၊ သူက စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပျင်းစရာကြီး ခိုပြီး နောက်ခေါ်လို့မရတော့ဘူး၊ အိမ်မှူကိစ္စကြပြန်တော့လည်း ဒေါ်ကျွန်းရှိတာပဲဆိုပြီး သင်ခိုင်းလို့ မရပြန်ဘူး၊ လက်ကို ဓားထိုးရတာနဲ့၊

ဆီပူလောင်ရတာနဲ့၊ ခုထိ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးဘူး၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အန်တီမှာ သူ့အတွက် ရင်မောနေရတာပဲကွယ်”

အောင်ဇေ ပြုံးလိုက်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဖူးဖူးမှတ် မဆိုရက်၊ မငေါက် ရက်အောင် အလိုလိုက်ထားမှတော့ ဒီလောက်ဆိုးတာကို အပြစ်လိုဆို၍ မရပါ။ ဒါကိုတော့ အောင်ဇေ နားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်လိုက်မပြုလို့ဆိုပြီး စိတ် ကောက်နေတာ၊ အလုပ်မအားလို့ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး”

“အေးကွယ်... သူ့အနားမှာ သူ့အလိုကို လိုက်မယ့်သူတွေ ချည်းပဲဆိုတော့ သူ လိုချင်တာမရရင် စုဆောင်းနေတော့တာပဲ၊ မကြာခင် ကိုယ်က အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်တော့မှဆိုတော့ လူကြီးစိတ်ထားဖို့ ပြောနေ ရတယ်...”

သမီးဖြစ်သူ၏ ဆိုးနွဲ့မှုကို ချစ်စနိုးပြောပြနေသော ဒေါ်ခင်မမ မျက်နှာက နူးညံ့ပြီးချိုလျက် အောင်ဇေကို သမီးဖြစ်သူအား ခွင့်လွှတ် လိုက်လျောစေလိုဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ ဝတ်မှုန်သည် အအေးယူလာပြီး အောင်ဇေလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင် ဖျော်လာတာ...”

ဟုပြောလိုက်သဖြင့် အောင်ဇေ မျက်ခုံးပင့်တက်သွားသလို ဒေါ်ခင်မမကလည်း သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩဟန် လှမ်း ကြည့်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား...၊ မာမိုသမီး အိမ်မှကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စား လာပြီ”

“ကိုကို သောက်လေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

ဝတ်မှုန်က ပြုံးလျက် ပြောလိုက်သဖြင့် အောင်ဇေ သံပရာရည် တစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။

“အား...”

ချဉ်တူးငံကိုသော အရသာကြောင့် အောင်ဇေမျက်နှာ ချောချော နှိုးမဲသွားပုံကိုကြည့်ပြီး ဝတ်မှုန် အသံထွက်၍ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ရုံ မက လက်ခုပ်လက်ဝါးပင် တီးလိုက်ပါသေးသည်။

“မောင်အောင်ဇေ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ခစ်... ခစ်၊ ကိုကို ဝတ်မှုန် အညာထိသွားတာ မာမိုရေ၊ ဝတ်မှုန်ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်လို့ လက်စားပြန်ချေတာ၊ ကျေပြီ”

“အို... ဟဲ့”

“ကိုကိုရေ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဝတ်မှုန်သည် နေရာမှ လှစ်လှစ်ပါအောင် ပြေးထွက် ပျောက်ကွယ် သွားပုံက သူမ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

“ကြည့်တော့ကွယ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်ပဲ ဖြစ်တော့မယ်၊ မောင်အောင်ဇေ တို့ ပြန်နောက်သွားတယ်၊ ခက်ပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ဝတ်မှုန်ကို နားလည်ပါတယ်”

သံပရာရည်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသာလှမ်းတင်ရင်း ဝတ်မှုန် နီးသမျှ အားနာနေသော အန်တီကို အနေမခက်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့... ဘွားအတွက် အဖော်ဆိုတာရော ရပြီလား”

ဟု စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါပြီ”

“ဘယ်ကလဲကွဲ့... အဒေါ်ကြီးလား”

“ရန်ကုန်ကပါပဲ၊ အဒေါ်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်မမ မျက်နှာမှာ အလိုမကျခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်ကို အောင်စေ တွေ့လိုက်ရသည်။

“လခ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“တစ်သိန်း ပေးထားပါတယ်...”

“အောင်မယ် တစ်သိန်းတောင် ပေးရသလားကွယ်၊ ထမင်းကျွေး၊ စရိတ်ငြိမ်း အိမ်ဖော်ကိုများ ပေးရတာ မများလွန်းဘူးလား”

အိမ်ဖော်ဆိုသည့်စကားက အောင်စေအားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ဖော်မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ သူက ဘွားကို ပြုစုပေးရုံ သက်သက်ပါ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဘာတစ်ခုမှ သူ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘွားအတွက် ဘွားအနားမှာ နေပေးရင်ရပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါလည်း အိမ်ဖော်တစ်မျိုးပါပဲ၊ ဘွားအတွက် အဖော်ရတယ်ဆိုတော့လည်း တစ်မျိုး ဝမ်းသာရတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်မမ သူမရင်ထဲက အလိုမကျမှုများကို ချုပ်တည်း ဟန်ဆောင်ကာ အပေါ်ယံစကားချိုချို ဆိုလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ သမီးဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်လောင်လျက် ရှိသည်။ အခုခေတ်ကြီးထဲမှာ အောင်စေလို မတက်သောတတ်သော အသောက်အစား၊

အပျော်အပါး ကင်းရှင်းပြီး လူရိုးလူကောင်း ရှားနေချိန်မှာ သမီးရှင်တိုင်း နှုတ်စိကဲ့စရာ လူတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ဒေါ်ခင်မမ ကြောက်လန့်နေမိသည်။

သမီးဖြစ်သူကို အမှားမတွေ့စေချင်သလို အောင်စေလို လူတစ်ယောက်ကိုလည်း တခြားသူလက်ထဲ အပါမခံနိုင်သဖြင့် ဝတ်မှုနှင့် ခက်လက်စွဲကို ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တိုင်ကပဲ စတင်တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ်မှုဒဿနီ၏ ကျေးဇူးများကြောင့် အောင်စေကလည်း မငြင်းဆန်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ဝတ်မှုက အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးဟု ငိုယိုပြီး အသနားခံခဲ့သဖြင့် သမီးသဘောအတိုင်း ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ကြဖို့ နှစ်ဖက်သဘောတူခဲ့သည်။ ဝတ်မှု သိပ်ပျော်ခဲ့တာကို ဒေါ်ခင်မမ မမေ့။ အခုတော့ အောင်စေအိမ်ပေါ်ကို အရွယ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေခြင်းအပေါ် နည်းနည်းမှ အလိုမကျ။

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ...”

“လရောင်ပါ အန်တီ”

“လရောင်”

ဒေါ်ခင်မမ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

မိမိနီတို့၊ အစမ်းတို့လည်း မဟုတ်ပါလား။ နာမည်က အဆင့်တန်းရှိသည်။ သာမန်နာမည်မျိုးမဟုတ်သလို လူကလည်း တောနေတာစားမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိ။ အောင်စေ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်ထိ ဒေါ်ခင်မမ နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို တောင့်တောင့်ကြီး နိုင်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သမီးဖြစ်သူ ဝတ်မှုကိုသာ တုံ့တုံပြီး

ဒေါသ ဖြစ်နေမိသည်။ ကားတစ်စီးနှင့် အပြင်သွားနေသည်မှာ ပြန်မလာ
တော့။ အောင်ဇေက သူ့အတွားကို သိပ်ချစ်သည်။ ချစ်တာကိုလည်း
အပြစ်ဆို၍ မဲဖြစ်။ အားလုံးပြေးကြည့်မှ ဒီမြေးနှင့် ဒီအတွားသာ
ရှိကြသူများ။

တစ်နှစ်ကို ဘွားကလည်း ချစ်သည်။ သူ့မြေးနှင့် သဘောတူ
သည်။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ဝတ်မှုလှုပ်ရှားသမျှကို ချစ်ချင်မြတ်နိုးသော
မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အိမ်ကိုလာလျှင် လိုက်ကြည့်နေတတ်သူ။ ဘွားက
ဝတ်မှုကို ချစ်သလောက်၊ ဂရုစိုက်သလောက် ဝတ်မှုက ဘွားကို
စိတ်မဝင်စား။ ဘွားနားမှာ မနေချင်။

အောင်ဇေသဘောက ဘွားကို ဝတ်မှုကိုယ်တိုင် ကြင်ကြင်နာနာ
ယုယစေချင်သည်။ ဂရုစိုက်ရှိစေချင်သည်။ ဝတ်မှုက အောင်ဇေဖြစ်စေ
ချင်သည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်။ ဘွားအတွက် အဖော်ရှာနေသည်
ဟု ပြောတုန်းကလည်း အရေးစိုက်စရာဟု မထင်ခဲ့။ အခုမှ ပူပင်ရမှန်း
သိသည်။ သမီးပြန်လာရင် ကောင်းကောင်း ပြောဆိုဆုံးမမှ ဖြစ်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

“ချစ်တယ်... ဝတ်မှုရယ်”

“တော်ပါ... လူတွေ့ရင် ဒါပြောဖို့ စဉ်းစားနေသိလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီး မျက်စောင်းဝင်လိုက်ပုံက ညီညီအသည်းနှလုံး
ထဲကို ဂျှမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားစေကြောင်း ဝတ်မှုဆိုသည့် မိန်းမချော
သိနိုင်မည် မထင်ပါ။

စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မေးတင်ကာ
ဝတ်မှုလှုပ်ရှားသမျှကို အလွတ်ကျက်မှတ်နေသလို မျက်တောင်မခတ်ပဲ
ဆိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဝတ်မှုက သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ နေကြာစေ
သောက်တောက်ဝါးရင်း စာရေးနေသည်။

ဝတ်မှုနှင့် ညီညီဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူငယ်ချင်း
ဖြူစင်ရှိသားသည့် စိတ်ကလေးတွေက ကြီးလာတော့ သူ့အလိုလို
ဆောင်ပြောင်းလာကြသည်။ သိပ်လှသည့် ဝတ်မှုကို ချစ်သူတစ်
ယောက်လို မြတ်နိုးတွယ်တာလာခဲ့သည်က ညီညီဘက်က အပြောင်း

အလံဖြစ်သော်လည်း ဝတ်မှုကတော့ ညီညီအပေါ်မှာ ဟိုအရင်တုန်း အတိုင်း ရိုးသားဖြူစင်နေမြဲဖြစ်သည်။

သူမကိုချစ်ကြောင်း ညီညီ ဖွင့်ပြောစက ဝတ်မှု သူ့ကို စိတ် ခေါသဖြစ်ပြီး လုံးဝမခေါ်မပြောဘဲ လူချင်းအတွေ့မခံ ရှောင်တိမ်း ခဲ့သဖြင့် ညီညီမှာ အိမ်မြှောင်အခြီးပြတ်သလို စွေစွေခုန်ပြီ နေ ထိုင်မသာ ပျာယာခတ်ခဲ့ရသည်။

ဝတ်မှု စိတ်ဆိုးပြေအောင် အမျိုးမျိုး နှစ်သိမ့် ချောမောခဲ့ရသော် တစ်လတိတိ စိတ်ကောက်နေပြီးမှ ညီညီကို ပြန်ခေါ်သည်။ က တစ်ခုတော့ ပေးခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်ခါ သူမကို ချစ်စကား မဆို ပါဆိုသည့် ကတိဖြစ်သည်။ သူ ခေါင်းညိတ်သဘောတူခဲ့သော် ဝတ်မှုမျက်နှာ လှလှလေးကို ညီညီကိုယ်တိုင် တစ်နေ့မတွေ့မှ မနေနိုင်သူမို့ ထိုကတိကို ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အရင်အတိုင်း မှ တတွဲတွဲ တွဲမိကြပြန်သည်။

ဒါပေမယ့် အရောင်တွေ ပြောင်းခဲ့ပြီဆိုတော့ စိတ်တွေက တော့။ ဘယ်လိုပဲ ထိန်းသိမ်း ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်း ညီညီမျက်ဝန်းအကြည့် အရောင်လက်လက်တွေက ဝတ်မှုကို အဘယ်မျှ ချစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားလျက် ရှိသည်။ စာသတ် တစ်နှစ်ကုန်အပြီးမှာ ညီညီ ဝတ်မှုကို ထပ်ပြီး ချစ်ရေးဆိုမိပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဝတ်မှု ညီညီကို အရင်ကလောက် စိတ်ဆိုး ထွက်ခြင်း မရှိတော့။ ကတိပျက်သူအဖြစ် အပြစ်တင်စကား သူငယ်ချင်းလို ချစ်ပါသည်ဟု သူ့အချစ်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်း သည်။

နောက်တော့ ညီညီနှင့် ဝတ်မှုတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ ထို အကြောင်းအရာက သိပ်ပြီး မထူးဆန်းတော့သလို ဖြစ်သွားပြီး ညီညီက ဝတ်မှုကို ချစ်စကား ခဏခဏပြောသလို ဝတ်မှုကလည်း သူ့ကို ချစ်မိက်သလိုလို ခပ်တည်တည်လေး ငြင်းဆို အပြစ်တင်မြဲ ဖြစ်သည်။

“ဝတ်မှု”

“ဟင်”

စာရေးမပျက် ပြန်ထူးခြင်းဖြစ်ပြီး ညီညီကို တစ်ချက်ပင် မော့ ကြည့်။ ထိုအပြုအမူလေးကို ညီညီ အသည်းယားနေမိသည်။

“ညီကို တကယ်ပဲ မချစ်တော့ဘူးလားကွာ”

“သူငယ်ချင်းလို ချစ်တယ်လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“အဲဒီ အချစ်ကို မလိုချင်ဘူးကွာ၊ နည်းနည်းပိုဦး”

“နည်းနည်းမှ မပိုဘူး”

ခွန်စုနေသော နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို မချင်မရဲစိတ်နှင့် စိုက်ကြည့် နှစ်လိုက်သည်။ စာရေးပြီး ဝတ်မှု ညီညီကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အို”

ခွန်စိုတောက်ပသော မျက်ဝန်းအကြည့်များကြောင့် ဝတ်မှု လေးတွေ နီမြန်းထူအမ်းသွားသည်။ ထိုအကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင် သော်ကြောင့် ဝတ်မှုချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဝတ်မှု”

“မခေါ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ကို မုန်းလို့”

“ဝတ်မှုနော်... ညီကို အသည်းယားအောင် သိပ်မလုပ်နဲ့၊ အံ့မယ်... သူကပဲ ပြောင်းပြန် ပြန်ပြောနေသေးသည်။ ညီညီ ဝတ်မှုကြားက ပြဿနာကလည်း မသေးလှပါ။ အချစ်ကို အသက်အသန် လိုချင်သူနှင့် အချစ်ကို မပေးနိုင်သူကြားမှာ လွန်ခဲ့ကလေးတွေ မကြာခဏ ဖြစ်နေကြရသည်။

ညီညီ ဝတ်မှုကို သိပ်ချစ်နေတာ ဝတ်မှုသိပါသည်။ သူ့အကြံ သူ့အပြောတွေက ဝတ်မှုကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ဖော်နေသလို ဝတ်မှု သူ့ကို ပြန်မချစ်နိုင်တာကလည်း ခက်လှသည်။ အချစ်အကြောင်းကို ဝတ်မှု စိတ်မဝင်စားချင်သေးပါ။ ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ တစ်ယောက်တည်း အပူအကင်းစွာ ပျော်ရွှင်နေချင်ပါသေးသည်။ အိမ်ထောင်သားမွေးဆိုသော ဘဝထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်မြှန်းဆုံးရှုံးပစ်လိုက်ရမှာကို မလိုလားမနှစ်ခြိုက်နိုင်။

ပြီးတော့ ဝတ်မှုမှာ ကိုကိုအောင်ဇေ ရှိနေပြီ။ ဒါကို ညီညီ လဲမသိ။ သိအောင်လည်း ဝတ်မှုကိုယ်တိုင်က အသိမပေးခဲ့။ မာမိက ကိုကိုအောင်ဇေနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ပြောတုန်းကလည်း ဝတ်မှု ရုတ်တရက် လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ကိုကိုအောင်ဇေကို ဝတ်မှု ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ ဝတ်မှု ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတဲ့ ဝတ်မှု ဆိုးနွဲ့သမျှ အလိုလိုက်လေ့ရှိသူအဖြစ် တွယ်တာခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ ကြားက အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိမ့် ငိုပစ်လိုက်သည်။

ဒက်ဒီမရှိတော့သဖြင့် ကိုကိုအောင်ဇေကို ရွေးချယ်အိမ်ထောင် လိုက်ခြင်းဖြင့် ယောက်ျားသား အားကိုးရာမဲ့နေသောအိမ်ကြီးမှာ လုံခြုံမှု ရှားမှာဖြစ်သလို လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအားလုံး အဆင်ပြေသွားမည့် အကြောင်း တဖွဖွ ပြောဆိုနားချသော မာမိကြောင့် ဝတ်မှု ဝေခွဲရ ခက်လာသည်။

မာမိက တွေ့ဆေးငိုင်နေသော ဝတ်မှုကို မျက်ရည်ဖြင့်သိမ်းသွင်းသည်။ ဝတ်မှုသာ ကိုကိုအောင်ဇေကို လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် သေပျော် ခြိယူဆိုသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကြီးစွာသောစိတ်ဆန္ဒကြောင့် ဝတ်မှု အောင်းဆိုချက်နှစ်ခုဖြင့် မာမိစကားကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သည်။

မာမိဆန္ဒအတိုင်း ကိုကိုကို လက်ထပ်မည်။ အခုလောလောဆယ် ကာ မဟုတ်။ ဝတ်မှု ကျောင်းပြီးမှဟု တောင်းဆိုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဝတ်မှုဆန္ဒကို မာမိသဘောတူ လက်ခံလိုက်သဖြင့် မာမိဆန္ဒအတိုင်း ကျောင်းချုံး စေ့စပ်ပွဲတစ်ခု လုပ်ခဲ့ရသည်။

ချောမော တည်ကြည်ခန့်ညားသော ကိုကိုအသွင်က မိန်းကလေး ငါးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာ မင်းသားတစ်ပါးဆိုတာကို ဝတ်မှု အိမ်ခံသည်။ ကိုကိုကို လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းအတွက် ဝတ်မှုဘဝလေး ခြုံနှေးတွေးမည်ဆိုတာကို ယုံကြည်သည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက် အတွက် ကိုကိုက အားကိုးရာဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝတ်မှု ကိုကိုကို ချစ်သူတစ်ယောက်လိုဖြင့် မချစ်ခဲ့။ ဘက်ကလည်း ဝတ်မှုအပေါ်မှာ ထိုကဲ့သို့ ခံစားနေရတာ ကိုကို အိမ်ထဲကကြည့်ပြီး ဝတ်မှု နားလည်အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်လည်း မာမိဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အကြောင်း

တွေ များစွာရှိနေတာကို ဝတ်မှု သိနေသည်။ ဒက်ဒီ ကျေးဇူးတရား အတွက် ဝတ်မှုကို ကိုကို လက်ခံခဲ့ခြင်းကလွဲ၍ တခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ လောကကြီးက ဆန်းကြယ်သည်။ ထို့အတူ အစိုးမရသေး လူ့စိတ်ကလည်း ပို၍ ပို၍ ဆန်းကြယ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ကိုကိုနဲ့ စေ့စပ်သည်အထိ ဘာခံစားချက်မှ မရှိခဲ့သည့်ဝတ်မှုက နောက်ပိုင်း အချိန်များမှာ ကိုကို၏ တာဝန်ဝတ္တရားကျေ အပြုအမူများအပေါ်မှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ကိုကိုဘဝမှာ ဝတ်မှုကို ထာဝရလက်တွဲဖော်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပြီးမှ ဝတ်မှုကို သူ့အလုပ်လောက် တန်ဖိုးမထား။ ဂရုမစိုက်တာလက်တွေ့ သိခွင့်ရလာတော့ ဝတ်မှု ရင်နာစွာ ငိုချင်လာသည်။ ဝတ်မှုကို ကိုကို မချစ်တာကို ဝတ်မှု အပြစ်မဆိုပါ။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ တော့ ဝတ်မှုအပေါ်မှာ အလေးထားသင့်သည်ဆိုတာ ဝတ်မှု ရင်ထဲထဲ ခံစားချက်ဖြစ်သည်။

ဝတ်မှု စိတ်ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ထက် သူ့အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားတွေကိုသာ ကျေပြန်အောင် ထမ်းဆောင်လိုသူ ဝတ်မှုနှင့် ကိုကိုကြားမှာ သဘောထား ကွဲလွဲမှုလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ ဒီတော့ ဝတ်မှု ကိုကိုကို စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်မိသည်။ သူ့တော့ ကိုကိုက ဝတ်မှုကို ကလေးဆန်လွန်းသည်ဆိုကာ အပြစ်တင်သည်။ ဒီတော့ ဝတ်မှု ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ကိုကိုထက်ငယ်သော ဝတ်မှုက ကလေးပဲပေါ့။

ကလေးဆန်တာ အပြစ်ဟု ဝတ်မှု မမြင်ပါ။ အခုအသက်အရွယ် အထိ ဝတ်မှုဘဝက လိုတရ ဘာတစ်ခုမှ မပူပင်ကြောင့်ကြစရာမရှိခဲ့

အပင်သောက ဘာတစ်ခုမှ မရှိသူပီပီ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာပဲ သည်။ သွားလာ လည်ပတ်သည်။ ဒါကို အပြစ်တင်ရလို ဝတ်မှု ဆင်။ အခုလည်း ကိုကိုနှင့်ဝတ်မှု အဆင်မပြေ။ တမင် ကိုကိုကို အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး ဝတ်မှု ညီညီအိမ်ကို ကားဖြင့် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းမို့ ကိုကိုစိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မှန်း မသိသော် မှာမီကတော့ ဝတ်မှုကို အပြစ်တင်နေမှာ သေချာသည်။

“ဝတ်မှု”

“ဟင်”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“စိတ်ညစ်လို့”

“ညီကိုလား”

“ဒါပေါ့”

ဝတ်မှုစကားကို ညီညီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝတ်မှုစိတ်မညစ်ချင်ရင် ညီကို ပြန်ချစ်လိုက်ပါလား”

“ဟွန်း... လိပ်မျိုး”

“မဟုတ်ဘူး... ချစ်မျိုး”

ဝတ်မှု နှုတ်ခမ်းလေးကို ချစ်စဖွယ် မှဲလိုက်သည်။

“ညီကို မသနားဘူးလား ဝတ်မှုရယ်”

“ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သနားစရာလား”

“ညီကို ပြစ်ချစ်လိုက်စမ်းပါ ဝတ်မှုရယ်”

“ဪ... အရေးထဲ၊ နင်ကလည်း တစ်မျိုးပါလား”

“ညီရယ်... ငါ့မှာကလည်း ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါ့ဟဲ့... သိလား”

ဝတ်မှုစကားကြောင့် ညီညီ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ လွပ်လပ် ပျော်ရွှင်နေတတ်သည့် ဝတ်မှုလို လိုတရသူဌေးသမီးလေးမှာ ဒုက္ခဆိုတာ ရှိသေးလို့လား။

“နင့်ဒုက္ခက ဘာလဲ”

“နင်မသိပါဘူး ညီရယ်”

“မသိလို့ မေးနေတာပေါ့ကွ”

ဝတ်မှု ညီမျက်နှာချောချောကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ညီလည်း ဝတ်မှုမျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာမို့ အကြည့်ခြင်း ဆိုသွားသည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ညီညီက လှချောစေတစ်ယောက်။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ညီက အငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း မိသားစုအားလုံးမှာ အချစ်ဆုံးဆိုရင်လည်း မမှားပါ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားမှာ ရောက်နေကြသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သူ။ ညီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ညီအစ်ကို ရလိုသူတွေရှိနေကြသလို ဝတ်မှုဆိုသည့် ဖုန်းကလေးကို ဆွတ်ယူသူများစွာထဲမှာ ညီတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ညီတို့မိသားစုက ဝတ်မှုတို့နည်းတူ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါသည်။ ညီညီနှင့် ကိုကိုအောင်ဇေတို့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်လေ ညီက ပိုးစုန်းကြူးကလေးဖြစ်ကာ ကိုကိုက ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစဉ် အလင်းရောင်အပြည့်အဝ ပေးနိုင်သည့် လမင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

ညီညီနှင့်ဝတ်မှုက သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းသားပေါက်စေတွေ။

“ညီ”

“ဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

ညီ မဖြေ။

ဝတ်မှုမျက်နှာလှလှလေးကို အဖြေရှာသလို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရိုးသားသော ဝတ်မှုမျက်လုံးများက ညီအဖြေကို စောင့်မျှော်နေသည်။ ဝတ်မှုကိုယ်တိုင်လည်း အချစ်၏ သရုပ်ကို ပီပြင်စွာ ခွဲခြား နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

“ဝတ်မှု တကယ်ပြောနေတာ ညီ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားကို ဝတ်မှု ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ နားမလည်ဘူး”

“ညီ နားလည်တဲ့ အချစ်ကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို သူများလက်ထဲ အပါမခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားသူကိုလည်း မချစ်ရဘူး၊ ညီချစ်သူက ညီကိုပဲ ချစ်ရမယ်၊ ညီချစ်သူကိုလည်း ညီပဲ ပိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တာ အချစ်လား”

“ညီ နားလည်တဲ့ အချစ်ကတော့ အိမ်အတိုင်းပဲ၊ ညီချစ်သူကို ညီကတော့ မရ ရအောင် ယူမှာပဲ”

“သူက မချစ်ပဲနဲ့လား”

“နီး... အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ချစ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်မှဖြစ်တာ”

“သူက မချစ်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အချစ်နဲ့ တစ်ဖက်သတ် ဒုက္ခပေးရက်ပါဘူး၊ ဝတ်မှု ကြားဖူးမှာပါ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့

နေရတဲ့ ဝဋ်ဆင်းရဲဆိုတာလေ”

ဝတ်မှု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အချစ်မရှိရင် ဘဝအဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် မချစ်ဘဲနဲ့ ညားကြတဲ့သူတွေကြတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဥပမာ- မိဘချင်း၊ သဘောတူပေးစားလို့ လက်ထပ်လိုက်ကြရတဲ့သူတွေ”

“အဲဒါကတော့ အမျိုးမျိုးပဲ၊ လူချင်းမတူကြသလို ခံယူချက်တွေ၊ သဘောထားတွေလည်း မတူကြဘူး၊ တချို့က ဂုဏ်၊ ဂုဏ်ချင်းထပ်တယ်၊ တစ်ယောက်က ဘာပေးနိုင်မလဲ၊ တစ်ယောက်က ဘာပြန်ရနိုင်မလဲ တွက်ချက်ပြီး လက်ထပ်ကြတဲ့သူတွေရှိတယ်”

“ငွေနဲ့ဂုဏ်နဲ့ လဲကြတယ်၊ ရုပ်ချောတာနဲ့ ရုပ်ဆိုးတာတွေ လဲကြတယ်၊ အဓိကအချက်တွေကတော့ နောက်ခံဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပညာအရည်အချင်း စည်းစိမ် ချမ်းသာမှုတွေပေါ်မှာမူတည်ပြီး လဲလှယ်ကြတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်လား”

“သူတို့လို လူမျိုးတွေအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ နောက်ဆုံးမှ ထည့်တွက်ကြရတဲ့ စကားပဲ၊ တချို့လည်း ပြေလည်တာတွေရှိတယ်၊ တချို့လည်း အပြင်မှာ သာယာမှုရှာကြတာတွေရှိတယ်၊ အမျိုးမျိုးပေါ့”

“ညီအတွက်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် လက်တွေ့ခံစားနေရတာ၊ ဝတ်မှုကို သိပ်ချစ်လွန်း လို့ ရူးတောင် ရူးချင်နေပြီ”

“ဝတ်မှုကို ညီ ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“ညီရယ်”

ညီတို့ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဝတ်မှုခေါင်းထဲမှာ အတွေးများစွာ ပါလာသည်။ ညီက သူနားလည်သလောက် အချစ်ကို ဖြောင့်သွားသည်။ ဝတ်မှုရင်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ ရှိဟန်မတူ။

ညီညီစကားအရဆိုရင် ဝတ်မှုနှင့်ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာကိစ္စက ဂုဏ်တွေ စိန်တွေ ရွှေတွေ လဲလှယ်ကြသည့်ပွဲပဲပေါ့။ အချစ်ဆိုသည့် စကားက ကိုကိုမှာ မရှိသလို ဝတ်မှုမှာလည်း မရှိပါ။ လူကြီးမိဘတွေ အလိုအရ လူသားတာဝန်ကို ဈေးပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြရမည့်သူတွေ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးကို ဝတ်မှု အလိုမရှိ။ ဝတ်မှုထက် အလုပ်ကို ခြံ၍ စိတ်ဝင်စားသူ။ ပို၍ ဂရုစိုက် အလေးထားသူတစ်ယောက်နဲ့ ဝတ်မှု ထာဝရလက်တွဲဖို့ဆိုတာ တကယ်လက်တွေ့မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့လား။ ကိုကိုဘက်က ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုခုကို ဝတ်မှု မျှော်လင့်ချင်တာမိသည်။

ကိုကို ဝတ်မှုကို မချစ်ဘူးလား။

ဝတ်မှုကရော ကိုကိုဂရုစိုက်မှု၊ အလေးထားမှုတွေကို ဘာလို့ ချစ်တမ်းမက်မက် လိုချင်ရတာလဲ။ ဒါအချစ်ဆိုတဲ့ အရာများလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခွဲခြားနိုင်သော အတွေးများစွာနှင့်အတူ ညီညီ၏ ဂရုစိုက်မှု၊ အလိုလိုက်မှုတွေကို သူ့အလိုလို ယှဉ်ထိုးမိလျက်သား ဖြစ်လာသည်။

ဝတ်မှု မျက်နှာတစ်ချက်ညီမှာကို မလိုချင်သော ညီညီက ဝတ်မှု

တားဆီးကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ အသေးစိတ်ကလေးကအစ ခံစား
 ဂရုစိုက်နေသည့်အချိန်မှာ ကိုကိုက ဝတ်မှုန်ကို နေရာတကာ ကလေး
 ဆန်လွန်းသည်ဆိုသည့် စကားဖြင့် ဝတ်မှုန်လုံးသားကို နာကျင်စေ
 သည်။ ဒါတွေကို ကိုကို ကိုယ်တိုင် သိမှသိပါလေစကွယ်။ ဝတ်မှုန်က
 နေရာတကာ ကလေးဆန်လွန်းတယ်ဆိုရင် ကလေးဆိုတာ အချော
 ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာကို ကိုကိုတွေ့တတ် စဉ်းစားတတ်ရမှာပေါ့။

ပြီးတော့ ကိုကိုအပေါ်မှာ ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင်က ဆိုးချင်နဲ့ချင်နေ
 တာဆိုရင် ကိုကိုလက်ခံမှာလား။ အတွေးများစွာဖြင့် ဝတ်မှုန်အိမ်ကို
 ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“သမီး... ပြန်လာပြီလား၊ မောင်အောင်ဇေကို ဘာလို့
 ထားသွားရတာလဲကွယ်”

“မုန်းလို့ မာမီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ မာမီသမီးလုပ်ပုံက ဘယ်လောက်
 ဆိုးလဲ”

“ကိုကိုလောက် ဝတ်မှုန် မဆိုးသေးပါဘူး မာမီ”

သမီးဖြစ်သူ စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။
 တစ်သက်လုံး ဟဲ့လို့ တစ်ခွန်းမဆိုရက်အောင် ပူးပူးမှုတ် အလိုလိုက်
 ထားသော သမီးလေးမို့၊ ဖတားဆိုးလေးအပေါ် အပြစ်ဆိုရခက်နေမိ
 သည်။

“မာမီ သိလို့လား၊ ကိုကိုက ဝတ်မှုန်ကို သူ့အလုပ်တွေ တာဝန်
 ဝတ္တရားတွေလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဪကွယ်... သမီးကိုကိုက သမီးကို ချစ်ပါတယ်၊ အလုပ်

တို့စွကြောင့်ကလွဲရင် သမီးအပေါ်မှာ အလိုလိုက်တဲ့ သည်းခံတဲ့ ကိုကို
 ပါကွယ်”

မာမီစကားကြောင့် ဝတ်မှုန် နည်းနည်းတွေဝေသွားသည်။
 ဆိုကိုက မာမီပြောသလို အလုပ်ကိစ္စမရှိရင် ဝတ်မှုန်စိတ်ဆန္ဒမှန်သမျှ
 အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့တာကို ဝတ်မှုန် မငြင်းပါ။

“မာမီစကားကို နားထောင်စမ်းပါကွယ်၊ သမီးလည်း အိမ်ထောင်
 ရှင်မ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ကိုကိုအပေါ်မှာ ဆိုးလို့ရတိုင်း သိပ်မဆိုးပါနဲ့၊
 သိပ်ကလေးမဆန်ချင်နဲ့ကွယ်”

“ဪ... ဪ... မာမီကအစ မတော်ရသေးတဲ့ သမက်
 ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပြီး ကိုကိုလေသံနဲ့ ပြောလို့ပါလား”

“ဟင်”

သမီးစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဝတ်မှုန်
 က မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လျက်
 ခင်တစ်ခုလုံး လှိုက်လှဲတုန်ယင် စိုနင့်နေသည်။

“ဒက်ဒီသာရှိရင် ဝတ်မှုန်ကို ဘယ်သူက ဒီလိုပြောပြီး အပြစ်တင်
 ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝတ်မှုန်ဆိုးသမျှ နှံ့သမျှအပြုံးနဲ့ ခွင့်လွှတ်နေကြမှာ၊
 အခုတော့...”

ပြောရင်း ဝတ်မှုန်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ ပိုးပိုးပေါက်
 ခေါက် စီးကျလာသည်။

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ခင်မမ မျက်ရည်ကျနေသည့် သမီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မ
 တောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မမ ပြောချင်သည်က တခြား။ သမီး

ဖြစ်သူ ဝတ်မှုန်းနားလည်နေသည်က တလွဲမို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကြား နားလည်မှု လွဲမှားနေသည်။

ဝတ်မှုန်က ငိုရှိုက်ပြီး သူမအခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ဒေါ်ခင်မမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝတ်မှုန်ပြန်လာရုံ ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် စိစဉ်ထားသည့် စကားတွေလည်း အာရုံ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ဒေါ်ခင်မမ ဖြစ်စေချင်တာက မောင်အောင်ဇေလို ကိုယ့်ခင်ပွန်း တော်စပ်ရမည့်သူအပေါ်မှာ နေရာတကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုက် စိတ်ကောက်ပြီး စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ပြောဆိုပြုမူပုံများကို ဆင်ခြင်ရန်ဖြစ်သည်။

မောင်အောင်ဇေဆိုတာ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို စီမံအုပ်ချုပ်နေ ရသူ။ သူ၏ တိကျပြတ်သားမှုများက သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အောင်မြင် တိုးတက်စေခဲ့သည်။ သူ့ဌေးဦးအောင်ဇေ ဖြစ်လာရသော လုပ်ငန်း ကို လေးစားမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသူကို အပြစ်တင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

မောင်အောင်ဇေ ရှာဖွေနေတာအားလုံး သမီးလေး ဝတ်မှုန်အတွက် ချည်းမို့ ဒေါ်ခင်မမအတွက် ကျေနပ်စရာတွေချည်း ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်မှုန်လို ငယ်ရွယ်နုနယ်သူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ငွေကြေး ခြွေးထက် သူမကို ဂရုစိုက်တာ၊ ကြင်နာယုယတာကိုသာ ပို တန်ဖိုးထား မျှော်လင့်နေသည်။ ထိုအတွက်လည်း ဝတ်မှုန်ကို ဒေါ်ခင်မမ အပြစ်မဆိုရပါ။ ဝတ်မှုန်နေရာမှာ ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခဲ့ဖူး လည်း အခု ဝတ်မှုန်ခံစားရသည်ထက် မလျော့သော ခံစားချက်မျိုး ခံစားရမှာ သေချာပါသည်။

ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ထွက်နေသော သမီးဖြစ်သူအိပ်ခန်းကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာနေလိုက်သည်။ ခေ့ဝဲသွား သော အဖြူရောင် စီးကရက်ငွေ့တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဝတ်မှုန်ကတော့ သူမအဖြစ်လောက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာ မရှိဟု တွေးလျက် ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ရှိုက်ငိုနေ မိသည်။

စိတ်ထဲကလည်း ဒက်ဒီကို တမ်းတမ်းတတ် လွမ်းဆွတ်လျက် ရှိသည်။ ဒက်ဒီကတော့ ဝတ်မှုန် ဘာလုပ်လုပ် အမြဲမြဲပြီး ခွင့်လွှတ် တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ မာမီနှင့် ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာ ဝတ်မှုန် ဆိုတာ လူဆိုးမလေး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

“တို့... တို့... တို့”

ဖုန်းသံ ဖြည့်လာသဖြင့် ဝတ်မှုန် နားထောင်လိုက်သည်။ ကိုကို ဆိုရင်လည်း ဝတ်မှုန်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာကို အပြတ်ရန်တွေ့ ခစ်မည်ဟု စိတ်ကူးနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ဝတ်မှုန်လား... ညီပါ”

ညီဆိုသဖြင့် ကိုကိုကို ရန်တွေ့ဖို့ ပြင်နေသည့် စိတ်ကူးလေးက ညီညီဘက်ကို ရောက်သွားသည်။ အခုပဲ သူ့အိမ်ပြန်လာသည်။ နောက်ကနေ ဖုန်းထပ်ဆက်သည်ဆိုတော့ ဝတ်မှုန် နှုတ်ခမ်းစုချင်လာ သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ညီ”

“ဝတ်မှုန် အိမ်ကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ရဲလားလို့ စိတ်ပူ

လို့ပါဗျာ၊ နေပါဦး... ဝတ်မှုအသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား၊ ညှိကို ဆောင်အထည့် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဝတ်မှု ငိုနေတာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ညီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အန်တီက ဆူလို့လား၊ ညီစိတ်ပူလိုက်တာ၊ ဝတ်မှုငိုရတဲ့အထိ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ ညီကို ပြောစမ်းပါ”

ညီအသံက ဝတ်မှုအတွက် ပျာယာခတ်နေသလို တကယ့်ကို စိုးရိမ်စိတ်ပူနေတာကို ဝတ်မှု ယုံကြည်သည်။ ဝတ်မှုမျက်နှာ ညိုတာလေးကိုပင် မမြင်မတွေ့လိုသူ ညီအတွက် ဝတ်မှု ငိုသည်ဆိုတာ သူ့ အတွက် အသည်းနှလုံးကို နာကျင်စေသော ကိစ္စပါ။

“ညီရယ်”

ညီအမည်ကို တမ်းတမ်းတတခေါ်ရင်း ဝတ်မှုရှိက်ငိုလိုက်သည်။ ဝတ်မှုကို ညီလောက်တောင်မှ မကြင်နာနိုင်တော့ဘူးလား မဟုတ်လားကိုကို။

“ဟာ... ဝတ်မှု၊ မငိုနဲ့လေ၊ ဝတ်မှုငိုသံကို ညီမကြားရဲဘူး မကြားရက်ဘူး၊ တိတ်နော်”

ဝတ်မှု ရှိုက်သံလေးက တိုးတိုးစီးပျောလာနေဆဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဝတ်မှုကို ညီရင်ထဲ ထွေးပွေ့သွားပြီး သူမမျက်ရည်တွေကို သူကိုယ်တိုင် ဖယ်ရှားပေးလိုက်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ဝတ်မှု ဘာလို့ငိုနေရတာဆိုတာကို မေးပြီး ချစ်ရသူကို နှစ်သိမ့်ချောမောပေးချင်သည်။

သို့သော် ညီဆန္ဒတွေက တကယ့်လက်တွေ့မှာ ဘာတစ်ခု

“ဝတ်မှု သိပ်ငိုနေရင် ခေါင်းတွေ သိပ်ကိုက်နေလိမ့်မယ်ကွာ၊ အချိန်ကတည်းက ငိုနေတာလဲဟင်၊ ဝတ်မှုမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုပါ။ အန်တီခင်က ဝတ်မှုကို ဘယ်တုန်းကမှ မဆူဘူးဆိုတာ ညီတယ်”

“ညီ”

“ဟင်... ဘာပြောမလို့လဲ ဝတ်မှု”

“ကိစ္စမရှိရင် ဝတ်မှု ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟာ... မဟုတ်တာကွ၊ အခုချိန် ဝတ်မှုတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာထက်စာရင် ဝတ်မှုအတွက် ညီ အဖော်ဖြစ်သင့်တာ ညီ”

“ဝတ်မှု ခံစားနေရတာတွေ ညီကို ပြောပြ”

ညီရယ်...။

ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီကို ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြော။ လျှို့ဝှက်အနေနဲ့ ဝတ်မှုမှာ တခြား မရိုးသားတဲ့စိတ်ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတ်လပ်တဲ့ ဝတ်မှုဘဝမှာ အနှောင်အဖွဲ့တွေ၊ အတားအဆီးတွေ ခံနေရလို့ပါ။ အခုတော့ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီကို ရင်ဖွင့်ရင် နည်းနဲ့အများဆိုသလို ဝတ်မှု ခံစားနေရတာတွေ သက်သာသွားနိုင်သိ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။

“ဝတ်မှု”

“ဟင်”

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ ညီ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“ဝတ်မှုံ စကားသံတွေကို နားထောင်ရတာ ညှိစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ညီနဲ့ ဝတ်မှုံကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုများ ရှိသလားဟင်”

“ပြီးတော့ ဒီနေ့ ညီကို ဝတ်မှုံပြောသွားတဲ့စကားတွေ သိပ်ပြီထူးဆန်းနေသလိုပဲ။ အချစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ ဝတ်မှုံက ညီကို အချစ်အကြောင်း မေးတယ်။ စိတ်ညစ်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်”

“ဝတ်မှုံမှာ ချစ်ရမဲ့သူ ရှိနေပြီလားဟင်၊ အခု ငိုနေတာ အဲဒါလူကြောင့်ပဲလား”

ညီအသံက တိုးတိုးအက်အက်နှင့် ဝတ်မှုံအပေါ်ထားရှိတဲ့ ညီအချစ်တွေအားလုံး စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလို့များ ထင်နေသလား။ ဝတ်မှုံ ညီမျက်နှာချောချောကို လှမ်းမမြင်ရပေမယ့် ညီမျက်နှာလေး သိသိသာသာ ပျက်နေမှာပဲဟု တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ညီရယ်... ဝတ်မှုံ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ပြောချင်သလိုသာ ပြောကွာ၊ ဝတ်မှုံ ပြောသမျှ ညီ အားလုံး နားထောင်မယ်၊ ညီမေးတာ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ အရင်ဖြေ”

“ညီမေးတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“သေချာရဲ့လား၊ ဒါဆို ညီ ဝမ်းသာလိုက်တော့မယ်နော်”

“ညီသဘောပဲ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဝတ်မှုံမှာ ညီကို ပြောပြဖို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ ရှိနေ

“...”

“ပြောလေ ညီ နားထောင်မယ်”

“ဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပြောရမဲ့စကားတွေကလည်း ပြောကြီးပဲ”

“ညီတို့ တစ်နေရာမှာဆုံပြီး ပြောကြတာပေါ့၊ ဘယ်နေ့မှမလဲ၊ ညီကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုကိုပဲ ဝတ်မှုံပြောမယ့်စကားကို နားထောင်ချင်နေပြီ”

“ဝတ်မှုံကလည်း ညီကို သိပ်ပြောချင်နေပါတယ်၊ ဝတ်မှုံက ခံစားနေရတာတွေကို ညီကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အနည်းနဲ့ ပေါ့သွားမယ် ထင်တာပဲ”

“အိုကေ... မနက်ဖြန် ဝတ်မှုံနဲ့ညီ ရွှေနိုင်ငံမှာ ဆုံကြမယ်၊ ဝတ်မှုံအိပ်ပျော်အောင် အိပ်၊ ပြီးတော့ ဝတ်မှုံနားမှာ ဝတ်မှုံကို ချစ်တဲ့ ညီဆိုတဲ့ ကောင်လေးရှိနေပါလားလို့ တွေးနေ”

“သိပ်ချစ်တယ် ဝတ်မှုံရယ်၊ အိပ်မက်ထဲကို ညီလိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟွန်း... ဘာအချစ်လဲ”

ဝတ်မှုံက ခပ်စွာစွာလေး တုံ့ပြန်လိုက်တော့ ညီထဲမှ ချိုလွင်သော သံက ဝတ်မှုံ အသည်းနှလုံးထဲ ညင်သာစွာ စီးမျောသွားသည်။

“ညီရဲ့ အချစ်မို့ အချစ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဝတ်မှုံရော ညီလို စရာကောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ပါဘူး”

“ချစ်ပါကွာ”

“ညီနော်”

“ဝတ်မှုနော်”

“တော်ပြီ... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟေး... နေဦး၊ မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်ဆိုကြမှာလဲ”

“အင်း ဆယ်နာရီလောက်ပေါ့”

“ပွတ်”

“အို... ဘာလဲ”

“ညီကို ပြန်မချစ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖုန်းထဲကနေ ညှိနှိုင်းလေးနဲ့ လှမ်းအပြစ်ပေးတာလေ”

“ဟာ... ညီ အစုတ်ပလုတ်”

ပါးပြင်လေးတွေ နီရဲသွားပြီး ဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချလိုက်သည့် သိပ်ဆိုတဲ့ ညီ။ အပြင်မှာတွေ့မှ ကျောကွဲအောင် ထုပ်ပစ်မည်ဟု တွေးအိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည့် ဝတ်မှုနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြီးနေသည့် အခုတော့လည်း ဝတ်မှု စိတ်ညစ်နေတာတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြလိမ့်။ ညီနဲ့ဖုန်းပြောလိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားတာထဲ သေချာပါသည်။

ညီရယ်...

ဝတ်မှု စိတ်ညစ်နေမှန်းသိလို့ တမင်ပျော်စရာ စိတ်ဆိုးစရာ စကားလေးတွေကို ရွေးပြောပေးသွားတယ်ဆိုတာ ဝတ်မှု သိပါသည့် ဝတ်မှုအပေါ်မှာ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ကြင်နာတတ်သော ညီညီအို ကောင်ချောလေးကို ဝတ်မှု ဘာလို့များ အသည်းအသန် ပြန်မချစ်မိလိမ့်ကွယ်။

ဒေါ်ခင်မမ ဖုန်းခွက်ကို ညင်သာစွာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူနှင့် ညီညီဆိုသည့် ကောင်လေးပြောနေကြသည့် စကားကို အာရယ်မဟုတ်ပဲ အစမှအဆုံး နားထောင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားမှ ဝတ်မှုရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဒေါ်ခင်မမ သဘောပေါက် နားလည် ဆိုက်သည်။

အချစ်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်သော အပြစ်ကင်းစင်သည့် ဝတ်မှု၏ နှလုံးသားနုနုလေးမှာ မထင်မှတ်သည့် အချစ်လွန်ဆွဲလေးတစ်ခုရှိနေကြောင်း ဒေါ်ခင်မမ အခုမှ သိခွင့်ရလိုက်ပါပြီ။ ဝတ်မှုကို ညီညီဆိုသည့် ကောင်လေးက သိပ်ချစ်နေသည်။ ညီညီထံမှ အကြင်နာ အယူအယ ဂရုစိုက်မှုတွေကို ခံရလေတိုင်း ဝတ်မှုကလည်း သူမနှင့် စေ့စပ်ထားသည့် ကိုကို့ထံမှ ချစ်ခင်မှု ဂရုစိုက်မှုတွေကို နှိုင်းယှဉ်စရာဖြစ်လာသည်။ အဖြူနှင့်အမည်းလို ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည့် လူသားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝတ်မှု အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ရသလို စိတ်တွေလည်း ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေပုံရသည်။

ဝတ်မှုကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးဆန်လွန်းသူမို့ သူကိုယ်တိုင် သူမ ရင်ထဲက နှလုံးသားခံစားချက်ကို မဝေခွဲနိုင်။ ညီညီနှင့်အောင်စေဆိုသည့် လူသားနှစ်ဦးကြားမှာ ဝေဝါးသော ခံစားချက်တွေနှင့် ဘာကိုမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်သူ။

အသက်အရွယ်ခြင်းတွေ ကွာခြားသလို လုပ်ငန်းသဘော သဘာဝတူတစ်ခုမှ မတူညီသောသူ နှစ်ဦးဆိုမှာ ဝတ်မှုအဖြစ်က ရုတ်တရက် ဆိုတာမရ ဖြစ်နေသူလို ဖြစ်နေသည်။

မောင်အောင်စေထံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဝတ်မှုက လိုချင်

တစ်ခက်စွာ ချော်လင့်နေသည်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဝတ်မှုန်၏ အမှား ဖြစ်တော့မည်။

အချစ်...။

သမီး ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင် အချစ်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မနိုး နိုင်သေးပေမယ့် အချစ်၏ မျိုးစေ့က ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွဲ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင် ရိပ်မိ ဟန်မတူ။

အချစ်တဲ့လားကွယ်...။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာ မှာသာ ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့အရာဆိုတာ မာမိုသမီး၏ မသိသေးလို့ပါကွယ်။ ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ငြိမ်းချမ်းပြည့်စုံ ဘဝတစ်ခုကို မပူမပင် မတောင်းမတ လိုတရဖြစ်သန်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေ အများကြီးရှိနေသေး တယ်ဆိုတာ ဝတ်မှုန်သိအောင် ဒေါ်ခင်မမ ပြောပြချင်ပါသည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ အချိန်တိုတိုလေး ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝက ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမှာသာ အဆုံးသတ်ပါသည်။ ကံအထွေ ကောင်းလွန်းသူ တချို့တလေသာ ရာစုနှစ်အထိ အသက်ရှည်ကြတ ကြားဖူးသည်။ ကံမကောင်းသူများအတွက်တော့ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ ဘဝမှာပင် သေမင်း အနိုင်ယူခြင်းကို ခံကြရသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်မမ အချစ်ဆုံးသမီးလေးကို အချစ်ဆိုသည့် အရာတစ်ခုထဲဖြင့် ဘဝ၏ မနစ်မ့်နန်းစေလိုပါ။

ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးစေလိုသည်မှာ မိခင်

တစ်ယောက်၏ ဆန္ဒနှင့်မေတ္တာတရားသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပွင့်ချိန်တန် နှင့်၍ သီးချိန်တန်သီးသည်။ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခံစားရမည့် ကျွမ်းဆွေးရခြင်းတွေ၊ နာကြည်းခါးသီးရခြင်းတွေအစား ဘဝကို အချိ န်နာဆုံး ဖြတ်သန်းစေလိုသည်။

လောလောဆယ် အနေအထားအရ မောင်အောင်ဇေထံမှ အချစ်မေတ္တာကို တောင့်တလိုချင်နေ၍ မရနိုင်သော်လည်း အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာသည့်အခါမှာတော့ သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖန်တီး နိုင်မည် ထင်ပါသည်။

အခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မောင်အောင်ဇေအပေါ်မှာ အမြင်တစ်မျိုး ဖြင့် နာကြည်းနေသော သမီး၏ သဘောထားက အချစ်ကိုသာ ရှာဖွေ တွေ့ခဲ့လျှင် ပို၍ မလွယ်ကူသည့် အနေအထားမို့ ဒေါ်ခင်မမ ရင်မော ခဲ့စွာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိတော့သည်။

ယူခြင်းကို အပြစ်ရယ်လို့ မဆိုသာပေမယ့် လရောင် အခုလို လှည့်ပတ်
ရှောင်ပုန်းနေပုံက အောင်ဇေရင်ကို အခံရခက်အောင် တစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်စေသည်။

အစတုန်းကတော့ အောင်ဇေလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့
လရောင် အခုလို သူနှင့်မတွေ့အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပုန်းနေ
သည်ကို သတိမထားမိခဲ့ပါ။ အခုတော့ အနေကြာသည်နှင့်အမျှ
တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး လရောင်ကို သူ ရှိနေသည့်အချိန်တွေမှာ
သုံးဝ မမြင်တွေ့ရတော့ဘဲ လှစ်ခနဲ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်တာကို
မကြုံမိသုံးကြိမ် ကြုံအပြီးမှာ အောင်ဇေကိုယ်တိုင် သတိထားမိလာခြင်း
ဖြစ်သည်။

အခန်း (၇)

ရိပ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွားသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်လှလှစေ
ကြောင့် အောင်ဇေမျက်ခုံးထူထူကြီးတွေ တွန့်ကွေးသွားသည်။ ထိုပုံ
ကလေး သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မရှိပေမယ့် သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတော့
အောင်ဇေ သိနေတော့ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် တပ်ရခက်အောင်
ခိုးလိုးခုလုကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

လရောင်ဆိုသည့် မိန်းမချောလေးပုံစံက သိသိသာသာ သွား
အရောတဝင် မနေလိုရှ်သာမက အောင်ဇေမြင်သာမည့် နေရာမျိုးတွေ
သူမကို မည်သည့်အခါမှ မတွေ့။ သူ့အရိပ်ကို တွေ့သည်ဆိုရုံ
သူမကိုယ်သူမ ရွှေသမင်မလေးလို လှစ်လှစ်ပါအောင် ထွက်ခွာ
ပုန်းရှောင်တတ်ပုံကြောင့် အောင်ဇေမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။

ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရှိသောအိမ်မှာ လာ၍ အလုပ်ထု
ရသော အပျိုမလှလှလေးမို့ သူမကိုယ်သူမ ကြိုတင်ကာကွယ်

အခုလည်း အောင်ဇေ ထမင်းစားခန်းသို့ လှမ်းအဝင် သူမတို့
သွန်ခနဲ နောက်ဖေးပေါက်နားမှာ တွေ့လိုက်ရပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟော... မောင်အောင်ဇေ၊ ထမင်းစားတော့မလားကွဲ့၊ ဟင်း
ဆွကတော့ ချက်ထားတာ အစုံပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ထမင်းစားမြိန်မှာ
ဆာချာတယ်”

“ဘွားအတွက်ရော ဘာချက်လည်း ကြီးကြီး”

“မမက ထမင်းမစားချင်ဘူးဆိုလို့ လရောင်ကိုယ်တိုင် ပူစား
စုတ်ပေးထားတယ်”

“လရောင်ကိုယ်တိုင်”

အောင်ဇေ အံ့သြသလို ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်စိန်ကို မခိုင်းဘူးလား၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်တာပဲလား”

“ဒေါ်စိန်ကို ကြီးကြီး ကိစ္စတစ်ခုခိုင်းထားတယ်။ မမက အစားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ လရောင်က လုပ်ပေးတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့ မောင်အောင်ဇေ၊ လရောင်ကို မီးဖိုချောင်ထဲ မဝင်စေချင်လို့လား။”

ကြီးကြီးမမ၏ အမေးကို လရောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့စွာဖြင့် ဖောင့်ချော်နေမိသည်။ လရောင်ဆိုတာ ဘွားအတွက် အသက်သက်နေပေးယုံမို့ မီးဖိုချောင်ထဲအထိ စပ်စပ်စုစု ရောက်လာလေ။ လရောင်ကို သူ သင်္ကာကျချင်မှ ကျမည်ဆိုတာ လရောင် ခပ်စောစောထဲက ကြိုတင် တွေးဆထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ လရောင်ထင်ထင်သည့်အတိုင်း အောင်မြင်ခန့်ညားသော သူ့အသံကို လရောင်ကြားသည်။

“သူ့အလုပ်က မီးခိုးချောင်အလုပ် မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး၊ နီစရာရှိရင် မစိန်ကိုပဲ ပြောပါ။ နောက်ကို မီးဖိုချောင်ကိစ္စ သူ ထံမဝင်ပါစေနဲ့။”

“အေးကွယ်... နောင်မဝင်စေချင်ရင်လည်း မဝင်ရပါဘူး၊ မောင်အောင်ဇေ ထမင်းစားတော့မလား။”

“မစားသေးဘူး ကြီးကြီးခင်၊ ကျွန်တော် သိန်းနိုင်တို့အိမ်သွားမလို့၊ ဖုန်းလာရင် ညကြမှ ပြန်ဆက်ဖို့ ပြောထားပေးပါ။”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ၊ ကြီးကြီးခင် ပြောထားပေးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားမယ်”

အောင်ဇေအသံပျောက်သွားသလို လရောင် ပါးပြင်ပေါ် မျက်နှာမြစ်ကလေးတစ်ခု ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသည်။ ဦးအောင်ဇေ၏ များအတွက် လရောင်အသည်းနှလုံးတွေက တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေသည်။

နေသည်။

လရောင်ကို သူ ဘယ်လို ထင်မြင်သွားပြီလဲ။ နောက်ကို မီးဖိုချောင်ကိစ္စ သူ့ကို လုံးဝ ဝင်မပါ ပါစေနဲ့ဆိုသည့် တင်းမာပြတ်သားသောစကားက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ တခြားကိစ္စ ဝင်မစပ်စုနဲ့လို့ ဆိုလိုခြင်းပဲမို့ ဘွားအတွက် ဒီနေ့မှ ပူတင်းဆင်းဖုတ်ပေးမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လရောင် နောင်တရမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

မစိန်မရှိ၍ စေတနာနှင့် ဘွားအတွက် ဝင်လုပ်ပေးမိသည်ကလွဲ၍ လရောင်မှ တခြားဘာကိုမှ မတွေးမိခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဦးအောင်ဇေ၏ ပြတ်သားတင်းမာလှသော စကားက လရောင်၏ မာနနှင့် အရှက်ကို ခံနိုင်သွားစေခဲ့သည်။

သို့သော် လရောင်မှာ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ရင်ထဲက ခံစားမှုကို မျှီသိပ်ပြီး ငိုထားသည့်မျက်နှာကို သေသပ်အောင် ပြုပြင်ပြီး ဘွားအတွက် ဖုတ်ထားသော ပူတင်းကိုယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ပူတင်းရပါပြီ ဘွား။”

“အေး... အေး... စားကြတာပေါ့ကွယ်၊ ထမင်းချည်းတိုင်းစားရတာဆိုတော့ ငြီးငွေ့လာပြီကွဲ့။”

“ဒါပေါ့ အဘွားရဲ့၊ နောက်ဆို ဘွားစိတ်ထဲမှာ စားချင်တာရှိရင် လရောင်ကို ပြောနော်၊ ဘွားအတွက် လရောင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမယ်လား။”

“သာဓုပါတော်... သာဓုပါ၊ လရောင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ ဦးအောင် လှပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ မြေးလေး၊ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်

ချမ်းသာ လိုသောဆုပြည့်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေ ဘွားရယ်၊ ကဲ... ပူတင်း စားရအောင်နော်၊ ဘွားကို လရောင်ကိုယ်တိုင် နွဲ့ကျွေးမယ်”

“အင်း... အင်း”

ဘွားကို လရောင်ကိုယ်တိုင် ကလေးပေါက်စလေး တစ်ယောက်လို ယုယုယယ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသည်မှာ လခရလိုတာတစ်ခုတည်း နှင့်မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲကလာသည့် လှိုက်လှဲသည့် စေတနာမေတ္တာကြင်နာချစ်ခင်စွာ လုပ်ကိုင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ နောက်ဆို လရောင်ကိုယ်တိုင် ဖုတ်ပေးတဲ့ ပူတင်းပဲ စားတော့မယ်”

“ဘွား စားလို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် လရောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ၊ ဘွားရဲ့၊ အခု ဘွား ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ၊ တရားစာ ဖတ်ပြရမယ်ဟင်”

“ဟို တစ်နေ့က လရောင်ဖတ်ပြတာ မဆုံးသေးဘူးနော်၊ ဘွား အဲဒါလေး ဖတ်ပြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွားက ဒီခေါင်းအုံးလေးကိုမို့နော်... ဟုတ်လား”

ဘွားကို လရောင်ကိုယ်တိုင် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နေစီစဉ်ပေးပြီး ဘွားကို ဘုရားစာ ဖတ်ပြသည်။ ဘွားက မျက်လုံးမှ မှေးစင်းပြီး လရောင်ဖတ်ပြတာကို နားထောင်နေသည်။

“လရောင်”

“ရှင်... ဘွား၊ ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူးကွယ်၊ စာအုပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပါဦး၊

လရောင်ကို ဘွား မေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ ဘွား”

ဘွားဆန္ဒအတိုင်း စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

ဘွားက လရောင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လရောင်မျက်နှာလှလှ သေးကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

“သိပ်လှတာပဲကွယ်၊ အင်း... လှတယ်ဆိုတာနဲ့လဲ မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ကျက်သရေလည်း ရှိလိုက်တာ၊ လရောင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ချိတ်အောင် မြင်ရသူရင်ကို အေးမြစေတဲ့သူပါကွယ်”

“ဘွားကလဲ... လရောင် အဲဒီလောက် မလှပါဘူး”

မျက်နှာနီနီဖြင့် အနေရခက်စွာ လရောင်ဆိုလိုက်တော့ ဘွားက နှုတ်နေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အဲဒီလောက် မနိမ့်ချပါနဲ့ကွယ်၊ ဘွားက မိသားစုကားကို ဆိုနေတာပါ၊ လရောင်ရှုပ်ရှည်က အထက်တန်းစား ဦးထိုက် ဖုံးထိုက်ထဲကပါကွယ်၊ ဘာလို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရတာလဲ၊ လရောင် မိဘတွေကရော သဘောတူကြရဲ့လား”

“လရောင်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ပါဘူး ဘွား၊ မေမေတော့ ဆုံးသွားတာ မကြာသေးပါဘူး၊ ဖေဖေကတော့ လရောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မရှိတော့တာပါ”

“အိုကွယ်... ဘွား စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

မှန်သောစကားကို ဆိုလိုက်တာပါ ဖေဖေ။ လရောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ လရောင်ဘဝမှာ ဖေဖေဆိုတာ လရောင်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

မရှိခဲ့ပါဘူး။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဘွားရယ်၊ လရောင်တို့က ကိုယ့် ကံကြမ္မာကို ကိုယ်မှ မပိုင်ကြပဲ၊ ဘုရားပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြရမှာ ပေါ့”

“အခု လရောင် ဘယ်သူနဲ့နေလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ နေပါတယ်၊ သူကလည်း လရောင် လို မိဘမဲ့ပါ၊ သူ့မှာ အဒေါ်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ နေကြတာပါ”

လူက လှပပြီး ဘဝကမလှသည့် လရောင်ကို ဘွားက အကြာ ကြီး ငေးကြည့်နေရှာသည်။ လရောင်အတွက် ဘွား စိတ်မကောင်းဖြစ် နေဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘွားကို လရောင် လှပစွာ ပြုံးပြလိုက် သည်။

“လရောင်အတွက် ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဘွားရယ်၊ ဘွားကိုယ်ဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ”

“အေးပါတယ်၊ လရောင်ရဲ့ မိဘတွေသာရှိရင် လရောင် ဘယ် ဒီလိုနေရမလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော် လရောင်၊ ဘွား စကားကို မှတ်ထား၊ ဘွားက လရောင်ကို ကိုယ့်ခြေလေးလိုချစ်လို့ ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... လရောင် မှတ်ထားပါ့မယ် ဘွား”

ဘွားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လရောင်လက်ကလေးကို ခပ် ဖွဖွ ဖျစ်ညှစ်အားပေးနေသဖြင့် ဘွားလက်ကလေးကို လရောင် အသာ ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ဒုက္ခ... ဒုက္ခ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခချည်းပါပဲကွယ်၊ မရှိတဲ့ စာလည်း မရှိတဲ့ဒုက္ခ၊ ရှိတဲ့သူကြပြန်တော့လည်း ရှိတဲ့ဒုက္ခ၊ နောက်ဆုံး က ဒုက္ခနဲ့စပြီး ဒုက္ခနဲ့ အဆုံးသတ်ရတာ လူ့ဘဝကြီးပဲကွယ်၊ အနှစ်သာရမှ မရှိဘူး”

ဘွားက ညည်းညည်းညူညူလေးပြောရင်း ဘဝကို သံဝေဂ ရသည်။

“ကဲ... ကဲ... လရောင်လည်း နားတော့၊ ဘွား ပုတီးစိပ် နယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

လရောင် ဘွားကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ပါးလေးတစ်ထည် လွှမ်းခြုံ ခဲ့ပြီး ဘွားအခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ နောက် လရောင် စာကြည့် မှုတ်ထိုင်ပြီး အကြာကြီး တွေ့ရ ငေးငိုင်းနေမိသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ နှလုံးရောင် ချောမွေ့ခန့်ညားသော မျက်နှာပြင်ကို မြင်ယောင်လျက် ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်လိုက်သည်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကိုဖွင့်ပြီး ရင်ထဲက ခံစားနေရသမျှကို ခြွင်းရေးသားလိုက်သည်။

လရောင် မငိုဘူး။

ပြီးတော့ လရောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အရုံးမပေးဘူး။ လောကကြီးကို နောင် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်မယ်။ ထိုနေ့ညစာကို လရောင် ဟုတ်တို ခံစားနိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဦးအောင်စေစကားကြောင့် အိပ်ရာထက် နေလိုမိရင်း အတွေးများစွာနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အဆုံး လရောင် အိပ်ရာမှထကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အပြင်မှာ

လရောင်က ရွန်းရွန်းစက်စက် သာနေခြင်းကြောင့် အေးမြသော လေပြည့်
လေညင်းနှင့် ထိတွေ့လိုက်ချိန်မှာ လရောင်ခံစားနေရသမျှ ရင်ထဲမှာ
ပေါ့ပါးသက်သာသွားသယောင် ထင်ရသည်။

“မေမေ”

လရောင်ရဲ့မေမေဟာ ဟောဒီ မိုးကောင်းကင်ကြီးရဲ့ တစ်နေရာ
ရာမှာများ ရှိနေသလား။ လရောင် မေမေ့ကို လွမ်းလိုက်တာ မေမေ
ရယ်။ မေမေ့စကားကို နားမထောင်တဲ့ လရောင်ကို အပြစ်တင်နေမှာ
လားရှင်။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာသည်။
လရောင် လမင်းကြီးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငေးမောကြည့်နေ
မိသည်။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အောင်ဇေမျက်ခုံးများ ဆက်မ
ပင့်စာက်သွားသည်။ ရွန်းစက်ဝင်းပစ္စာ သာနေသော လရောင်အောက်မှာ
ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းသော သဏ္ဌာန်လေးတစ်ခု။ သူ မျက်စိ အကြည့်
မမှားပါ။ လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေသူလေးဟာ လရောင်ဆိုတာ
သိပ်သေချာနေပါသည်။

သူမ မအိပ်သေးဘူးလား။

အောင်ဇေက လေသာဆောင်မှာ ထိုင်ပြီး ဟိုတွေး ဒီတွေး
အတွေးတွေလွင့်ပျံ့နေတာ ကြာလှပြီဖြစ်သည်။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း
မရှိသေးသဖြင့် လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေတုန်း အပေါ်ထပ် ဝရံတော
နွဲ့နှောင်းလှပသော သဏ္ဌာန်လေးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရခြင်း

သည်။ အောင်ဇေသည် လရောင်အောက်မှာ ညှို့ဝင်နေသော လှပ
သဏ္ဌာန်လေးကို သတိလက်လွှတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။
ရွန်းစက်စက်သာနေသော လရောင်နှင့် လှပနွဲ့နှောင်းသော အသွင်
ဏ္ဌာန်လေးတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော ညက လှပကြည်နူးဖွယ်
ဓာတ်တစ်ပုဒ် သက်ဝင်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

သူ ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် လရောင်၏အသွင်သဏ္ဌာန်လေးက
ဆင်စေ့မျက်စိရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်းခြင်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ထို
အောင်ဇေတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်
မိသည်။

နံနက်အိပ်ရာကို ထုံးစံအတိုင်း စောစောနိုးသဖြင့် တစ်ကိုယ်ရည်
ရှင်းရေးလုပ်ရင်း ရေချိုးအဝတ်လဲလိုက်သည်။ အောင်ဇေ အောက်
သို့ ဆင်းလာသောအခါ သူ့ကို စောင့်နေဟန်တူသော ကြီးကြီးခင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်အောင်ဇေကို ပြောစရာရှိလို့ကွဲ့”

“ဘာများလဲ ကြီးကြီးခင်”

“မမ’ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ကွဲ့”

“ဗျာ...”

အောင်ဇေ အံ့သြသွားသည်။
မနေ့ညက အိမ်အပြန်နောက်ကျသဖြင့် ဘွားအခန်းကို သူ ဝင်
ညှို့ဖြစ်ခဲ့ပါ။ မနေ့ညကတည်းက ဖျားနေတာဆိုလျှင် သူ့ကို
အကြာကြာ အသိပေးခဲ့လျှင် ကြို၍ ဆေးကုသ၍ ရသည်။
အောင်ဇေ နေမကောင်းသည့်ဘွားကိုပစ်ပြီး ခြံထဲမှာ အေးအေးလူလူ

လမ်းလျှောက်နေသော သတ္တန်တစ်ခုကို မြင်ယောင်ကာ အောင်စေလိုက်သည်။
မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ကွေးသွားသည်။

“မနေ့က မနက်က အကောင်းကြီးပါ”

ဘွားအခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း သူ ဆိုလိုက်သည့် ကြီးကြီးက အောင်စေနှင့်အတူ လျှောက်လိုက်လာရင်း...

“ကောင်းဆို မနေ့ကညအထိ အကောင်းကြီးကိုကွဲ့၊ မနက် ၃ နာရီလောက်ကမှ စဖြစ်တာလို့ ပြောတယ်”

“ဘွားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်နာတာလို့ ပြောတာပဲ၊ ဝမ်း ခဏခဏသွားတာ၊ ဝမ်းမခဲ မကွဲဘူးပေါ့ကွယ်၊ အခုတော့ နည်းနည်းသက်သာသွားပါပြီ၊ လရောင်ပဲ တစ်ချိန်လုံး ဂရုစိုက် ပြုစုပေးပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ လာမနီးတာလဲဗျာ”

“မမက မနီးနဲ့ဆိုတာကိုးကွဲ့၊ မောင်အောင်ဇေက အလုပ်တစ်ခုနဲ့ ဆိုတော့ အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့”

“ဘွားနဲ့ ခက်ပါတယ်ဗျာ”

လရောင်အပေါ် အထင်အမြင်လွဲသည့် စိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သည်။ ဘွားအခန်းက စေ့ရံစေ့ထားသဖြင့် သူတုန်းဝင်လိုက်သည့် ဘွားအနားမှာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသည့် လရောင်ကို နံနက်ခင်း၏ အာရုံသစ်နှင့်အတူ လှပရွန်းလက်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

လရောင်က ပွင့်သွားသော အခန်းတံခါးနှင့်အတူ မာမာခနဲထည်စွာ ဝင်လာသည့် ဦးအောင်ဇေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်မော့ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲသွားကာ သူမထိုင်နေရာမှ ခပ်

“ဘွား သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဘွားကိုကြည့်ပြီး အောင်ဇေလရောင်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖြစ်စတုန်းက နည်းနည်း စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ အခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ”

လရောင်က သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ခပ်ရှုန်းရှုန်း အကြည့်လွှဲရင်း ခြင်းဖြစ်သည်။ လရောင်အသံလေးက တိုးတိုးလေးဖြစ်သော်လည်း ခြင်္သေ့ နူးညံ့လျက် တစ်ဖက်သားရင်ကို အေးငြိမ်းစေသောအသံ ဖြစ်သည်။

“မင်းလည်း ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်၊ အနားယူပါ၊ ကိုယ် အဘွားအဖ စောင့်ပေးမယ်”

“အို... လရောင် မပင်ပန်းပါဘူး၊ ရပါတယ်”

သူ လရောင် မျက်နှာနုလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့အကြည့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ လရောင်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဘယ်ပုံဖြစ်သွားမှန်း မသိရသော်လည်း နှုတ်ဇေရင်ထဲ အမျိုးအမည် ခွဲခြားရခက်သော ဝေဒနာတစ်ခု ပေါ်လာလျှင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသည်။

သူနှင့်လရောင် ဒုတိယအကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ လရောင်က ဦးဆုံး အကြည့်လွှဲသွားသည့်အတွက် နှုတ်ဇေရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ရွန်းလက်သော

လရောင်၏မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနဲ့ အကြည့်ကို ရင်ထဲမှာ နှမြောသလို ဘာလိုလို့။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အောင်ဇေ အကြောစိမ်းလေးနဲ့ ပေါ်နေအောင် ဝင်းစင်ကြည်လှသော လရောင်၏ ပါးပြင်နုကို တစ်ခုစိုက်ကြည့်ပြီး အကြည့်လွဲလိုက်သည်။

“ဘွားအိပ်တာ ကြာပြီလား။”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး။”

“ဆရာဝန် ခေါ်ဖို့လိုရင် ကိုယ့်ကို ပြောပါ။”

အောင်ဇေ ဘွားလက်ကလေးကို တစ်ချက် ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘွားနဖူးလေးကို အသာစမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်မပူပါ။ ခပ်နွေးနွေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီး အနားမှာ သူ့ အချစ်ဆုံးမြေး အောင်ဇေ ရောက်နေတာကို မသိဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။

“ကိုယ် ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူး၊ ဘွားအခြေအနေ စိုးရိမ်ရ ကိုယ့်ကို ပြောပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်အောင်ဇေ... ဒီမှာ မင်းသူငယ်ချင်းသူရ ရောက်နေတာ ကွဲ့”

“ဪ... သူရ”

“အေးကွ၊ ဘွား နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ တစ်ခါတည်း ဝင်ကြ တာ။ ဘယ်နှယ်လဲ သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်”

သူရမောင် မျက်နှာကို အောင်ဇေ လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်မိ သူရမောင်မျက်လုံးတွေက ဘွားမျက်နှာမှာထက် အနားမှာ ယမင်း

လေး ချထားသလို ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ် ပြစ်မျိုးမထင် လှရက်နိုင်လွန်းသော လရောင်ထဲမှာသာ ရှစ်ဝဲလျက်ရှိသည်။

အောင်ဇေ သိလိုက်ပါသည်။

ဘွားကို အကြောင်းပြပြီး သူရမောင်တစ်ယောက် ဘွားကို ပြုစုနေသော လရောင်ကို တမင်လာကြည့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့အကြည့်က သက်သေခံနေသည်။

“ကြီးကြီးမေ”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ကော်ဖီပွဲ ပြင်ထားလိုက်ပါ။ လာ...”

ဘွား အိပ်ပျော်နေတယ်၊ အောက်မှာပဲ စကားပြောရအောင်”

“အိုကေ”

အောင်ဇေနှင့် သူရမောင် အခန်းထဲက ထွက်မည်အပြု ကြီးကြီးက ခုတ်တစ်ခုကို သတိရသလို လရောင်နား ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“လရောင်အတွက် မနက်စာကို မစိန်နဲ့ အပေါ်ထပ်ကို ပို့ခိုင်း မယ်”

ကြီးကြီးခင် ပြောလိုက်မှ အောင်ဇေ လရောင် ဘာမှ မစားရ အကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ရပါတယ် ကြီးကြီး၊ နောက်မှ လရောင်ဘာသာ အောက်ကို ထားပါမယ်၊ ဘွားအတွက်သာ ဓာတ်ဆားရည်ဖျော်ဖို့ ရေကျက် နဲ့ စားစရာတစ်ခုခု စီမံပေးထားပါ”

“ဟုတ်ပြီ .. ဟုတ်ပြီ၊ မစိန်ကို ပြောထားလိုက်မယ်”

“ချော့ငယ်ကွာ”

အပြင်ရောက်သည်နှင့် သူရမောင် အောင်ဇေနားကပ်ပြီး စတိုးတိုး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာကလည်း မချိုမချည် ပြုံးနေသဖြင့် အောင်ဇေ ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြာရင် ခက်မယ်”

“ဘာမှ ခက်စရာမရှိဘူး”

အောင်ဇေ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို စားသည်။

“မုန့်ကိုပဲ အကုန်စား၊ စကားကို ကုန်အောင် မပြောနဲ့”

သူရမောင်က အောင်ဇေနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာခို သူရစကားကို စိတ်ဆိုး၍ မကြားဟန်ပြုပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး စားနေလိုက်သည်။ သူရက အောင်ဇေကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်သည်။ အောင်ဇေပုံစံက စကားကို စိတ်မဝင်စားသလိုလို ဘာလိုလိုဆိုတော့ သူပြုံးလိုက်သည်။

“အောင်ဇေ”

“ပြော”

“နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တယ်နော်”

“မင်းပါးစပ်ကြီးပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ ကြီးကြီးကြားသွားတစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်”

“ငါက မြင်တဲ့အတိုင်း ခံစားရလို့ ပြောတာကွ”

“အေး... မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ခံစားတာပါ”

“ငါ သွားပြီ”

“ဟာ... ဟိတ်ကောင် အောင်ဇေ”

“နေပါဦးကွ”

သူရခေါ်သံကို ကြားရက်နှင့် အောင်ဇေ နောက်ကို တစ်ချက် ညှိမကြည့်ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မင်းတစ်စင်းလို ဝင်းဝင်းစက်စက် လှနေသူလေးကို မြင်ယောင်နေသည်။ သူရပြောသလို နာမည်နှင့်လူ လိုက်ဖက်တာကို စိတ်ထဲက ချစ်ပြီးဝန်ခံလိုက်သည်။

လရောင်နှင့်သူ ဒုတိယအကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောမိခဲ့ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သူရ အောင်ဇေ အပြေးရောက်လာပြန်သည်။

“အောင်ဇေ... ငါ တကယ်ပြောတာကွ”

“ဘာကိုလဲ”

“လရောင် သိပ်လှတာကို ပြောတာ”

“လှရင် မင်း ယူလိုက်ပေါ့ကွ”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ နောက်မှ”

“သူရ”

“ဟေ”

“စကားကောင်းကောင်း ပြောစမ်းကွာ၊ ကဲ... မင်းလာတာ စိတ်စွဲလဲ၊ အဲဒါကို အရင်ပြော”

“ပြောရရင်တော့ ဒီနေ့လာတာ ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး၊ မင်းအိမ်မှာ နေကုန်နေမလို့ အဲဒါပဲ”

အောင်ဇေ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သူရအဖြေက ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်အောင်

ဖုံးကွယ်ထားတာ မရှိ။ မျက်နှာကလည်း ခပ်ဖြိုးဖြိုးနို့ သူစကားအတို လရောင်ကို တံမင်လာကြည့်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အောင်ဇေ မျက်ခုံးထူထူများ တွန့်ကုန်ပြီး သူရမျက်နှာ အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူရကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ပျော်နေတတ်တာကလွဲလျှင် မိန်းမကိစ္စ ကင်းရှင်းသည်။ ကျော့ တုန်းကတော့ သူရမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဘာကြောင့်ရယ်လို့မသိ။ သူရချစ်သူ ကောင်မလေးက အသံ ခပ်ကြီးကြီး ပိုက်ဆံချမ်းသာသော သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် သွားပြီး နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားသည်။

သူရ တော်တော်လေး ခံစားလိုက်ရတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်တွေကြာလာတာနှင့် နဂိုပုံစံ ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာခဲ့သည့် ရင်ထဲဒဏ်ရာ ပျောက်မပျောက် မသိသော်လည်း အရင်လို ပျော်ရွှင်ရွှင် စနောက်နေတတ်သည်။ ချစ်သူရည်းစားလည်း မထားတော့ သူရမောင်ကို စိတ်ဝင်စားကြသူတွေ ရှိပါသည်။ ဒါကို သူရကိုယ်တိုင် လည်း သိသည်။ သူကိုယ်တိုင်က စိတ်မဝင်စားဘဲ အားလုံးကို ဖုံးအနေအထားဖြင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

အခုမှ ထူးထူးခြားခြား လရောင်အလှကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသူ သူရကို စိတ်ထဲက သိပ်မသင်္ကာပဲဖြစ်လာသည်။ လရောင်ကို သူရမောင် တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သူရက အောင်ဇေရင်ထဲက အတွေးတွေကို မသိ။ သတင်းတစ်စောင်ကို ဟိုလုန့်ဒီလုန့် လုပ်နေသည်။ သူရမောင်နှင့် သိပ်လှည့်လရောင်ကို မျက်ဝန်းထဲမှာ အတူယှဉ်တွဲပြီး မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

ကျီးကန်းက ဘဲဥချီလာသလို ဖြစ်နေသော်လည်း သင့်တင့်လိုက်ဖက်သော စုံတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

အောင်ဇေမှာ ဝတ်မှုန်ရှိသည်။ လရောင်သဘောကရော သူရမောင်လို လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလားဟု တွေးရင်း အောင်ဇေရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ မင်းဝတ်မှုန်ကို ချာတိတ် တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ခါသုံးခါရှိပြီ အတူတွဲသွားနေတာ တွေ့ရတယ်ကွ၊ လက်ထပ်မှာဖြင့် အချိန်တွေ သိပ်ဆွဲမနေနဲ့။”

“သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခေတ်ကိုက အင်တာနက်ခေတ်ကွ၊ ဟိုယ်မစားခင် သူများ ဝင်မြည်းသွားဦးမယ်”

“သူ့သူငယ်ချင်းနေမှာပါကွာ၊ ညီညီဆိုလား ဘာလား ငါ့ကို စာခါပြောဖူးတယ်”

“ကောင်လေးက သိပ်သွက်တယ်နော်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ခဆိုးဘူး၊ ပြီးတော့ သွားလာနေတာက သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးနဲ့ ခဟုတ်ဘူးကွ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း”

“ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲဒါတော့ သူတို့ချင်းမှသိမယ် အောင်ဇေရေ၊ ငါကလည်း ဟိုယ်မြင်တာလေး ပြောရတာ၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးပဲ၊ ဟိုယုံဘာသာ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ကွာ”

သူရစကားကြောင့် အောင်ဇေ ရင်မောသွားသည်။ ဝတ်မှုန်စိတ်က ထလေးစိတ်ဆိုတော့ အောင်ဇေက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပဲ ပစ်ထားသည်လို့ သူမဘာသာ တစ်ဖက်သက်သတ်မှတ်ပြီး မကြာခဏ အောင်ဇေကို

စိတ်ဆိုးရန်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ကောင်းလေးတစ်နှင့် တွဲနေသည်ဆိုတော့ အောင်စေ့ကို တမင် အရွဲတိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝတ်မှုနှင့် အောင်စေ့ကြားမှာ လွဲချော်မှုလေးတွေ များစွာရှိနေသည်။

“ခက်ကယ်ကွာ”

“မခက်ပါဘူး၊ စုံစမ်းရလွယ်ပါတယ်ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာတုံး”

“သူက ငါ့ကို အရမ်း ဂရုစိုက်စေချင်တာကွာ”

“ဂရုစိုက်လိုက်ပေါ့”

“ငါက အလုပ်များတယ်၊ သူ့လို အချိန်တွေ ပိုမနေဘူး”

“ပိုသင့်တယ်ထင်ရင် ပိုပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

အောင်စေ့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

သူရပြောနေသည့် စကားတွေက အပြောလွယ်ကူသလောက်

လက်တွေ့မှာ အရမ်းခက်တာကို သူပဲ သိသည်။

“သူက ကလေးဆန်လွန်းတယ်ကွာ”

“ကလေးဆိုတော့လည်း အလိုလိုက် လိုက်ပေါ့ကွာ”

“မင်းက ငါ့ကို ရွဲတလား”

“နိုး... နိုး”

“ဖြစ်သင့်တာလေးတွေကို ပြောပြနေတာ”

“ဖြစ်သင့်တာက သူက ငါ့ကို နားထည်ပေးသင့်တာကွာ... သိရဲ့လား”

အောင်စေ့ စိတ်မရှည်စွာ အော်လိုက်တော့ သူရက လက်ထဲက ဆတင်းစာကိုပိတ်ပြီး ပြုံးသည်။

“သိပ်ခက်နေပါလား အောင်စေ့၊ မင်းကို သူက နားလည်ပေးသင့်တယ်ဆိုရင် မင်းကရော ဝတ်မှုကို နားလည် မပေးသင့်ဘူးလား”

သူရအမေးကို အောင်စေ့ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ဝတ်မှုကို သူ နားလည်ပေးခဲ့သလား။ သင့်တင့်သလောက်တော့ အောင်စေ့ဘက်က နားလည်မှု ပေးနိုင်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

“ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို အခုလို အရွဲမတိုက်သင့်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူက မိန်းကလေး၊ နှစ်နှစ်ရပ်ရှိရင် သူပဲ နှစ်နှစ်မှာ”

“အဲဒါက မင်းတို့ချင်း ညှိနှိုင်းရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ငါတို့ ဘေးလူတွေအနေနဲ့ကတော့ ဒီလောက်ပဲ အကြံဉာဏ် ဆေးတတ်တယ်၊ မင်းရွေးချယ်တဲ့လမ်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြောင့်အောင် လျှောက်တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

သူရစကားကြောင့် အောင်စေ့ တွေ့စေ့ငေးငိုင်းသွားသည်။ ဝတ်မှုနှင့်သူ့ကိစ္စ အဆင်ပြေနိုင်မည့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်မှုဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

စိတ်ကူးထဲမှာ လရောင်နှင့်ဝတ်မှုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ အသက်ချင်း သိပ်မကွာကြသော်လည်း ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ပုံအားလုံး ကွာခြားလှသည်။

အို... ငါ ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်။ နှုတ်ခမ်းကို ဆင်းတင်းစေပြီး ဦးခေါင်းကို ညှင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်

လို့ လရောင်နှင့်ဝတ်မှုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် နားမလည်နိုင်ဘဲ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၈)

လရောင် အဘွားအတွက် မနက်စာကို အသင့်ထည့်ထားသော
အိုးကလေးကိုကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်နှင့်...

“အမယ်လေး”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ကြီးကြီး... ကြီးကြီး”

တစ်စုံတစ်ခု လဲပြိုသံ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်
ညည့် မစိန်အသံကြောင့် စားပွဲပေါ် လင်ဗန်းလေးကို ကမန်းကတန်း
ချကာ အသံကြားရာဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“အမလေး... လရောင် မြန်မြန်လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ ကြီးကြီး
ချက်လဲလို့”

“အို... ဖြည်းဖြည်း ဒေါ်စိန်”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ခြေထောက်... ခြေထောက် ထောက်လို့မရဘူး၊ နာလိုက်တာ ကွယ်”

ညောက်ခြေထောက်ကိုဖိရင်း ကြီးကြီး တကျွတ်ကျွတ် ညည်း တွားနေသည့်အတွက် လရောင် မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားသည်။

“ကြီးကြီးခြေထောက် အရိုးထိသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဒေါ်စိန် ဦးအောင်ဇေကို သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“ကျွန်မ မခေါ်ရဘူး၊ လရောင်ပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ”

လရောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ အရေးကြီးပါသည်ဆိုမှ ဒေါ်စိန် က မသွားရဲဘူးတဲ့။ ကြီးကြီးကိုယ်ကြီးက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးမို့၊ ဒေါ်စိန်နှင့် လရောင်လို ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ မိန်းမသားနှစ်ယောက် အားနှင့်သယ်မ၍ မရနိုင်ပါ။ ရေချိုးခန်းအထွက်မှာ ကြီးကြီး ချော်လဲကျခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်စိန်၊ ယောက်ျားရော”

“သူ့အမေဆုံးလို့ ရွာခဏပြန်သွားတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“လရောင်ပဲ သူဌေးလေးကို သွားခေါ်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင်”

“ဦးအောင်ဇေ”

“ကြီးကြီး ရေချိုးခန်းအထွက်မှာ ချော်လဲလို့ပါ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

အောင်ဇေ လရောင်တို့နားကို အပြေးရောက်သွားသည်။

“ခြေထောက် မထောက်နိုင်ဘူး”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“လာ... ကြီးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို တွဲ”

နာကျင်စွာ ရှုံ့မနေသော ကြီးကြီးကို အောင်ဇေ ဝင်တွဲမယူသည့် တိုင် ကြီးကြီးကိုယ်ကြီးက သူတစ်ယောက်တည်း အားနှင့်မရွေနိုင်။ ဘေးတစ်ဖက်မှ လရောင် အမြန်ဝင်ပြီး ကူတွဲပေးကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးကြီးအခန်းကို အရောက်သွားရသည်။ ကြီးကြီးအခန်းက အောက် ထပ်မှာမို့၊ တော်ပါသေးသည်။ ကြီးကြီးက စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ညည်း ညှူလိုက်ပါသည်။

“ဘာလိုဖြစ်တာလဲ ကြီးကြီးရယ်၊ ဘွားသိရင် စိတ်ကောင်းမှာ ဟုတ်ဘူး”

“မသိပါဘူး မောင်အောင်ဇေရယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ဆဲကျသွားတာပါပဲ၊ လူကလည်းဝတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ တိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့”

“ကြီးကြီး... ဒီမှာ ခဏလှဲနေဦး၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးပါကွယ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

ကြီးကြီးက သူ့ခြေထောက်ကို ဖိကိုင်ရင်း ညည်းနေချိန်မှာ ဦးအောင်ဇေက ဆရာဝန်ဆီကို ဖုန်းဆက်နေသည်။ လရောင် ကြီးကြီး နားမှာ ဆက်ရပ်နေရကောင်းနိုး ဘွားအခန်းကို ပြန်သွားရန်နှင့် စိတ်အေး စွပ်ထွေးနေသည်။

ကြီးကြီး ဒီလောက် ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် ဘွားအခန်းကို ထွက်သွားလို့ မသင့်တော်မှန်း သိသလို ဦးအောင်ဇေက ကြီးကြီးနားမှာ လရောင်ရှိနေတာကို ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါ့မလားဆိုသည့် အတွေးကလည်း တစ်ဖက် ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်စိန်”

“ရှင် လရောင်”

“ကြီးကြီးနား ဇောနေပေးပါလား၊ လရောင် ဘွားကို နံနက်စာ မကျွေးရသေးဘူး”

“ဒါဆို ဒေါ်စိန် သွားကျွေးလိုက်ပါ့မယ်၊ လရောင် ကြီးကြီးနား နေပါနော်၊ ဒေါ်စိန်က လူနာ မပြုရတတ်ဘူး”

“ဟော... ဟိုမှာ ဒေါက်တာလာနေပြီ”

ဒေါက်တာ ကားဆိုက်လာသည်နှင့် ဒေါ်စိန်နေရာမှ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည့်အတွက် ကြီးကြီးနားမှာ လရောင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးအောင်ဇေက ဆရာဝန်ကို သူကိုယ်တိုင်သွားကြိုပြီး ကြီးကြီးအဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြနေသည်။ ဆရာဝန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း ကြီးကြီး ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးနေသည်။

“အမယ်လေး... ကျွတ်... ကျွတ်၊ နာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဆရာဝန် ထိတာကိုပင် မခံနိုင်။ ခြေထောက်တစ်ခုလုံး နီနီယောင်ကိုင်းနေသဖြင့် ဆရာဝန်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ညှိတ်သည်။

“ခြေထောက်က အရိုးထိသွားတယ် ကိုအောင်ဇေ၊ ဆေးရုံကို

ပြီး ကျောက်ပတ်တီးစည်းမှ ဖြစ်မယ်”

“အိုကျယ်... ဆေးရုံမသွားလို့ မရဘူးလား”

နာနေသည့်ကြားမှ ကြီးကြီးမေက ဆေးရုံမသွားချင်မှန်း သိလိုက်သည့်အတွက် လရောင် ကြီးကြီးကို သနားသွားသည်။ အသက်ငယ်သောသူတွေတင် ဆေးရုံကို ကြောက်ကြတာ မဟုတ်ဘဲ အသက်ကြီးတွေကလည်း ဆေးရုံကို ကြောက်တတ်ကြသည်ပင်။

“ဆေးရုံဆိုလို့ ကြောက်မသွားပါနဲ့၊ ကြီးကြီးရဲ့၊ ကြီးကြီးကို ဘုရား မလုပ်ပါဘူး၊ ခြေထောက်အနာကို ပတ်တီးစည်းပေးရုံပါ”

ဆရာက အပြုံးနှင့် အားပေးစကားပြောရင်း ကြီးကြီးနားမှာ နေသည့် လရောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ အောင်ဇေ လရောင်ကို သတိပြုမိသွားပြီး စိတ်ထဲက ဘာကိုမှန်းမသိ။ လရောင် သိပ်လှနေတာကိုကြည့်ပြီး အလိုမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်ရှိတုန်း ဆေးရုံကိုသွားလိုက်ကြရအောင်အောင်ဇေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြီးကြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါက်တာကို တွဲပါ”

“ဖြည်းဖြည်းနော် ကိုအောင်ဇေ၊ ဖြည်းဖြည်း”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

မားမတ်ကြံ့ခိုင်သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးကြီးထံကြီး တအိအိပါသွားသည်။ လရောင်မှာ ကြီးကြီးနောက်မှ နှိုးဖြည်းဖြည်း လိုက်လာရင်း ကြီးကြီး ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ ညှိနေမိသည်။

“လရောင်”

“ရှင်”

“ကြီးကြီးနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့်... ဟို... ဘွား”

“ဘွားကို ဒေါ်စိန်ကြည့်လိမ့်မယ်၊ မင်းက ကြီးကြီးနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဘွားကို ဘာမှမပြောနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးအောင်ဇေ စကားကြောင့် လရောင် ဘာတစ်ခုမှ ဆက်မပြောဘဲ ကြီးကြီးကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ သူ့ဆန်စား ရဲရဲသူခိုင်းသည့်အတိုင်း မငြင်းဘဲ လုပ်ရန်သာ ရှိပါသည်။

“ဒေါ်စိန်”

“လာပါပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကို သွားမယ်၊ ဘွားကို သေချာကုသလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ထွက်သွားသည့် ကြီးကြီးမေ တစ်လမ်းလုံး လရောင်လက်တလေးကို တင်းကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် ဘုရားစာကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဆိုနေသည်။

တစ်လမ်းလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေခြင်းကြောင့် ကားထဲမှာ တစ်ဆိတ်နေသည်။ ကားက ကိုယ်ပိုင်ဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်

သည်။

ဆရာဝန်၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ကြီးကြီးကို တွန်းလှည်းပေါ်တက် သက်သောင့်သက်သာ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ခြေထောက်ကို မျက်ပတ်တီးစည်းပြီး အိမ်ကို ပြန်ခေါ်လာသည့်အချိန်မှာ ကြီးကြီးက ဖြူဖြူး ဖျော့တော့နေပြီး စကားလုံးဝ ပြန်မပြောဘဲ ဘုရားပျက်မပျက် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။

ဦးအောင်ဇေ ကားမောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲကတစ်ဆင့် မြင်နေရသော လရောင်၏ အသွင်သဏ္ဌာန် လှလှလေးကို မျက်စိစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည့်အခိုက် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖိုလှုပ်သည်။

ဒေါက်တာရန်မင်း၏ မျက်လုံးတောက်တောက်များက တစ်ချိန်လို လရောင်မျက်နှာ လှလေးရှိရာမှာသာ ဝဲပုံနေတာကို အောင်ဇေ အရသော်လည်း သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်သဖြင့် မသိသလို ငြိမ်နေခဲ့သည်။

လရောင်ကတော့ ဒေါက်တာရန်မင်း၏ အဖြစ်ကို လုံးဝမရိပ်မိ။ ကြီးကြီးက ဂရုတစိုက် ရှိနေခဲ့သဖြင့် သူမအလှကို စိတ်ဝင်စားတတ်ယောက် ရှိနေပါကြောင်းလည်း မသိရှာ။ ရင်ထဲမှာ ခိုးလိုက်သည့် အောင်ဇေမှာသာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရသည်။

အခုလည်း သူမကို အောင်ဇေ ခိုးကြည့်နေသည့်အဖြစ်ကို မသိဘဲ ကြီးကြီးက ရှုခင်းတွေကိုသာ တွေ့တွေ့လေး ငေးမောရင်း လိုက်ပါသည်။

သူမ အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲဆိုတာ အောင်ဇေ

ရင်ထဲက ပြင်းထန်စွာ ရုတ်တရက် သိချင်သည့် ဆန္ဒတစ်ရပ် ဖြစ်လာခြင်းကို ကိုယ့်ဘာသာကို အနားမလည်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။

ကားကို ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကျွေဝင်လိုက်သည်။ ပေါ်တီအောက်မှာ ကားရပ်ပြီး ဆေးရုံက ခဏငှားလိုက်သော ဦးချဲ့(လ်)ကြီးကြီးခင်ကို တွေ့ရင်း လရောင်နှင့်သူ နီးနီးစပ်စပ် ပူးပူးကပ်ကပ် လေးတွေ ဖြစ်ကြရသည်။

ကြီးကြီးကို ခုတင်ပေါ် နေသားတကျတင်ပြီးမှ ကြီးကြီး၏မျက်စိက အိပ်ပျော်သွားသည့်အတွက် လရောင် ကြီးကြီး အခန်းထဲကို ညင်သာစွာ ဖော့ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

“လရောင်”

“ဘာလဲ ဒေါ်စိန်”

“ဘွားကမေးလို့ ကြီးကြီးအကြောင်း ဒေါ်စိန် ပြောပြလိုက်တာ ဘွား စိတ်ပူနေတယ်။ လရောင်တို့ မလာသေးဘူးလား။ ကြီးကြီးအနေ မစိုးရိမ်ရတဲ့အကြောင်း သွားပြောဦးမှပဲ”

ဘွားအတွက် လရောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဘွား စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ ဘွားကို ကြီးကြီးအကြောင်း မပြောသေးရုံကို ချက်ချင်းသွားခဲ့သည်။ ဦးအောင်ဇေက ဒေါ်စိန်ကို အကြောင်းမပြောဖို့ မှာခဲ့သည်မှာလည်း ဘွား အခုလို စိုးရိမ်စိတ်ပူစိုးရိမ်လို့ဆိုတာ လရောင် နားလည် သဘောပေါက်ပါသည်။ ဒေါ်စိန် ကြုံပြောနှင့်သည် ဆိုတော့လည်း မတတ်နိုင်။

“အခု ဘွားအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်စိန်”

“ဘွားနားမှာ သူဌေးရှိတယ်။ ဘွားကို စိတ်မပူဖို့ ရှင်းပြနေတာပေ

လဲလိုက်တာပဲ”

“ဪ”

ဘွားနားမှာ ဦးအောင်ဇေ ရှိသည်ဆိုသဖြင့် လရောင် စိတ်ထဲသာရာ ရသွားသည်။

“လရောင်”

“ရှင်”

“အခု ဒေါ်စိန်က ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ဒုက္ခပါပဲလား။

ဒေါ်စိန်ကိုကြည့်ပြီး လရောင် ရင်မောသွားသည်။ ဒေါ်စိန်က အလုပ်တတ်သူ။ ပြောမှ နားလည်သူ။ ကြီးကြီး ရှိနေတုန်းကတော့ အညံ့ဆိုးမညံ့သူ ရှိနေတော့ ဒေါ်စိန်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိနေပြီး ဘာသာ ဟုတ်နေသော်လည်း ကြီးကြီးအခုလို အိပ်ရာပေါ် လဲသွားမှာ သူ့စိတ်သူ့သဘောနှင့် ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်တတ်တော့။

လရောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအိမ်က လူမဟုတ်။ အလုပ်ရှင်နှင့် ချစ်သမားဆိုတော့ ဘာလုပ်ပါ ညာလုပ်ပါ ပြောဆိုအိမ်နဲ့ပေးနေ၍ ပါ။ အိမ်ရှင် ဦးအောင်ဇေသဘောက လရောင်ကို ဟိုတစ်နေ့က ချောင်ကိစ္စ ဝင်မပါဖို့၊ ဘွားကိစ္စကိုသာ တာဝန်ယူသင့်ကြောင်း ကြီးကြီးကို ပြောလိုက်သည့်စကားကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပြီး

“ဒေါ်စိန် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ လရောင်ကို မမေးဘဲ ဦးအောင်ဇေ သွားမေးလိုက်ပါလား”

“အမယ်လေး... မမေးရဲပါဘူးကွယ်၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ သူ့ကို

လာမေးနေရလားလို့ ဒေါသဖြစ်နေမှ ခက်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒေါ်စိန်ဘာသာ ကောင်းမယ်ထင်တာ လုပ်ရပေါ့၊ လရောင်လည်း ဦးအောင်စေသဘောက ဘယ်လိုမှန်းမသိမပြောရဲဘူး”

“အို... ရဲရဲသာ ပြောစမ်းပါကွယ်၊ လရောင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဒေါ်စိန်လုပ်မယ်၊ ဒေါ်စိန်ဘာသာလျှောက်လုပ်လို့ အဆင်မပြေစိုးရိမ်လွန်းလို့ပါကွယ်၊ လရောင် အပြစ်မရောက်စေရပါဘူး”

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုလည်း လရောင် ပြောပေးမယ်”

အောင်စေအတွက် ညစာကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်တဲ့ ဘွားနှင့် ကြီးကြီးအတွက် တစ်မျိုး စီစဉ်စေသည်။ လောလောဆယ် သံပရာရည်နှစ်ခွက် ချီချီချဉ်ချဉ်လေးဖျော်ယူပြီး ဘွားအခန်းကို စာသေ့သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အောင်စေ၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံကြောင့် ကိုယ်လေးထွန်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာတော့ မည်သည့်စံစားချက်မှ မပေါ်စေရဘဲ ပကတိမျက်နှာနှင့် အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။

“ဘွားတို့အတွက် သံပရာရည်ပါ”

“အေး... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ခင်ခင်အကြွေးနားထောင်ပြီး ဘွားဖြင့် ရင်တွေတုန်၊ ခေါင်းတွေ နောက်လာတာဟာ အခုရော ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“ကြီးကြီး အိပ်ပျော်နေပါပြီ ဘွား”

ဘွားလက်ထဲကို သံပရာရည်ခွက်ထည့်ပေးပြီး အောင်စေကိုပါ နောက်တည်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အောင်စေလက် လရောင်လက်တို့ ထိမိသွားသည်။ အောင်စေရပ်တဲမှာ လှုပ်ခနဲ သွားသော်လည်း လရောင်ကတော့ ဘာမှသတိ မထားမိသလို အောင်စေကို တစ်ချက်ပင်မကြည့်ဘဲ အကြည့်လွှဲသွားပါသည်။

ချိုအေးမွှေးမြသော သံပရာရည်အရသာက ထူးခြားစွာ ရင်ထဲ ခံမိတတ်ရရ စွဲလမ်းသွားသလို သူ့ကို လုံးဝမကြည့်သော လရောင် ကံနာလှလှလေးကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လရောင်”

“ရှင်... ဘွား”

“ခင်ခင်လည်း အိပ်ရာပေါ်မှာဆိုတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ခင်ခင် ယ်စား မစိန်ကို လရောင်ကပဲ စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မစိန်အနားမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေမှ ဖြစ်တာ၊ ဘွား ညစာ အားဘွား၊ တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလို့ ပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

လရောင် ဘွားအခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အိပ်နပ်တိုင်က လရောင်ကို တာဝန်ပေး စေခိုင်းလိုက်တာနဲ့ မီးဖိုချောင် ချွတ် ဝင်ပါဖို့ လရောင် စိတ်သန့်သွားသည်။

“မြေ”

“ဗျာ”

“ဝတ်မုံလေးနဲ့ကိစ္စ မြန်မြန် စီစဉ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား

ကွယ်၊ အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ကော့ သိပ်လိုအပ်နေပြီ”

အောင်ဇေ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် နှုတ်ဆက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဝတ်မှုန်ကိုယ်စား လရောင်မျက်နှာလှလှလေး မှုတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိသည့် အဖြစ်ကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ မသေ နပ်။

ဘွားက အောင်ဇေအိမ်မှာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် သိပ်လိုအ နေပြီဟု ပြောပြီး ဝတ်မှုန်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ ပြောနေသည်။ ဝတ်မှုန်ဆိုတာက ဘွား မျှော်လင့်သလို အောင်ဇေတို့အတွက် အိမ်ရှင် မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူမ မာမိကိုယ်တိုင် ဝတ် တစ်ယောက် အိမ်မှုကိစ္စ အခုမှ သင်ယူနေကြောင်း ပြောခဲ့သလို ဝတ်မှုန်ကိုယ်တိုင် အိမ်မှုကိစ္စ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဟု သူ့ကို ဝန်ခံ ပြီးပါပြီ။ ဘွားလိုချင်တာ အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် အိမ်ရှင် မဖြစ်ပေမယ့် ဝတ်မှုန်မှာက ဘွားလိုချင်သော အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်း သည့် အတတ်ပညာပိုင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ မကျွမ်းကျင်၊ မတတ်မြောက် တာ သူသိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြေး၊ ဘွားပြောတဲ့အတိုင်း မြေးတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ရအောင်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဘွားရယ်၊ ဘွား နေကောင်းအောင် အနု ကြီးစားပါဦး၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘွားစိတ်ကြိုက် စီစဉ်မယ် ဟုတ်လား”

နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် ဘွားဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ဘဲ လိုက်လံထံ လျောလျော အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်၍ ဘွားမျက်နှာက လန်းရွှင်

ဝင်းပသွားသည်။

“လရောင်လေးက အပြုအစုံကောင်းတော့ ဘွား အဲဒီ ကလေးမ လေးကို သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ဘွားမြေးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ တစ်ခါတစ်ခါ တွေးလည်းတွေးမိပါရဲ့ မြေးရယ်”

လရောင်အကြောင်း ပါလာတော့ အောင်ဇေရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ် သွားသည်။ ဘွားမှမဟုတ်။ အောင်ဇေကိုယ်တိုင် လရောင်အကြောင်း ကြားတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်နေတာ သိသည်။ ဘွားဆီက လရောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ချီးမွမ်းစကားသံတွေကို ကြားနေရတာကို သူစိတ်ထဲ သဘောကျသလိုလို၊ သဘောမကျသလိုလို ဖြစ်နေတာနှင့် လရောင်အကြောင်း ဘွား ဆက်ပြောလာမှာကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အောင်ဇေကအရင် ဘွားကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဘွားလည်း တရေးတမောအိပ်ပြီး အနားလေး ဘာလေး သူလိုက်ဦး၊ ကျွန်တော်လည်း တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ ရုံးကို ဆော့ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

“မြေး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ၊ ဘွားနားမှာ လရောင်ရှိနေတာပဲ၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စ ဘာမှမပူနဲ့၊ သွား... သွား”

လရောင်အပေါ်ထားသည့် ဘွားထံမှ ချစ်ခင်အားကိုးမှုစကားကို ကြားထောင်ပြီး အောင်ဇေ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ဘွားအခန်းထဲက သူ ထွက်လာတော့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အောက်ထပ်ကို အရောက်မှာ ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီမှ ပျံလွင့်လာသည့် လရောင်၏ ရယ်သံချိုချိုကို ခပ်လွင့်လွင့် ကြားလိုက်ရသည်။ သူနှင့်

၁၃၈

ဆရာတူလီ

တွေတိုင်း အမြဲလိုလို မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် အပြုံးအရယ် ကင်းသည့် လရောင်၏အရယ်မျက်နှာကို စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်ကြည့်ရင်း ကုမ္ပဏီရှိရာသို့ သူ့ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့အတွေးကို လွှမ်းမိုးထားသူက တခြားသူမဟုတ်။ လရောင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၉)

“လရောင်”

“ဪ... ဒေါက်တာ”

“ဈေးလာဝယ်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဈေးမှာ ကြီးကြီးခင်ကို ဆေးကုသပေးနေသည့် ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့် ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ဇေက သူ့အလုပ်နှင့်သူ့ အမြဲရှုပ်နေသူဖြစ်၍ ကြီးကြီးခင်၏ ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ကိစ္စနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘွား၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စမှာသော် လည်းကောင်း အသေးစိတ်ကစပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် ဘာမှသိပ်မသိ။ အိမ်မှာ နို့နေသည့် ဒေါ်စိန်တို့ ကြီးကြီးခင်တို့ ပြောသလောက်သာသိရသူ ဖြစ်သည်။

ဘွားကို မနက်တစ်ခေါက်၊ ညတစ်ခေါက် ပုံမှန်ဝင်ကြည့်ပြီး

သွား နေထိုင်ကောင်း မကောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းတတ်ပေမယ့် သွားတို့ ကြီးခင်တို့က အလုပ်များသော ဦးအောင်ဇေတစ်ယောက် သူတို့ကြောင့် နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး တော်ရုံကိစ္စလောက် ဆို ဦးအောင်ဇေကို အသိမပေး။ သူတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းတတ်ကြတာ တွေလည်း ရှိသည်။

ကြီးခင်၏ ခြေထောက်ဒဏ်ရာ အခြေအနေကို ဒေါက်တာရန်မင်း မကြာခဏ လာကြည့်ပေးတတ်ပေမယ့် ဦးအောင်ဇေနှင့် ဒေါက်တာ ရန်မင်းတို့ ဆုံချင်မှ ဆုံတတ်ကြတာလည်း ရှိသည်။ ဦးအောင်ဇေက သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့်သူ နိုင်ငံခြားခရီးထွက်သွားရတာမျိုး၊ အလုပ်များပြီး မအားမလပ် ဖြစ်နေသည့်အချိန်မျိုးမှာ ဒေါက်တာရန်မင်းလာတိုင်း ဆရာဝန်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုရင်း လူနာအခြေအနေကို နားထောင်မှတ်သား ဆေးပေးဆေးယူကိစ္စကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးရသူက လရောင် ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့် လရောင်တို့ မရင်းနှီးဘဲ နေလို့ မရဘဲ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာရန်မင်းအိမ်နှင့် ဦးအောင်ဇေအိမ်က သိပ်မဝေး။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်း ဖြစ်နေ သည့်အတွက် ဒေါက်တာရန်မင်းကို လရောင် ဝယ်သည့်ဈေးမှာ တွေ့ရသည်ကလည်း မဆန်းပါ။

“ဒေါက်တာရော... ဈေးလာဝယ်တာလား။”

“မေမေ့ကို ဈေးလိုက်ပို့တာပါ လရောင်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဂျူတီအော့(ဖ်)လေ”

“ဪ”

“လရောင်ရော တစ်ယောက်တည်းလား။”

မနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် လှနေသော လရောင်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာရန်မင်းက ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း ဒေါက်တာ၊ ဒေါ်စိန်ကို သွားနဲ့ ကြီးခင်နား က မခွာဖို့မှာပြီး ဈေးကို ပြေးလာရတာ”

“တခြားအိမ်ဖော်တွေလည်း မတွေ့ရဘူးနော်၊ အခုပဲအတိုင်းဆို လရောင် တစ်ယောက်တည်း လူမမာတစ်ဖက်နဲ့ သိပ်ပင်ပန်းနေမှာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒီလိုပဲ သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ် ခွဲခြားနေလို့မရတဲ့ အနေအထားဆိုတော့ လရောင် တတ် နိုင်တဲ့ဘက်က သူတို့ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စေတနာနဲ့ ကူညီပေး နေတာပါ”

လူလှသလို စိတ်သဘောထားလှပသည့် လရောင်မျက်နှာလေး ကြည့်လင် လန်းဆန်းနေတာကြည့်ပြီး ဒေါက်တာရန်မင်း ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်သည်။ လရောင်လို စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသည့် မိန်း ကလေးဖြစ်နေ၍ တခြားသူတွေလို ဦးအောင်ဇေအိမ်က ထွက်မပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။

လရောင်ရသည့်လစာနှင့် အခု လရောင်လုပ်နေရသည့် အလုပ် တွေမှာ ကာပင်မကားမိ။ အစတုန်းက ဒေါက်တာရန်မင်း ကိုယ်တိုင် လရောင် ကို ထိုအိမ်က အလုပ်သမားမှန်း မသိခဲ့ပါ။ အထက်တန်းကျကျ လှပသည့် ဥပမိရပ်နှင့် မြင်သူတကာ ငေးရလောက်သော အလှပိုင်ရှင် ကို ထိုအိမ်ပိုင်၏သမီး သို့မဟုတ် ညီမဟုတ် ထင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကျမှ လရောင်က ဦးအောင်ဇေတို့

မိသားစုနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်။ ဘွားကို စောင့်ရှောက်ရမည့်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရသည်။

သူမကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသော သူ့အတွက် လရောင် ကို ထိုအလုပ်မျိုး မလုပ်စေချင်တော့။ သူ့ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် တင့်တယ်စွာ တခြားအလုပ်မှာ ခန့်ထားပြီး သူ့နားမှာ အနီးကပ် ခေါ်ထားဖို့အထိ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ စီစဉ်ထားသည်။

“လရောင်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့။”

“ဘာများလဲ ဒေါက်တာ၊ ကြီးခင်အကြောင်းလား၊ ဘွား အကြောင်းလားဟင်”

လရောင်ထံမှ အမေးစကားကြောင့် ဒေါက်တာရန်မင်း ရယ် လိုက်သည်။ လရောင်နှင့်သူ ဝေ့ကြတိုင်း ဆရာဝန်နှင့် လူနာရှင်အနေ အထားဆိုတော့ သူတို့ပြောဖြစ်ကြသည့် စကားအများစုမှာလည်း လူနာ အခြေအနေနှင့် သူတို့ သောက်သုံးရသော ဆေးဝါးများအကြောင်းချည်း ဖြစ်နေတတ်၏။ အခုလည်း လရောင်က သူ စကားစလိုက်တာနှင့် သူမကို တခြားအကြောင်းအရာ ပြောသည်ဟု မထင်။ သူမက တာဝန်ယူပြုစုနေရသည့် လူမမာအကြောင်းပဲထင်ကာ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေ၍ သူ ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စကားပြောတိုင်း လရောင်က လရောင် တာဝန်ယူ ပြုစုနေရတဲ့ လူမမာတွေအကြောင်းချည်း ထင်နေတာကိုး”

“လရောင်တို့ အမြဲပြောနေကြတာကလည်း ဒီအကြောင်းပဲလေ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး၊ အခု ကျွန်တော်

ပြောမှာက လရောင်အနေနဲ့ အခုလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ထက် ပိုဝင်ငွေ ကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူးလား သိချင်လို့ပါ”

“ဥပမာ- တစ်လ နှစ်သိန်းရမယ့် အလုပ်မျိုးဆိုပါတော့”

“ရမယ်ဆိုရင် လုပ်ချင်တာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒါပေမယ့် လရောင် အရည်အချင်းနဲ့ ဒေါက်တာပြောတဲ့ အလုပ်မျိုးရဖို့ မလွယ် လောက်ပါဘူး”

တစ်လ နှစ်သိန်းဆိုသည့် ဝင်ငွေက လရောင်အတွက် မက်လောက် ရောပါ။ ဒါပေမယ့် လရောင်မှာရှိသည့် အရည်အချင်းလောက်နှင့် ထိုအလုပ်မျိုး မရနိုင်မှန်း သိထား၍ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ပြုံးလိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လရောင်က အဲဒီလို ပြောရတာလဲ”

“အခုချိန်ထိ လရောင် လုပ်ငန်းသုံး အင်္ဂလိပ်စာတို့၊ ကျွန်ပျူ၊ အာတို့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မသင်ရသေးဘူး ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော် သင်ပေးမယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

ဒေါက်တာရန်မင်းထံမှ ကြားလိုက်ရသည့် ထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် လရောင် အံ့သြမယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါက်တာ တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်မှာ ပိုနေတဲ့ ကွန်ပျူတာ လပ်တော့ အစ်လုံးရှိတယ်၊ လရောင်သုံးရအောင် ကျွန်တော် ခဏငှားမယ်လေ၊ ကျွန်တော် သင်ပေးတာတွေကို လရောင်က အဲဒီကွန်ပျူတာသုံးပြီး ခြုံလေ့ကျင့်ပေါ့”

အစီအစဉ်တွေအားလုံး သိပ်ကိုကောင်းပါသည်။ ငြင်းပယ်စရာ
အနေအထားလည်း ဘာမှမရှိ။ ဒါပေမယ့် လရောင်မှာ စဉ်းစားစရာတွေ
ရှိလာသည်။ သူများအိမ်မှာနေပြီး ကိုယ်နဲ့အခုမှ သိကျွမ်းခင်မင်ရတဲ့
သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီကို လွယ်လင့်တက့
လက်ခံရအောင် လရောင် မညံ့သေးပါ။

လောကကြီးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အလကားရတာ မရှိ။ အပေးရှိရင်
အယူရှိတတ်ကြစမြဲမို့ ဒေါက်တာရန်မင်းဘက်မှ ပေးလာသည့် အကူ
အညီမှန်သမျှ လရောင် လက်မခံနိုင်။ ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ လရောင်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်
လရောင် သဘောတူရဲ့လား”

“ဒေါက်တာစောဇောကို လရောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါ
မယ့် လရောင်မှာ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးလို့ ဒေါက်တာ အစီအစဉ်
လက်မခံနိုင်တာ လရောင်ကို နားလည်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

“အချိန်တောင် အတော်နောက်ကျနေပြီ၊ လရောင်ကို ခွင့်ပြု
ဦးနော်”

ပါးနပ်လိမ္မာစွာ သူ့အကူအညီကို လက်မခံဘဲ လှပစွာ ငြင်းပယ်
သွားသည့် လရောင်ကျော်ပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဒေါက်တာရန်မင်း
ကျန်ခဲ့သည်။ ဒါကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ရသူက အောင်ဇေ။ အလှူ
ကိစ္စနှင့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီက ပြန်အလာမှာ ဒေါက်တာ
ရန်မင်းနှင့် လရောင်ကို မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကားပေါ်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် ဤမျှရင်းနှီးနေကြ
သည် မသိ။ သူ့အိမ်မှာသာမက အပြင်မှာပါ နှစ်ယောက်အတူ ဆုံကြ
သည့် အနေအထားဆိုတော့ တော်ရုံမှဟုတ်ပါမလားဟု တွေးရင်း
အခြေအနေအထိ ရောက်နေတာတောင် မသိလိုက်ရတာကိုပဲ သူ့ကိုယ်
သူ ဒေါသဖြစ်နေ၏။

အစကတည်းက ဒေါက်တာရန်မင်းအကြည့်တွေကို အောင်ဇေ
သဘောကျခဲ့တာမဟုတ်။ အခုတော့ လရောင်ကိုယ်တိုင်က ဒေါက်တာ
ရန်မင်းနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားဆိုနေသည့်ပုံက အောင်ဇေကို
ပြာဆိုဆက်ဆံပုံနှင့် အကွာကြီး ကွာခြားနေ၏။ သူနှင့်တွေ့တိုင်း
လရောင် မျက်နှာလေးမှာ အရယ်အပြုံး မရှိ။ အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်
မိန့်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိ၍ စကားပြောရ
အထဲ လရောင်က အပိုအလိုမရှိ ပြောတတ်သူ။

အောင်ဇေလိုလူနှင့် အရောတဝင်မရှိ။ ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်
သည့် မိန်းကလေးက ဒေါက်တာရန်မင်းလိုလူနှင့် ဘာကြောင့် လူပုံ
သယ်မှာ တရင်းတနှီး ပြောဆိုနေရသနည်း။ ဒေါသနှင့် သူ့ကားကို
လရောင်နား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကျွီး”

လရောင်မှာ သူမဘေးသို့ ထိုးရပ်လာသည့် ကားကြောင့် ကိုယ့်
အတွေးနှင့်ကိုယ် လမ်းလျှောက်လာရာက လှမ်းအကြည့် သူမကို ဘယ်
အချိန်ကတည်းက ကြည့်နေမှန်းမသိသည့် အောင်ဇေထံမှ အကြည့်
အနားနှင့် ဆုံလိုက်ရ၍ အံ့သြသွားသည်။

ဦးအောင်ဇေပါလား။

“ကားပေါ်တက်”

“ရှင်”

“မင်းကို ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြောနေတာ”

အောင်မြင်ခန့်ညားသည့် အသံ။

တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားနှင့် သူမကို သူ့ကားတက်ဖို့ ခေါ်နေသည့် အောင်ဇေကိုကြည့်ပြီး လရောင် ခေါင်းခါလိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါဗျာယ် ဦးအောင်ဇေ၊ လရောင် လမ်းလျှောက်သွားချင်လို့၊ မလိုက်တော့ပါဘူး”

လရောင်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သူ့လမ်းဆက်လျှောက်သွား၍ အောင်ဇေရင်ထဲ အမျိုးအမည်ဖော်ပြ၍ မရသော ခံစားချက်အစုအဝေးကြီးနှင့် သူ့မျက်စိရှေ့က သူ့ကို ကျော့လျှောက်သွားနေသော လရောင်ကျော့ပြင်ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတောင်းတင်းစေသွားသည်။

ဒါက ဘာသဘောလဲ။

ဒေါက်တာရန်မင်းလို လူနှင့်ကြတော့ ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောပြီး သူ့လိုလူကြတော့ အရေးမစိုက်သလို မာနကြီးသလိုလို လုပ်ပြနေတာကြည့်ပြီး အောင်ဇေရင်မှာ အခံရခက်နှင့် သူ့ကားကို နေရာက တအားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

လရောင်က အောင်ဇေ ဒေါသဖြစ်နေတာကို မသိ။ ဘယ်တုန်းကမှ လရောင် နှင့် စကားအပို မပြောဖူးသည့်လူက အခုမှ ဘာစိတ်ပေါက်ပြီး လရောင်ကို သူ့ကားကြိုလိုက်စီးဖို့ ခေါ်တာကို စဉ်းစား

နေသည်။ အိမ်နားရောက်နေပြီမို့ လရောင်ကလည်း သူ့ကားနှင့် ဘယ်မစီးတော့ဘဲ ငြင်းလိုက်ရခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်။

အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားအဖြစ် သူ့စည်းကိုယ့်စည်း ခွဲခြားတတ်ထားသည့် လရောင်သဘောထားကြောင့် ဖြစ်သည်။ အလုပ်အလုပ်နှင့်တူအောင် လုပ်မည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် လရောင်တို့ကြားမှာ ငယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမလာစေရဟု အလုပ်မဝင်ခင်တည်းက လရောင် ဘာကြံ က ပြတ်သားစွာ ဖြတ်ချက်ချထားသည်။

အထူးသဖြင့် လရောင်လို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အပေါ် သွယ်တကူ ကျရောက်လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုက အစဉ်အလာရှိပြီးသားဖြစ်သော အိမ်ရှင်နှင့် လုပ်သော အလုပ်သမား မိန်းမလှလေးနှင့် ရိုးအီနေပြီဖြစ်သော ဆိုလမ်းတစ်ပုဒ်ထဲမှာလည်း လရောင် မပါဝင်နိုင်။ အောင်ဇေလို နားနားမှာ သူနှင့်ဂုဏ်ရည်တူ အဆင့်အတန်းတူသူ သူဌေးမတွေ ဆိုင်းလည်နေပြီးသားဆိုတာ သူမ နားလည် သဘောပေါက်ထားသည်။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိရမည်။

ကိုယ့်အကြောင်းကို နားလည်ရမည်။

အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားမှလွဲ၍ အောင်ဇေနှင့်သူမကြားမှာ ဘာမှ မရှိ။ လူမှုရေးအရ ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိ။

လရောင် အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ရပ်ထားသည့် ဦးအောင်ဇေ နှုတ်ခမ်းပါး သူ့အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရမှ စိတ်သက်သာရာ

ရသွားသည်။ အခုချိန်လောက်ဆို သွားအခန်းထဲမှာ ရှိရင်ရှိ၊ သွားအထဲမှာမရှိရင် သူ့အခန်းထဲမှာ ဦးအောင်စေ အနားယူနေလောက်တယ်။
“အိမ်ထဲကိုလှမ်းအဝင် ဧည့်ခန်းမှာ ဖုန်းပြောနေသည် ဦးအောင်စေ၊
“ဟို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်လွှာချအကြည့်လွှဲပြီး သူမ အလုပ်လုပ်နေတာကို
“မိမိဆောင်ဘက်ကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ... မင်းကို စကားပြောစရာရှိလို့ နေဦး”

မျှော်လင့်မထားဘဲ ဦးအောင်စေထံမှ သူမကို တားမြစ်လိုက်တာပဲ။
စကားသံကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေအစုံ တုံ့ရပ်သွားကာ ဦးအောင်စေ
မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်မိသည်။

“ဒေါ်စိန်”

“လာပါပြီ”

“သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူသွား၊ မင်း ဒီမှာထိုင်၊
ဒေါ်စိန်လက်ထဲ လရောင် ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေ ထည့်
လိုက်ပြီး သူထိုင်ခိုင်းသည့်ခုံမှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးအောင်စေ
ကိုယ်တိုင်လည်း လရောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
လရောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အခု ကိုယ်ပြောမယ့်စကားက မင်းအတွက် စိတ်ဆိုး
ဒေါသဖြစ်စရာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်မှာ
ကိုယ့်စည်းကမ်းကို လိုက်နာမှုဖြစ်မှာဆိုတော့ ပြောစရာရှိတာကို ပြော
မှာပဲ”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့”

လရောင်က သူ့ကို တစ်ချက်ပင် မော်မကြည့်။ ဒေါက်တာရန်

စကားပြောနေတုန်းကပုံစံနှင့် တခြားစီဆိုတော့ အောင်စေရင်ထဲ
မရောက်ကာ သူမ လုပ်နေပုံကို ပိုစိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်လာ၏။

“ကိုယ့်အိမ်မှာ မင်းနေတုန်း တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့
အဲဒီမှာ စကားပြောတာ၊ ချိန်းတွေ့တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့”

“ရှင်”

“ခုနက မင်းကို ဒေါက်တာရန်မင်းနဲ့ ဈေးနားမှာ တွေ့လိုက်
တာပဲ”

“သြော်”

အခုမှ ဦးအောင်စေ၏ ဆိုလိုရင်းကို လရောင် သဘောပေါက်
သည်သွားသည်။ လရောင်နဲ့ ဒေါက်တာရန်မင်း စကားပြောနေတာ
လို့ သူ့ပုံစံက ဒီလိုဖြစ်နေတာကိုဟုလည်း တွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဈေးသွားရင်း ဒေါက်တာနဲ့ အမှတ်မထင်တွေ့တာပါ၊
အောင်စေပြောသလို အပြင်မှာ ချိန်းတွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်ကို တခြားသူတွေ အထင်အမြင်လွှဲမယ့် အပြုအမူမျိုး
မပြုဘဲ ဆင်ခြင်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ နောက် ဒါမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျွန်မ
အသိပေးပါတယ်”

“မင်းအလုပ် မင်းဆက်လုပ်ပါ၊ ကိုယ်လည်း တခြား သွားစရာ
မရှိတော့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောင်စေရင်ထဲ ပူလောင်ဆူပွက်နေသော ရင်ထဲက ဒေါသတွေ
သူပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရလိုက်၍ ကျေနပ်ပြေလျော့သွားပေမယ့်

လရောင်ရင်ထဲမှာ အောင်စေ့စကားလုံးများကြောင့် နာကျင်နှင့်သီးသွားသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ လရောင်”

“ဈေးမှာ ဒေါက်တာရန်မင်းနဲ့ စကားပြော နှုတ်ဆက်စဉ်းအောင်စေ့ တွေ့သွားလို့ လရောင်ကို ဆူနေတာလေ”

“သူဌေးက အရင် ဒီလို ဒေါသမကြီးတတ်ပါဘူး လရောင်ရဲ့ ကြည့်ရတာ အလုပ်ထဲမှာ အဆင်မပြေခဲ့လို့များ အိမ်မှာရှိတဲ့လူမည်းဆူနေတာလား မသိဘူး”

“ဒါတော့ လရောင်မသိဘူး...လရောင်သိတာက ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသမျှ အလုပ်ရှင်မကြိုက်တာ မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒေါက်တာရန်မင်းဆိုလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ်၊ ဒီလူကိုမှ လရောင် မခင်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို သွားခင်မှာလဲ လရောင်ရယ်”

ဒေါ်စိန်က ဒါပဲ ပြောနိုင်ရှာပါသည်။ ဟိုက အလုပ်ရှင်၊ ကိုယ်အလုပ်သမားဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲရှိသလောက် သူပြောချင်သည့် စကားတွေကို မပြောရဲ။ မပြောဝံ့။ လရောင်ကတော့ ဒေါ်စိန်ပြောတာနောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူမ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ကိုသာ သွက်သွက်လက်လက် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပစွာ လုပ်ဆောင်သွားသည်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘွားကို ပြုစုရသည့် အလုပ်စိတ်ဝင်လုပ်နေရပေမယ့် လရောင်ဆိုတာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို့ အထူး

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို့ ခေတ်ယဉ်တာတတ် ပန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဒေါ်စိန် သိထားသည်။ လရောင်လို မိန်းမလှလေးနှင့် ဒေါက်တာရန်မင်းလို စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသည့် ဆရာဝန်တို့မှာ ချစ်ဖက်သည့် စုံတွဲလေးတစ်တွဲဟု ထင်သည်။

ဒေါက်တာရန်မင်းကိုယ်တိုင် လရောင်ကိုကြည့်သည့် အကြည့်က ရှုန်းရှုန်းမြမြ။ တွေ့စကတည်းက လရောင်ကို ဒေါက်တာရန်မင်း စိတ်ဝင်စားနေတာ ဒေါ်စိန် သိထားသည်။ ဘွားကို ပြုစုရသည့် အလုပ်ထက် ဆရာဝန်ကတော်လုပ်ပြီး ဒေါက်တာရန်မင်းနောက် အတူလိုက်ပြီး ပါရမီဖြည့်ပေးရသည့်အလုပ်က လရောင်အတွက် အကောင်းဆုံး ဆုလာဘ်ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်စိန်ထင်သည်။

“လရောင်”

“ဘာလဲ ဒေါ်စိန်”

“ဒေါ်စိန်တော့ လရောင်ကို ဒေါက်တာရန်မင်းလို လူနဲ့ သိပ်သဘောတူတာပဲကွယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လရောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ဒေါ်စိန် သိတယ်”

“အို... ဒေါ်စိန်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ တခြားလူတွေကြားရင် လရောင်ကို တစ်မျိုးထင်နေပါမယ်”

ဒေါ်စိန်က ဘွင်းဘွင်းသမားပီသစွာ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လရောင်ကို ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့် သဘောတူကြောင်း ပြောချလိုက်၍ လရောင် အနေရခက်သွားကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုလောက်ဆို သူဌေး သူ့အဘွားနား ရောက်နေပါပြီ”

လရောင်ရဲ့ ဒေါ်စိန်ပြောတာ သူ မကြားပါဘူး”

“မကြားလည်း နောက်ကို ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ ဒေါ်စိန်ရယ် လူဆိုတာ တခြားသူအကြောင်း မသိချင်နေ၊ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အကြောင်း တော့ သိကိုသိရမယ်၊ လရောင်တို့ဘဝနဲ့ သူတို့ဘဝက မိုးနဲ့မြေဆိုတာ ဒေါ်စိန်လည်း အသိပါ”

“အမယ်လေး... ဒီလောက်လည်း ကိုယ့်ဘဝကို နှိမ့်ချမပစ်စစ် ပါနဲ့ကွယ်၊ လောကမှာ သူဌေးသားနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ မင်းသမီး ဇာတ်လမ်း တွေ ပြည့်လို့ပါ”

ဒေါ်စိန်က လရောင်စကားအတွက် မခံမရပ်နိုင်လို့ လရောင် ဘက်က ရန်တွေ့လာ၍ လရောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒေါ်စိန်ပြောတဲ့ သူဌေးသားနဲ့ သူဆင်းရဲ မင်းသမီးဇာတ်လမ်း တိုင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမျှား ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းကြရလေသတည်း ဆိုတာမျိုး ရှိခဲ့လို့လဲ ဒေါ်စိန်ရယ်၊ ရှိခဲ့ရင်လည်း အဲဒီလူတွေဟာ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်မှာပါ”

လရောင်ပြောတာ မှန်နေ၍ ဒေါ်စိန် ဘာမှမပြောတော့။ လူ သည် လရောင်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တခြားသူတွေ ကံဆိုးချင်ဆိုးမည်။ လရောင်လို မိန်းမ လူလေးကတော့ အချစ်ရေးမှာ ကံဆိုးတဲ့မိန်းကလေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ စိတ်ထဲက ပြောနေတာကို လရောင် ကြားလိုက်ရမည် မဟုတ်ပါ။

အခန်း (၁၀)

လက်ထဲက စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးချလိုက်သည်။ ပြင်ပ ကမ္ဘာက လရောင်ကို ခံစားထိတွေ့နိုင်ပေမယ့် အောင်ဇေအိမ်ထဲရှိ သူသားစစ်စစ် မိန်းမလှလေး လရောင်ကတော့ ဒေါက်တာရန်မင်း ထိခွဲအကြောင်း သူပြောအပြီးမှာ သူမဘက်က တုံ့ပြန်ပုံက ပို၍ တည်ငြိမ်အေးစက်သော သူတစ်ယောက်အဖြစ် သိသာစွာ ပြောင်းလဲ သွားတာ အောင်ဇေ သတိထားမိသည်။

ဟိုးတုန်းက လရောင်၏ လှပသော မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်စကို တွေ့နိုင်မြင်နိုင်သေးသည်။ အခုတော့ လရောင်က အောင်ဇေအပေါ် ပြောဆိုသက်ဆုံးမှုတိုင်းကို ဟိုအရင်ကထက် ပိုပြီး သူမကိုယ်သူမ သတိထား ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်၍ အောင်ဇေတွေ့မြင်နေရသော လရောင် ဖိုဖိုက လူသားမဆန်။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏ ဟန်ပန်တစ်ခုနှင့် ပို၍ ဆင်တူလာ၏။

အထူးသဖြင့် အောင်ဇေနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံသည့်အခါမှာ လရောင် ပုံစံက ပိုဆိုးသည်။ စကားကို လိုမှပြောသည်။ လှပသော သူမမျက်နှာက တင်းမာသည်လည်း မဟုတ်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် လည်း မဟုတ်။ ဘာတစ်ခုမှ ခံစားချက်မရှိသော ပကတိမျက်နှာနှင့် သူမ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်တွေကို ပြောစရာဆိုစရာ မကျန်အောင် စည်းစနစ်ကျကျ လှလှပပ လုပ်ဆောင်သွားပုံက မိန်းမပီသသူ။ အိမ်ထောင်မှု ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“မင်းမှားတယ် အောင်ဇေ၊ လရောင်က မင်းအိမ်မှာ လောလောဆယ် အလုပ်လုပ်နေရသူဆိုတာ မှန်ပေမယ့် လရောင်ပုံစံက အဆင်အတန်းမြင့်တယ်၊ ဣန္ဒြေကြီးတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းထိုက်စိုးထိုက် ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်”

သူရက အောင်ဇေကို ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုတွေ ပြုပေမယ့် သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်။ လရောင်ကို ပြောလိုက်မိသည့်စကားအတွက် လည်း နောင်တမရ။ အခုမှ လရောင်သူ့အပေါ် ဆက်ဆံပြုမူ ပြောဆိုရုံ တွေကိုကြည့်ပြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် လရောင်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို မတူသလို မတန်သလို အရေးမလုပ်၊ ဂရုမစိုက်သလို ဆက်ဆံခံရသည့် အခိုက်မှာ ဖြစ်သည်။

အောင်ဇေကလွဲပြီး တခြားသူတွေအပေါ် လရောင်ဆက်ဆံပုံက ပုံမှန်ဖြစ်သည်။ ပြုံးသည့်သည့်အခါ ပြုံးသည်။ ရယ်သင့်သည့်အခါ ရယ်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ အပိုအလိုမရှိ။ အောင်ဇေနှင့်တွေ့လျှင်တော့ လရောင်က အရင်လရောင် မဟုတ်တော့။ သူ့လိုလူအတွက် အထူး

ဖန်တီးစီရင်ထားသော စက်ရုပ်မလေး လရောင်ဖြစ်သွားသည်။

မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ဒီလိုလုပ်နေတာလဲဟု လရောင်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ရင်ထဲကစကားတွေကို မခံမရပ်နိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့မှာ ထိုအခွင့်အရေး မရှိ။ လရောင်ဆိုတာ သူပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်သလို သူ့ရင်ထဲက မေးခွန်းတွေကို မေးပိုင်ခွင့်လည်း ဘာအတွက်နှင့်မှ မေးခွင့်မရှိပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ လရောင်အပြုအမူတိုင်းအတွက် မခံချိုမခံသာစိတ်နှင့် ခံပြင်းအသည်းယားနေ၏။ ဒီကြားထဲ သူ့ရစကားက အောင်ဇေရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်း လှုပ်ခတ်စေတာလည်း ရှိသေးသည်။

“မင်း လရောင်ကို စိတ်မဝင်စားရင် ငါ သူ့ကို ပရိုပိုစ် လုပ်ချင်တယ် အောင်ဇေ၊ သူနဲ့ငါ့ကို မင်း သဘောတူလား”

“ငါက သူ့အုပ်ထိန်းသူမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ဘက်က မင်းကို သဘောကျလက်ခံဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ငါတော့ သူ လက်ခံပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်၊ လရောင်လို မိန်းမလှလေးရဲ့အချစ်ကို ရတဲ့လူလောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး အောင်ဇေ”

“မင်း ဖိုးကံကောင်းဆုရပါစေလို့ အခုကတည်းက ငါ ကြိုဆုတောင်းလိုက်တယ် သူရ”

“မင်းရင်ထဲ လရောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာ ငါ တကယ်အံ့ဩတယ် အောင်ဇေ၊ မင်း လရောင်ကို နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ငါမှာ ဝတ်မှုရှိတယ်”

“ဝတ်မှုမရှိရင် လရောင်ကို မင်း”

“တော်ပြီ သူရ၊ နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ မကြားချင်ဘူး”

“အိုကေ”

“မင်း မကြားချင်တဲ့စကားကို ငါမပြောဘူး။ မနက်ဖြန်တော့ လရောင်ဆီ ငါလာမယ်၊ အခုကတည်းက မင်း သိအောင် ကြိုပြော ထားတာ”

သူရက ပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူ။ လရောင်ကို သူရလိုလူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အောင်စောက်က ဘာတစ်ခုမှ သဘောမတူစရာ မရှိ။ သူကိုယ်တိုင် လရောင်ကို စိတ်မဝင် စားသလိုလုပ်ပြီးမှ လရောင်အကြောင်းတွေချည်း တွေးနေမိတာကိုလည်း မကျေနပ်။

ညဉ့်နက်သည်အထိ နှင်းတောထဲမှာ ထိုင်နေပြီးမှ အိပ်ရာဝင် ခဲ့သည်။ မနက်လင်းတော့ သူ မထနိုင်တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ် တောက်ပူပြီး ဖျားနေ၍ မျက်လုံးပင် ကောင်းကောင်းမဖွင့်နိုင်။ အိမ်မှာ ဆောင်ထားသည့် အဖျားပြတ်ဆေးကို သောက်ပေမယ့် အရာမထင်။ အရင်ထဲက အအေးထဲမှာ ကြာကြာထိုင်၍မရ။ အဆုတ်အအေးမိပြီး ဖျားနာတတ်တာကို သူ မေ့သွားပေမယ့် ရောဂါက မမေ့။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဦးအောင်ဇေ၊ ကျွန်မပါ၊ ရုံးသွားရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီလို့ လာသတိပေးတာပါ”

ကြီးခင်ကလည်း ခြေထောက်ဒဏ်ရာနှင့် အပေါ်မတက်နိုင်။

ဒေါ်စိန်ကလည်း အရေးဆို ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးမရ။ ခါတိုင်း အလုပ် သွားနေကြလူက ရုံးချိန်ကျော်လာသည်အထိ အိမ်ပေါ်ထပ် သူ့အခန်းက ဆင်းမလာတော့ အောင်ဇေကို ရုံးသွားဖို့ သတိပေးရမည့်တာဝန်က သူ့အလိုလို လရောင်ထံ ရောက်လာသည်။

ကြီးခင်ရော သွားကပါ သူ့မြေးအလုပ်သွားပြီလားဟု မေးတော့ မသွားသေးပါဟု ဖြေရာကအစ ဘွားနှင့်ကြီးခင် အောင်ဇေကို အလုပ် သွားဖို့ သတိပေးစကား သွားပြောပေးရင်း အောင်ဇေအခြေအနေကို အကဲခတ်ခဲ့ပါဟု မှာလိုက်ကြသည်။ လရောင် အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ရုံးသွားဖို့ အောင်ဇေကို အသံပြု သတိပေးနေပေမယ့် အိပ်ခန်းထဲက ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိ။ ငြိမ်ခြံငြိမ်နေ၍ လရောင် အခန်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဦးအောင်ဇေ”

“ဦးအောင်ဇေ... အခန်းထဲမှာ ရှိနေလားဟင်”

လရောင် မေးလည်းမေး၊ တံခါးကို သတိထားပြီး ကြည့်လိုက် တော့ ခပ်ဟဟပွင့်နေသည့် အိပ်ခန်းတံခါးကြောင့် သူမ အံ့သြသွားကာ ပွင့်နေသည့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အသံတုန်ဖွင့်၍ ဦးအောင်ဇေက သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိမရှိ ခေါင်းလေးပြု၍ အသံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ ရှိနေသားပဲ။

လှပခန့်ညားသော ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ မင်းသားတစ်ယောက်လို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေရာက အသံ

လူးလွန်လာပြီး လရောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဖျားနေပြီ”

“ရှင်”

အောင်ဇေယျာမှ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည့် အသံက မသဲကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာကို လရောင် သိလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ပြောတာ သိပ်မကြားရဘူး”

“ကိုယ်ဖျားနေပြီလို့ ပြောတာ”

“အို”

“ဆရာဝန် ခေါ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အခုပဲ ဖုန်းသွားဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကိုယ်ခေါ်ခိုင်းတာ ဒေါက်တာရန်မင်းကို ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော် အမိ၊ အဘွားကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာအေးငြိမ်းကို ခေါ်ခိုင်းတာ”

“ဦးအောင်ဇေယျာတဲ့ ဒေါက်တာကိုပဲ ကျွန်မခေါ်ပေးမှာပါ”

“သင့်ခံယူ”

အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာပြန်ပိတ်ပြီး အောင်ဇေယျာက သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီလောက် နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြား လရောင် နှင့် ပတ်သက်သူအဖြစ် ထင်ထားသော ဒေါက်တာရန်မင်းကို မခေါ်ပါနှင့်ဟု ပြောဖြစ်အောင်ပြောပြီး တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုက်တာကို လရောင် အံ့သြနေမိသည်။

ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့် ဦးအောင်ဇေယျာ အရင်ထဲက ကြည့်မရ

ကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် လရောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နီးစပ်ပတ်သက်မှုကြောင့်လား ဆိုတာကိုတော့ လရောင်လည်း သေချာမသိ။ လရောင်ထံမှ သူတင်းကို စောင့်နေသော ဘွားနှင့်ကြီးခင်ကို အောင်ဇေ အလုပ်သွားနိုင်အောင် ဖျားနေကြောင်း လရောင်ကပဲ ပြောပြအသိပေးရသည်။

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွယ်၊ ဖိုးသူတော်လဲတော့ ဘယ်တောင် ဆေးကုမှ မထူနိုင်ဘူး၊ ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်တည်း နှင်းတောထဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထွက်ထိုင်လို့ အအေးမိတာထင်တယ်”

“အိမ်ထောင်ပြုပါဆိုတော့လည်း ဘွားအကြီးစကားကို နားထောင်ဘူး၊ အခုလို ဖျားတော့မှာတော့ အနီးကပ် ပြုစုပေးမယ့် ဆေးပေးမီးယူ လုပ်ပေးမယ့်သူ ဘယ်မှာရှိတုန်း”

“ဖုန်းဆက်ပါ လရောင်ရယ်၊ ဆရာဝန်ကို အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပေးခေါ်လို့ ဘွားက ပြောတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

ဘွားရဲ့ တဖျစ်တောက်တောက် စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ ဘွားပေးသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘွားပြောခိုင်းသလို ပြောရသည်။ ဆရာဝန်က ဘွားတို့မိသားစု ဆရာဝန်ဖြစ်၍ သူအခု ထွက်လာပြီဟုပြောကာ ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားသည်။

“ဆရာဝန် အခုလာပါပြီ ဘွား”

“ဘွားကို မြေးအခန်း လိုက်ပို့ပေးပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

ဘွားကိုတွဲပြီး ဦးအောင်ဇေအိပ်ခန်းကို လရောင်လိုက်ပို့ချိန်မှာ ဘွားက သက်ပြင်းစာချချနှင့် သူ့မြေးအကြောင်း စဉ်းစားလာပုံရသည်။

“အင်း... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ...”

“ဝတ်မှုလေးနဲ့မြေး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဘွားက သူ့စိတ်ထဲရှိတာ တဖွဖွပြောရင်း အောင်ဇေအိပ်ခန်းကို ရောက်လာသည်။ အောင်ဇေနှင့် သဘောတူထားသော ဇနီးလောင် အမည် ဝတ်မှုဆိုတာကို လရောင် ပထမဆုံး ကြားဖူးလိုက်သလို လူပျိုတစ်ယောက်အိပ်ခန်းကို ဘွားကိုလိုက်ပို့ရင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အောင်ဇေအိပ်ခန်းက အကျယ်ကြီးဖြစ်သလို အထူး အဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးကလည်း အဖိုးတန်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဘွားက သူ့မြေးခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အဖျားရှိန်နှင့် အိပ်ဆွေနေသည့် အောင်ဇေနဖူးပြင်ကို သူ့လက်ဝဲနံရံနံလေးတွေနှင့် အသံစမ်းကြည့်သည်။

“ကြည့်စမ်း... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလို့ပဲ လားကွယ်”

“မြေး”

“အောင်ဇေ”

“ဘွားပါလား၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဘွား၊ ကျွန်တော် အတွက် စိတ်မပူနဲ့နော်”

ရုတ်တရက် ဘွားကို သူ့နားမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ အောင်ဇေက ဘွား လက်ဝဲနံရံလေးကို ဆွဲယူရင်း သူ့ကို စိတ်မပူဖို့ နှစ်သိမ့်သည်။

“ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ မြေးရယ်၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး

လောက်ပူခြစ်နေတာကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပြောနေရသေးသလား၊ တစ် ဘာကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီမြေးနဲ့ဒီအဘွား နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ နဲ့ကို ဘွားက စိတ်မပူရလို့ ဘယ်သူ့သွားပူနေရဦးမှာလဲ မြေးရဲ့”

ဘွားအသံက ကရုဏာဒေါသနှင့် တုန်နေသလို လူချောလူလှ မြေးမျက်နှာကို မှုန်သီဆီရီသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်ရင်း ဘာကိစ္စ သောက်အရွယ်အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနေတာလဲဆိုတာ စဉ်းစား ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာဝန်လာရင် ကျွန်တော့်အဖျားရောဂါ ချက်ချင်းပျောက် နားမှာပါ၊ ဘွားသာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

“မြေးပြောသလို ဘွားလည်း ဘွားကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ သွေးနဲ့သားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ တူပါပဲ၊ အမြဲ ဘယ်ကျန်းမာနိုင်ပါ့မလဲ၊ အခုလို မြေး နေထိုင်မကောင်း တော့ ဘွားမြေးလေးကို ပြုစုပေးမယ့်သူ လိုတာအမှန်ပဲ မြေးရဲ့”

“ဘွားကိုချစ်ရင် ဝတ်မှုလေးကို လက်ထပ်လိုက်ပါကွယ်၊ ဘွား သခင် မြေးတွေ မြစ်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားချင်သေးတယ်၊ စကားကို နားထောင်နော် မြေး၊ ဘွားမြေးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

ဘွားစကားအဆုံးမှာ အောင်ဇေအကြည့်တွေက သူတို့မြေး ဘွားနားမှာ အတူရှိနေသည့် လရောင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ နောင်က သူတို့ကို မကြည့်။ ကော်ပတ်ရှပ်လှလှလေး ချထားသလို အနေအထားနှင့် အခန်းတစ်နေရာကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်နေသည့်အတွက် သော လရောင်မျက်နှာလေး အမှတ်မထင် ဝေးကြည့်ဖြစ်သွား သည်။

အခုလောက်ဆို အောင်ဇေကို ဘွား ဘယ်လောက် အိမ်ထဲ
ပြုစေချင်နေသလဲဆိုတာ လရောင်ကိုယ်တိုင် ကြားသိပြီး ဖြစ်သ
တို့အပြင် အောင်ဇေလက်ထပ်ရမည့် သတိုးသမီးလောင်းနာမည်
ဆိုတာကိုပါ လရောင် ကြားရမည်။

“မြေး သဘောတူရင် ဘွားတို့ အချိန်မဆွဲပဲ မင်္ဂလာ
အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ကြရအောင်ကွယ်။ မြေး သဘောက ဘယ်လို
ဘွားစကားကြောင့် သူ ရယ်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ဘွားရဲ့၊ အခု လောလော
အဲဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် မစဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ အဖျားပေး
အောင် အရင် ကုပါရစေဦး ဘွားရယ်၊ နောက်မှ ဘွားပြောတဲ့
ကိစ္စ စဉ်းစားကြရအောင်”

“နောက်ဆိုတာ မရှိဘူး မြေးရဲ့၊ ဘွားအသက်အရွယ်ကို
ကြည့်ဦး၊ ဆန့်သောလက်မကွေးမီ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ
မြေးလည်း သိရက်နဲ့၊ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ်”

“ဆရာဝန် ကြွလာပါပြီ ဘွား”

“ဪ... အေး... အေး၊ ငြိမ်းလေးရောက်လာတာနဲ့ အ
ပဲ၊ ညည်းသူငယ်ချင်းကို အမြန်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းလို
ဦးကွယ်”

အဘွားစကားကြောင့် ဒေါက်တာအေးငြိမ်းက ရယ်သည့်

“ကြားတယ်နော် အောင်ဇေ၊ အသက်ကြီးမှ ဘွားကို ဒုက္ခ
မနေနဲ့၊ ယူစရာရှိတာ မြန်မြန်ယူ၊ ငြိမ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်
ဘွား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ငြိမ်ရယ်၊ သူနဲ့ရွယ်တူတွေ အားလုံး ကိုယ့်
သားစုနဲ့ကိုယ် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဘွားမြေးကြမှ
မိန်းမတစ်ယောက်ယူရမယ့်အရေး အာပေါက်မတတ် ပြောလိုက်
ဆိုလိုက်ရတာ”

ဘွားက သူ့မြေးကိုကြည့်ပြီး တညည်းညည်း တညူညူပြော
နေပေမယ့် အောင်ဇေက မလှုပ်။

“သူ့အကြိုက် မတွေ့သေးလို့ နေမှာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“မြေးက ဝတ်မှုလေးကို မကြိုက်ဘူးလား”

“တွေ့လား၊ ဘွားမြေးက ဘွားမေးတာကို မဖြေဘူး”

“ခစ်... ခစ်”

“မိငြိမ်း... နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ဆေးကုစရာရှိတာ ကုစမ်းပါ”

“ဟဲ့... ငါလည်း ကုနေတာပဲ၊ ဘွားက နင့်အတွက် စိတ်ပူလို့

ကုပြောပေးနေရတာ၊ ဒီအဖျားနဲ့ ဆေးထိုးရမှာနော်”

“မထိုးဘူး၊ သောက်ဆေးပဲပေး”

“တွေ့လား ဘွား၊ ဘွားမြေး လူပျိုကြီးက ဂျစ်ကန်ကန် လူဝှံစာ
တော့ သူ့ကို ဘယ်အပျိုချောချောက ကြိုက်မှာလဲ၊ ဘွားသဘော
တူတဲ့ ဝတ်မှုနဲ့သာ မြန်မြန်ပေးစားလိုက်၊ ဒါမှ နောင်ကို ဘုမကျရဲ့
အာပဲ ငြိမ်သွားမှာ”

ဒေါက်တာအေးငြိမ်းက အောင်ဇေနှင့် ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်
သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ သူမ ပြောချင်ရာ ပြောနေသမျှ အောင်ဇေ ငြိမ်
ထောင်နေရသည်။ သူကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့။ ငါလေး

သုံးယောက်အမေဆိုတော့ သားသမီးတွေကို ဆရာလုပ်၊ ယောက်ျားဆရာလုပ်။ အခုတော့ သူ့ကိုပါ ဝင်ဆရာလုပ်နေသည်။ ဘွားနားလရောင်ရှိနေ၍ အောင်စေ ပါးစပ်ပိတ် ငြိမ်နေရပေမယ့် စိတ်ထဲကမူ သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောပြီး ဖော်ကောင်လုပ်နေသည့် မိအေးငြိမ်နာရင်းနာနာ အုပ်ပစ်ချင်နေ၏။

“ရော... ဒီမှာ သောက်ရမယ့်ဆေးတွေ ထားခဲ့ပြီ၊ ခြောက်နေဦး၊ ဒီက ညီမက ဘယ်သူ”

“လရောင်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ လရောင်က အောင်စေကို ဆေးတိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးပါ၊ သူက ဆေးသောက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးထိုးဖို့ဆိုတော့ ရေး”

“ဘွား”

“ဘာလဲ ငြိမ်းလေး”

“ဘွားမြေး ဟိုတစ်ခါကလို သောက်ရမယ့်ဆေးတွေ အိပ်အောက်မှာ ဖွက်ထားမှာစိုးလို့ လရောင်ကို ဆေးတိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့ပြီနော်”

“ငြိမ်းလေး ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါကွယ်၊ ဘွားတော့ ဝတ်လေးကို မြေးက မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ စိတ်ညစ်တာပါပဲ”

ဘွားပုံစံက သူ့မြေးကို ကြည့်ပြီး တကယ် စိတ်ညစ်နေသလိုပုံဖြစ်နေ၍ ကောင်စေမှာ မိချောင်းမ အေးငြိမ်းကို ဒေါသဖြစ်လာ

“မိငြိမ်း... နင့်ကြောင့် ဘွား စိတ်ညစ်သွားပြီ၊ ဘွား စိတ်အောင် နင်ပဲ ပြန်လုပ်”

“အဲမယ်... ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘွား တကယ် စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် နှင် မြန်မြန်မိန်းမယူပြီး ဘွားအတွက် ချစ်စရာ မြေးတွေ ဖေါင်လောက် မွေးပေးလိုက်၊ ဒါဆို ဘွားပျော်ပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဘွား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊ ငြိမ်းလေးပြောတဲ့အတိုင်း ဘွား စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် မြေးပဲ လုပ်ပေးနိုင်မှာ၊ ကြာပါတယ်ကွယ်၊ ဝတ်မှုန်လေးနီကို လူမမာလာကြည့်ဖို့ ဘွားပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

“လရောင်ရော... ဘွားကို ဝတ်မှုန်ဖုန်းကို ခေါ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘွား၊ ဘယ်နံပါတ်ကို ခေါ်ပေးရမလဲဆိုတာ လရောင်ကို ပြောပါ”

ဘွားက လရောင်ကို တကယ်ဖုန်းဆက် ခေါ်ခိုင်းနေ၍ အောင်စေ နှင်ရုံးတွန့်သွားသည်။ အခုချိန်မှာ သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်။ ဝတ်မှုန်ကိုတွေ့ပြီး စကားပြောရလျှင် သူ့အဖျားမပျောက်ဘဲ ပိုဆိုးမှာ သိချာသည်။

“ဝတ်မှုန်ကို ကျွန်တော်ပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်ဘွား”

“ဆက်မှာဆို ဘွား ရှေ့မှာပဲဆက်ကွယ်၊ ဒီကလေးမလေး အိမ်ကို ဘာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ခင်မမလည်း သမီးတစ်ယောက် ချောင်းပြီး ဘာတစ်ခုမှ အထိန်းအသိမ်း မတတ်ဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး ဝတ်မှုန်အလိုချည်း လိုက်နေကြတာ ဘွားမသိဘူး ထင်လို့လား”

“ဒီပုံနဲ့ မင်းတို့တော့ ခက်ဦးမယ်နော်မြေး၊ သူ့အမေ ခင်မမနဲ့ ဖုန်းအရင်ပြောစမ်းမယ်... ပေးစမ်းဖုန်း”

ဘွားအလိုကျအောင် အောင်စေကပဲ ဝတ်မှုန်တို့အိမ်က ဖုန်းကို

ခေါ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဖုန်းလာကိုင်သူက ဝတ်မှုမာမီ ဒေါ်ခင်မမဖြစ်၍
ဘွား ဒေါသတွေက မြေးဖြစ်သူအောင်ဇေကို ပြောမရတာနှင့် ဒေါ်ခင်မမ
အပေါ် စုပုံကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခင်မမ၊ ညည်းတို့ဟာက မင်္ဂလာဆောင်မယ်
ရက်ကို ဟိုဒီရွှေ လုပ်နေကြပုံနဲ့ပြီးနေကြတော့မှာလား၊ ဒီမှာ ဘွားမြေး
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူက လာပြုစုမှာတဲ့”

“ဝတ်မှုကို အခုချက်ချင်း ဘွားဆီ လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဘွားအသံက အမိန့်ပေးသံအပြည့်။ မြေးအတွက် ဒေါသလည်း
ဖြစ်နေ၍ ဘွားအသံက မာပြီးထန်နေခြင်းက တော်ရုံစိတ်ဆိုးနေခြင်း
မဟုတ်သည်ကို ဒေါ်ခင်မမ နားလည်သွားကာ စိတ်ညစ်သွားသည့်
ဝတ်မှုဆိုင်သည့် သမီးအလိမ္မာက အိမ်မှာမရှိ။ အမေကို မတိုင်ပင်
သူသဘောနှင့်သူ ငွေဆောင်ကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လိုက်သွားသည့်
အခုတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီ၊ ကျေနပ်အောင် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“ဟို... ဘွားမြေးက အခု အိမ်မှာ မရှိဘူး ဘွား၊ သူ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငွေဆောင်သွားနေတယ်ဘွား”

“ကောင်းကရာပေါ့အေ၊ ရှေ့ဆက်ပြောရင် ဒေါသပိုဖြစ်တော့
မယ်၊ တော်ပြီ ဖုန်းချလိုက်ပြီဟေ့”

“ဘွား... ဘွား”

ဒေါ်ခင်မမ လှမ်းခေါ်သံကို ဘွားမကြားတော့။

သူ့မြေးအတွက် ဒေါ်ခင်မမတို့သားအမိကို မကျေနပ်စိတ်နှင့်
တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်နေသည်။ မိန်းမဖြစ်ပြီး လမ်းဖျား
တာကို ဘွားမကြိုက်။

“မိန်းကလေးတဲ့၊ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး”

“စိတ်ကိုလျော့ပါဘွားရယ်၊ ဝတ်မှုက...”

“တော်... ဝတ်မှု အခုလို ဖြစ်ရတာ မင်းအသုံးမကျတာလည်း
ဘယ်ကွဲ့ မောင်အောင်ဇေ”

ဒေါသဖြစ်နေသော ဘွားကိုကြည့်ပြီး အောင်ဇေ ဘာပြောရမှန်း
မသိ။ အနားမှာ လံရောင်က အတူရှိနေတော့ ပိုဆိုးသည်။

“မင်း... ဘွားကို ပြောဦးလေ”

“အေးပါ”

မတတ်နိုင်တာနှင့် အနားမှာရှိနေသည့် ဒေါက်တာအေးငြိမ်းဘက်
လှည့်ရန်လုပ်မိသည်။

“စိတ်ကို လျော့ပါဘွားရယ်၊ ဘွားမြေးအကြောင်းလည်း သိရဲ့
အဲ့ဒီအသက်အရွယ်အထိ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်
မြောက် မယူနိုင်တာကို ကြည့်ပါလား”

“မိငြိမ်း”

လရောင်ရှေ့မှာ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိသည့် မိငြိမ်းကို ဒေါသ
အောင်လိုက်ပေမယ့် ဒေါက်တာအေးငြိမ်းဆိုသည့် မိငြိမ်းက အောင်ဇေ
အသံကို ဂရုမစိုက်။

“ဘွားမြေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဘွားရယ်၊ အခုဖျားနေတာ
တော့ သူ့ကိုနောက်မှာ ဆူနော်ဘွား”

“ဘွားက မြေးကို ဆူချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်းရယ်...
အခုဖြစ်နေပုံကို ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ပါ ဝတ်မှုကို သင်းတို့ ဒီလောက်
ဆိုလိုက်စရာလား”

“ကဲ... လာပါ။ ဘွားကို ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဘွားအခန်း လိုက်ဖို့မယ်။ အောင်စေ ငါပြန်ပြီနော် နင့်ကို လရောင်က ဆေးတိုက် လိမ့်မယ်”

“လာ... ဘွား”

ဒေါက်တာအေးငြိမ်းက ဘွားလက်ကိုဆွဲပြီး ဇွတ်ခေါ်သွား ဘွားပါသွားသည်။ အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သူက အောင်စေ့လရောင်

“ဆေးမသောက်ခင် အစာတစ်ခုခုစားဖို့ ကျွန်မ သွားယူဈေး မယ်။ ဘာသုံးဆောင်ချင်လဲဆိုတာ သိပါရစေ”

လရောင်က အောင်စေ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်၍ ခေါ် လိုက်သည့်စကား ဖြစ်သည်။ ပုံစံက အောင်စေ့ အလွန်ကြည့်မရသေး ခံစားချက်မဲ့သော တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း ထမ်းဆောင်နေသည့် အသံ ဟန်ဖြစ်၍ လရောင်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာရန်မင်းဆိုတဲ့ လူနဲ့ကြတော့ မင်းပုံစံက ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ ဆိုတာကို အောင်စေ့ပါးစပ်က ထုတ်မပြောမီအောင် မနည်းသတိထား လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်စားချင်တာ ဘာမှမရှိဘူး မင်းဘာသာ အဆင်ပြေစေ တစ်ခုခု ယူလာပေးပါ”

“ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဆိုရင် ဖြစ်မလားရှင်”

“ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်ပဲနော်၊ တခြားမုန့်တွေ ကိုယ်မကြိုက် ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ့အနားမှ လရောင်ထွက်သွားမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဘာဖြစ်လို့မုန့်မသိ။ အောင်စေ့စိတ်ထဲ အခုချိန်မှာ ဝတ်မှု သူ့အနားမှာ ရှိနေတာကိုပဲ စိတ်ထဲပိုပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်အဖြစ်ကို ကိုယ့် ဘာသာ သဘောကျမိသည်။

မင်းတော့ သိပ်မဟုတ်တော့ဘူး အောင်စေ့၊ အခုချိန်မှာ ဝတ်မှုကို

မင်းအနားမှာ ရှိနေခိုင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဝတ်မှုဆိုတာ မင်းလက်ထပ်ရမဲ့ မိန်းကလေး။ မင်းရဲဇနီးလောင်း။

ဘာကိစ္စ ဝတ်မှုကို အနားမှာ မရှိစေချင်တာလဲ။

လရောင်ကြောင့် ထွေပြားချင်နေသည့် သူ့စိတ်တွေကို သူ ဘာသာ ပြန်ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။ သေချာတာကတော့ လရောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အောင်စေ့စိတ်တွေ အရင်လို ရှင်းလင်းမှု မရှိတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဖြစ်သင့်ဘူးကွာ။

လုံးဝ မဖြစ်ရဘူး။

အောင်စေ့စိတ်ထဲကနေ သူ့ကိုယ်သူ့ အမိန့်ပြန်ပေးနေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်က တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရင်ခုန်တာ ချိုး။ စိတ်လှုပ်ရှားတာမျိုး ဖြစ်သင့်သည်ဟု သူ့မထင်ပါ။

“ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ရပါပြီ ဦးအောင်စေ့”

လရောင်အသံကြားမှ သူ့မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲ ပေါ်မှာ အောင်စေ့အကြိုက် ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်နှင့် ကော်ဖီ တစ်ခွက်၊ လက်သုတ်ပင်တစ်ထည်၊ ရေတစ်ဖန်ခွက်ပါသော မုန့် တစ်ချပ် ရောက်နေသည်။

သူ အိပ်ရာက ထထိုင်လိုက်တော့ လရောင်က သူ့အတွက်
ကော်ဖီနှင့် မုန့် ယူပေးသည်။ အောင်ဇေတဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမျိုးမှ
အခုလို အနီးကပ်ပြုစုယူယူတာမျိုး မခံရဘူး၍ ရင်ထဲသိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား
ကာ လရောင်သာ ဝတ်မှုန်နေရာမှာဆို ရင်ခန့်သည့်အတွေး ဖျတ်ခနဲ
ရောက်လာ၍ ထိုအတွေးကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကော်ဖီအရသာက သူ့အကြိုက် ခပ်စိမ့်စိမ့် အရသာဖြစ်သော်
လည်း သူ့သောက်နေကြ ကြီးကြီးခင် လက်ရာနှင့်မတူပဲ တစ်မျိုးထူးနေ
သည်။ ထိုအတူ ပေါင်မုန့်မီးကင် အရသာကလည်း အရင်လို မဟုတ်။
ပိုပြီး အရသာရှိနေ၍ တစ်ခုကုန်အောင်စားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်လုံး
သောက်လိုက်သည်။

“သောက်ရမယ့် ဆေး ဒီမှာပါ”

လရောင်က မနက်ဟု ရေးပေးထားသည့် ဆေးအိတ်လေးထဲမှ
သောက်ရမည့် ဆေးများကိုထုတ်၍ အောင်ဇေကို လှမ်းပေးပြီး ရေဖန်
ခွက်ကို ကမ်းပေးသည်။

နေထိုင်မကောင်းသည့် ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်ကို ပြုစုနေ
သည့် ဇနီးသည်တစ်ယောက်နှင့် တူလှသော အနေအထားမျိုးဖြစ်၍
အောင်ဇေရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရအောင် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခတ်သွား
သည့်အဖြစ်ကို လရောင် မရိပ်မိအောင် တည်ငြိမ်မျက်နှာထားနှင့်
ဆေးအားလုံး သောက်လိုက်သည်။

“သင့်ခံယူ”

လရောင်က ဘာမှမပြော သူ့လှုပ်ရမည့် တာဝန်ပြီးတာနှင့်
ကော်ဖီဖန်ကို ပြန်ယူပြီး အောင်ဇေအခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့

သူရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လရောင်ကို သူ့အနားမှာ ဆက်ပြီး
နှိပ်နေစေချင်သည့် စိတ်ကြောင့် သူရင်မောသွားသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အောင်ဇေ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်သည်။

လရောင်ကို သူ့ချစ်မိနေပြီ။

သို့သော် သူဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကို လရောင်မသိအောင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်း
ထားရမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ပြီး ဇွတ်နစ်၍
အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် အောင်ဇေနှလုံးသားကတော့
သူ့ဆန်းစွာ နာကျင်သွား၏။

ရဲ့အမေ သူဌေးယောက္ခမ တစ်ယောက်အနေနှင့် ဤအိမ်ကြီးတစ်အိမ်
လုံး သူပိုင်သည်မှာ မဆန်းပါ။

“မောင်အောင်ဇေရှိလား”

“မရှိပါဘူးမမ”

လေသံက အထက်စီးဆန်သလို စကားပြောပုံက အာဏာရှင်ဆန်
သည်ဟု ထင်သည်။ အထဲရောက်နေ၍ ဝတ်မှုမာမီဆိုသူကို မကြည့်နိုင်
သေး။ ဘွားနှင့်ကြီးခင်တို့အတွက် အချိန်မီချက်ပြုတ် စီမံနေရတာနှင့်
မီးဖိုက မထွက်နိုင်။

ဦးအောင်ဇေက အိမ်မှာ မရှိ။

အဖျားရောဂါကြီးနှင့် အိမ်မှာမနေနိုင်ဘဲ အလုပ်က ဖုန်းဆက်၍
စားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ ဒီကိစ္စကို ဘွားနှင့်ကြီးခင်ကို မပြောရဲ။
ဆီလျှင် ဘွားပဲ စိတ်ပူနေရဦးမည်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် နှုတ်ပိတ်
နေကြသည်။

“ဘွားရော”

“အပေါ်ထပ်မှာပါ မမ”

“ဒီမှာ အိမ်ဖော်အသစ် ရောက်နေတယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ”

အိမ်ဖော်ဆိုသည့် စကားကြောင့် လရောင်ရင်ထဲ အခံရခက်သွား
သလို ဒေါ်စိန်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မမကို
ဒေါ်စိန်ကြည့်မရတာ ဒါကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့တိုက်သူတို့ကလွဲလျှင်
ဒေါ်ခင်မမတို့က တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ လူထင်ကြသူများ မဟုတ်။

တစ်ဖက်သားကို ချိုးချိုးနိမ့်နိမ့် ဆက်ဆံသည့်နေရာမှာလည်း
တခြားသူ လိုက်မမီ။ အခုလည်း လရောင်ကို ဒေါ်စိန်တို့နှင့် တစ်တန်း

အခန်း (၁၁)

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည့် ကားကြောင့် ဒေါ်စိန်က လရောင်နား
အပြေးရောက်လာသည်။

“ဟိုမိန်းမ ရောက်လာပြန်ပြီ လရောင်ရေ”

“ဘယ်မိန်းမလဲ ဒေါ်စိန်”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ဝတ်မှုအမေဆိုတဲ့ မိန်းမပေါ့၊ အိမ်မှာရှိတဲ့
လူတွေကို သူတို့ငွေနဲ့ဝယ်ထားတဲ့ ကျွန်တွေမှတ်နေတဲ့ မိန်းမလေ...
ရောက်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ လူအကုန် ဆရာလုပ်တာကို ဒေါ်စိန်
ဖြင့် အမှန်းဆုံးပဲ”

“ဒေါ်စိန်”

“လာပါပြီ... မမ”

အတင်းစကား မဆုံးသေး။

ဝတ်မှုမာမီ ဒေါ်ခင်မမလှမ်းခေါ်၍ ဒေါ်စိန် လရောင်နားထဲ
ထွက်သွားသည်။ ဦးအောင်ဇေနှင့် လက်ထပ်တော့မည့် ဇနီးလောင်း

တည်းထားပြီး နှိမ့်ချပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် လရောင်ကိုယ်စား
ဒေါ်စိန်က မခံချင်။

“လရောင်က အိမ်ဖော်မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ဘွားကိုပြုစုနေရတဲ့
ဆရာမပါ”

“အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုထဲမှာပါ”

“ဘာ...”

ဒေါ်ခင်မမမျက်နှာမှာ အလိုမကျခြင်းတွေ ထင်းခနဲပေါ်လာ
သည်။ ပြောတော့ဖြင့် ဘွားကို ပြုစုသည့် ဆရာမတဲ့။ အခုတော့
သူပြုစုရမည့် ဘွားနားမှာမနေဘဲ ဘာကိစ္စ မီးဖိုထဲဝင်နေမှန်းမသိ။
ဒီအိမ်မှာ ပြောခဲ့ဆိုမယ့်သူမရှိလို့ တစ်အိမ်လုံး သူ့ခြေသူလက်ဖြစ်အောင်
လုပ်နေတာလားဟု မနာလိုမရှူစိမ့်ဖြင့်တွေးရင်း ဒေါ်ခင်မမ သူ့သမီး
ဝတ်မှုကို ခပ်နာနာလေး ရိုက်ပစ်ချင်နေသည်။

ငွေဆောင်ကိုသွားတာ ဒေါ်ခင်မမလည်း မသိ။ ဖုန်းဆက်တော့
ဝတ်မှု ငွေဆောင် ရောက်နေမှန်း သိသည်။ သမီး အသုံးမကျ၍
ဘွားက ဒေါ်ခင်မမကို ဆူသည်။ အပြစ်တင်သည်။ စိတ်ဆိုးဒေါသ
ဖြစ်သည်။

ဘွားဒေါသကို ပြောအောင်ချောမည့် စိတ်ကူးနှင့် သမီးဖြစ်သူ
ကိုယ်စား ဒေါ်ခင်မမ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ်မှုကို ဖုန်းဆက်
ပြီးပြီး အောင်စေက နေမကောင်း၍ ချက်ချင်းပြန်လာဆိုတာကို
နားမထောင်။ ရောက်ပြီးမှတော့ သုံးလေးရက်နေပြီးမှပဲ ပြန်လာမည်ဟု
ပြောကာ ဖုန်းချသွား၍ စိတ်တို ဖုန်းထပ်ခေါ်ပေမယ့် ဝတ်မှုက ဖုန်း

မကိုင်တော့။

“နေပါဦး ဘွားကို ပြုစုမယ့်သူက ဘာကိစ္စ မီးဖိုထဲ ရောက်နေရ
တာလဲ”

“ဘွားအတွက် ကြက်သားရိုးစ် လုပ်ပေးနေတာပါမမ”

“မီးဖိုချောင် အလုပ်က ရှင်အလုပ်ပဲ၊ ရှင်လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဘာ
ကိစ္စသူ့ကို ခိုင်းရတာလဲ”

ဒေါ်ခင်မမ ဒေါသက ဒေါ်စိန်ဘက် ရောက်လာ၏။

“ကျွန်မက အစကတည်းက အဲဒါမျိုးတွေ မလုပ်တတ်ဘူး”

“ရှင်နှယ် အိမ်ဖော်လုပ်ပြီး ဒါလေးတောင် မတတ်ဘူးလား”

“မတတ်ဘူးရှင်”

ဒေါ်စိန်ကလည်း သူကြည့်မရသည့် ဒေါ်ခင်မမကို အငေါ်တူး
ပြောသည်။

“မောင်အောင်စေ ခက်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလူတွေ အိမ်ဖော်ရွေး
ခန့်ထားတယ် မသိဘူး”

ဒေါ်ခင်မမထံမှ ညည်းသံနှင့် ဒေါ်စိန်ရှေ့က ထွက်သွား၍ ဒေါ်စိန်
တစ်ယောက်တည်း နေရာမှာ ရပ်ကာကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မမ ထွက်
သွားသည့်နေရာက လရောင်ရှိနေသည့် မီးဖိုခန်းဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်မမ
အကြောင်းသိနေသည့် ဒေါ်စိန်က ဒေါ်ခင်မမနောက် အပြေးလိုက်သွား
သည်။

သို့သော် မမီတော့။

ဒေါ်ခင်မမက လရောင်ရှေ့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
ထမင်းဟင်း ကိုယ်တိုင်စီမံချက်ပြုတ်နေသည့် လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး

သေချာကြည့်သည်။ ဒေါ်ခင်မမ ထင်ထားသည့် လရောင်ပုံစံက အခု သူမြင်တွေ့နေရသော လရောင်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ အခု ဒေါ်ခင်မမ မြင်နေရသည့် လရောင်က ဘာတစ်ခုမှ အပြင်အဆင်မရှိဘဲ ဖြူဝင်း နုဖုတ်နေသော မိန်းမချောလေးဖြစ်နေ၍ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“လရောင်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အလိုလေး...

ရုပ်တင်ချောသည် မဟုတ်။

အသံကလည်း ဝီသချိုမြနေ၍ လရောင်မျက်နှာကို အလွန် တကြား ကြည့်လိုက်သည်။ ဤမျှနုဖုတ်နေအောင် ချောသော၊ လှသော မိန်းမပျို ငယ်ငယ်လှလှလေး တစ်ယောက်ကို မောင်အောင်စေ အိမ် ပေါ်မှာ ရောက်နေလိမ့်မယ် မထင်၍ ဒေါ်ခင်မမ ဒီအိမ်ဘက် ခြွေ မလှည့်နိုင်ခဲ့မိသမျှ အခုမှ နောင်တတွေ စွတ်ရနေ၏။

ဝတ်မှု အမှိုက်မလေး။

သင်းကြောင့် အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာရတာ ဖြစ် သည်။ ဒေါ်ခင်မမ ပြောကတည်းက အောင်စေနှင့် လက်ထပ်လိုက်တာ ဤအိမ်ပါ အရှင်သခင်မအဖြစ် အိမ်ရှိ အလုပ်သမားအားလုံးကို ဝတ်မှု က စီမံအုပ်ချုပ်ရမည်သူ ဖြစ်သည်။

အခု ဝတ်မှုအလိုကို လိုက်မိ၍ အောင်စေလို လူတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမည်ကိန်း ဆိုက်နေသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ ရင်တွေ ပူလာသည်။

“တို့က မောင်အောင်စေ ယောက္ခမလောင်း ဒေါ်ခင်မမပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လရောင်က ဘွားအတွက် ကြက်သားရိုးစ် ယန်းကန်ကို လှပစွာ ဆောင်ရင်း ဒေါ်ခင်မမ ပြောသမျှ လက်ခံနားထောင်သည်။ အလုပ်နှင့် ဆက်က မပြတ်။ ဘွားနှင့်ကြီးကြီးခင်ကို အချိန်နှင့်တိုက်ရမည့် ဆေးတွေ မြဲ ခပ်သွက်သွက် ပြင်ဆင်နေပုံက ကျွမ်းကျင်လှပသလို အဆင့်မြင့် သသပ်မှု အပြည့်ရှိနေတာကို ဒေါ်ခင်မမ မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဒီဗန်းကိုယူပြီး ကြီးကြီးခင်အခန်းကို ပို့လိုက်ဒေါ်စိန်၊ ဒါစား ခင် ဆေးသောက်ရမယ်လို့ ကြီးခင်ကို ပြောထားပါ”

“ဆေးက လရောင်လာတိုက်မှ ကြီးခင်က သောက်မှာနော် လရောင်”

“လရောင်လာမှာပါ အခု ဘွားအခန်းကို အရင်သွားလိုက်ဦး သ်”

ဒေါ်စိန်က ဒေါ်ခင်မမကိုပင် လှည့်မကြည့်။

လရောင် ခိုင်းသည့်အတိုင်း အစားအသောက် ထည့်ထားသည့် ဆွဲကိုမပြီး ကြီးခင်အခန်းဘက် ထွက်သွား၍ ဒေါ်ခင်မမ မျက်နှာထား သွားသည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့သမီး ထက်ထပ်မဲ့ သတို့သားလောင်းအိမ်မှာ စီမံအုပ်ချုပ်သွားလိုက်တာ။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်အိမ်ရှင်မများ မှတ်နေသလားမသိ။ လရောင် ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မမ ဒေါသတွေ လှိမ့်ထွက်နေသည်။

“ပေး... ပေး အဲဒီဗန်း၊ ဘွားဆီ အန်တီကိုယ်တိုင်ပဲ ယူသွား ကိုက်မယ်”

လရောင်လက်ထဲက စားစရာဗန်းကို ဒေါ်ခင်မမဆွဲယူပြီး လရောင်

ရှေ့က ထွက်ခဲ့သည်။ လရောင်က ဒေါ်ခင်မမ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိသည်။ ခံစားချက်ကို နားလည်သည်။ သူ့သမီး ဝတ်မှုန်နေရာက လရောင် ဝင်လှသွားမှာကို စိုးရိမ်နေသည့် အမေတစ်ယောက်နဲ့ ဘေးကကို အပြစ်မတင်ချင်။

ဒေါ်ခင်မမနောက်က အသာလိုက်ခဲ့သည်။

“ဘွား”

“ဪ... ခင်မမ”

ဘွားမျက်နှာက သိပ်မကြည်သာ။

“ဒီမှာ ဘွားအတွက် ကြက်သားရိစ္ဆာလေး စားလိုက်ပါဦး”

“ညည်းကိုယ်တိုင် လုပ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဘွား၊ ဒီမှာချက်ထားတာ ယူလာတာပါ”

ဘွားစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက ဗန်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“ညည်းက ကျုပ်လက်ဖက်နဲ့ ကျုပ်ကို မျက်နှာလုပ်နေတာကို ဘွားဖြင့် ညည်းကိုယ်တိုင် ချက်လာတယ်မှတ်လို့”

“ချက်လာချင်ပါတယ် ဘွားရယ်၊ အလုပ်တွေနဲ့ မအားလွန်းလှတောင် ဘွားအိမ်ကို အခုမှ ရောက်ရတာသာ ကြည့်ပါတော့”

ဘွားက ဒေါ်ခင်မမကို ထိုထက်မက စကားတွေ ပြောချင်ပေမယ့် ရေရှည်ကိုကြည့်၍ သူပြောသည့် စကားတွေကို ဝမ်းသာမမြဲလိုက်သည်။ အရင်ကတော့ ဒေါ်ခင်မမကိုရော ဝတ်မှုန်ကိုပါ အပြစ်မမြင်။ အခုတော့ လရောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ဝတ်မှုန်ကိုရော သူ့အမေကိုပါ အပြစ်တင်ချင်လာသည်။

“ညည်းမအားတာ ဘွား ဘာမှမပြောချင်ဘူး ခင်မမ၊ ဝတ်မှုန်ကိုပဲ ဘွား ပြောချင်တာ”

“အမေမပါဘဲ ဝတ်မှုန်တစ်ယောက်တည်း ငွေဆောင်ကို သွားလား”

“သမီးသူငယ်ချင်းတွေပါပါတယ် ဘွားရဲ့”

ဒေါ်ခင်မမ သမီးကိုယ်စား ဘွားကို လေပြည်နှင့် ချောသည်။

ဒေါ်ခင်မမ စကားကို လက်မခံ။

“တော်စမ်းပါအေ... သူငယ်ချင်းပါတယ်ဆိုတိုင်း စိတ်ချစရာ ညည်းလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ၊ သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ လုပ်သူ ရင်အုပ်မကွာ ရှိနေမှ၊ အခုခေတ်ကာလ သမီးတွေ လောက် ဆိုးရွားနေကြသလဲဆိုတာ ညည်းလည်း သိတာပဲ အုပ်သူမပါတဲ့ သမီးမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုစိတ်ချရမှာလဲ”

ဘွားက ခေတ်အသွား ပီသစွာ စကားလုံးတွေနှင့် ဒေါ်ခင်မမကို တင်သည်။ စာဖတ်ဝါသနာပါသည့် ဘွားကို အောင်ဇေကလည်း ချစ်ဆွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဝယ်ပေး၍ ဘွားမသိတာ ဘာမှမရှိ။

“နောက်ကို မမသတိထားပါ့မယ် ဘွားရယ်၊ ဝတ်မှုန်တစ်ယောက် ဘယ်မှမလွှတ်တော့ပါဘူး”

သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းဆိုတော့ ဘွားကို ဒေါ်ခင်မမ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ရသည်။

“ဘွား”

“ဪ မြေး... လာ”

ဘွားက လရောင်ကို နာမည်ပင်မခေါ်။

မြေးဟုခေါ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မမစိတ်ထဲ အတော် အခံရခက်သေးသည်။

“ဆေးသောက်ရမယ့် အချိန်ရောက်နေပြီ ဘွားရဲ့၊ ကြက်သွားလေးစားပြီး ဆေးသောက်ရအောင်နော်”

“မြေးကိုယ်တိုင် ဘွားကို လာကျွေးစမ်းပါဦးကွယ်”

ဒေါ်ခင်မမက အရင်ဦးအောင် ကြက်သွားပန်းကန်ကို လှမ်းတော့ ဘွားက လက်မခံ။

“နေ... နေ၊ ဘွားကို လရောင်လေးပဲ ခွဲကျွေးပါလော့ သူက ဘွားအထာကို သိလည်း သိတယ်၊ စိတ်လည်း ရှည်တယ်၊ လရောင်လေးရှိလို့ ဘွားမှာ စိတ်ချမ်းသာနေရတာ”

လရောင် ချီးမွမ်းခန်းကို ဒေါ်ခင်မမ မကြားလို့။ ထိုအခါ ဘွားကို တယုတယ ပြုစုပေးနေသည့် လရောင်ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ သို့သော် သိပ်လှသည့် လရောင်ကို မြင်နေရသည်။ လရောင်အတွက် တော်ရုံ အလှမဟုတ် လှပခြင်းနှင့်အတူ ကျက်သရေရှိခြင်း၊ ဣန္ဒြေကြီးခြင်း၊ မိန်းမပီသခြင်းများနှင့် ပြည့်နေ၍ ဒေါ်ခင်မမစိတ်ထဲ အဝတ်မှန်နှင့် သူ့အလိုလို နှိုင်းယှဉ်မိလျက် ဝတ်မှုန်ကို လရောင်လို ဖြစ်အောင် မိသည်။

“မောင်အောင်ဇန့်၊ တွေ့ပြီးပြီလား ခင်မမ”

“မောင်အောင်ဇေ အပြင်ဘွားလို့ မတွေ့ရသေးပါဘူး ဘွား”

“ဟဲ့... နေမကောင်းပဲနဲ့၊ သူက ဘယ်သွားတာလဲ လရောင်လေး”

“လရောင်လည်း သေချာမသိဘူး ဘွား၊ အလုပ်ကိစ္စလို့ မကြာ

“ကြားလား ခင်မမ၊ ဝတ်မှုန်သာရှိရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ထိန်းကွပ် အုပ်ချုပ်မဲ့ ရှင်မ မရှိလို့”

“ဝတ်မှုန်ကိစ္စ အမြန်ဆုံးပြီးမှ ဘွား စိတ်အေးနိုင်မယ်ကွဲ့”

“ဝတ်မှုန်လာရင် မင်္ဂလာကိစ္စ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပါမယ်ဘွား”

ဒေါ်ခင်မမ ဘွားကို ခပ်မြန်မြန် ကတိပေးလိုက်သည်။ ဘွားအေးအေးရသလို လရောင်အလှကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မမ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မအေး။ လှတာမြင်ရင် လိုချင်ကြသည့် ယောက်ျားတို့ ထာဝဖြစ်သည်။ အပျိုလူပျို တစ်အိမ်တည်း နေပါများရင် ကြီးချင်းကြီးချင်းထိကြမည်။ သိပ်လှသည့် လရောင်ကြောင့် အောင်ဇေကိုယ်လိုမှ စိတ်မချ။

“လရောင် ကြီးခင်ကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဘွား”

လရောင်က သူမတစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည့် ဒေါ်ခင်မမအကြည့်တွေကို မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဘွားအခန်းက ထွက်ခဲ့သည်။

“လရောင်”

“ဪ ဦးအောင်ဇေ”

အပြင်မှပြန်လာသော အောင်ဇေနှင့်လရောင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဧည့်သည် ဘယ်မှာလဲ လရောင်”

“ဘွားအခန်းမှာပါ”

အောင်ဇေ လရောင်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည့် ဒေါ်ခင်မေမက လရောင်ကို အိမ်ဖော်ဟုပြောပြီး တချိုးနှိမ်ခြင်းကို သိလိုက်သည်။ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးကို အောင်ဇေ မကြိုမှန်းသည်။ လရောင်ရင်ထဲ ခံစားသွားရမှာတွေ့ပြီး အောင်ဇေ ရင်မကောင်း။

“လရောင်ကို ခွင့်ပြုပါ”

လရောင် အောင်ဇေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ရှေ့က ထွက်ခဲ့သည့် စိတ်ထဲကတော့ သူမမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော အောင်ဇေအကြည့်တွေအပေါ် ဘာခံစားချက်မှ ဖြစ်မလာအောင် ကြိုးစားသည်။ ထိုနေ့က ဧည့်သည် ပြန်သွားသည်အထိ အောင်ဇေနှင့် လရောင်ထပ်မံဆုံဖြစ်တော့။

အောင်ဇေကတော့ ဒေါ်ခင်မေပြန်သွားပြီးကတည်းက တစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ငြိမ်နေမိသည်။ အခုမှ သူ့အဖြစ် သူ့တွေးသည်။ လရောင်ကို သူချစ်မိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက ကိုယ်သူ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားသည်။ အချစ်မပါဘဲ ဝတ်မှုန်အိမ်ထောင်ပြုရမှာ သူ့စိတ်ထဲ ဝန်လေးလာပေမယ့် မတတ်နိုင်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပေးထားသော ကတိစကားအပေါ် တာဝန်ယူနိုင်ရမည်။ ဝတ်မှုန်ကို ချစ်သည်ဖြစ်မချစ်သည်ဖြစ်စေ။ လက်ထပ်ရုံသာရှိသည်။

ဒေါ်ခင်မေနှင့် စကားပြောကတည်းက ထိုသဘောကို အောင်ဇေ နားလည်သည်။ လရောင်နှင့် သူ့ကို ဒေါ်ခင်မေက စိတ်မချ။ ထိုပြန်လာတာနှင့် မောင်အောင်ဇေတို့နှစ်ယောက်ကို တရားရုံးမှာ အ

တက်မှုတ်ထိုးထားစေချင်ကြောင်း ပြောသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စကို နောက်မှ ညှိနှိုင်းစဉ်ကြမည်ဆိုပေမယ့် ထိုအစီအစဉ်ကို အောင်ဇေက လက်မခံ။ ဝတ်မှုန်နှင့် သူ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပါမည်ဆိုတာနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်၍ ဒေါ်ခင်မေ မကျေမနပ်နှင့် ပြန်သွားသည်။

လရောင်ကို ဒေါ်ခင်မေက အလုပ်က ထုတ်ပစ်စေချင်နေသည်။ လရောင်နေရာမှာ နောက်ထပ် လူစားတစ်ယောက် ရှာပေးမယ်ဆိုတာ ပြောလာတော့ အောင်ဇေရင်ထဲက ဒေါသစိတ်ကို မနည်းမျှသိပ် ခံနိုင်ရသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ကိစ္စ ကျွန်တော်ဘာသာ စီစဉ်ပါရစေ၊ အန်တီကတော့နဲ့ အကြံပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးလေ... ဒါတွေကို ဝတ်မှုန်စီစဉ်ရမယ့် ကိစ္စတွေပါ။ အန်တီက ယောက်ျားပျိုလေးနဲ့ မိန်းမပျိုလေး တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ သင့်တော်ဘူးလားလို့ ဝင်ပြောမိတာပါ”

ဒေါ်ခင်မေက စကားကို လေပြည်လေးနှင့် ပြန်လျှော့သွားပေမယ့် စကားအဓိပ္ပာယ်က ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသည့် သူ့အနေအထားကို ပိုင်နိုင်ဖော်ပြသွားသည်။ လမ်းမှာ ဒေါက်တာရန်မင်းနဲ့ တွေ့သည်။ လရောင်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်၊ အင်္ဂလိပ်စာ လာသင်ပေးချင်၍ အောင်ဇေထံ ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ လရောင်နှင့် စကားပြောပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပါမည်ဟု ပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝ သင်ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း လရောင်ကို အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြော။

သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေမှန်း သိပေမယ့် မတုတ်နိုင်။

သူရကလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ချစ်ရေးဆိုတော့မည်။ လက်ထဲ
ခွင့်တောင်းတော့မည်။ အောင်စေစိတ်ထဲ အခုမှ လရောင်က ပိုလှစွာ
သည်ဟုထင်ပြီး သူချစ်မိနေပြီဖြစ်သော လရောင်ကို မည်သူလက်ထဲ
ပေးမထည့်ချင် ဖြစ်နေ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး ဝင်လာသူက သူထင်ထားသလို လရောင်
မဟုတ်။ သူရဖြစ်နေ၍ ရင်မောသွားသည်။ သူ့မျက်နှာက တင်းအ
သော်လည်း သူရမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

“မင်း နေမကောင်းဘူးလို့ လရောင်ကပြောလို့ လူမမာ ထ
မေးတာ”

လရောင် နာမည်ပါတော့ အောင်ဇေမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွား
သည်။

“မင်းကို သူက ဘယ်တုန်းက ပြောတုလဲ”

“အခုပြောတာလေ”

သူထင်သလို သူရနှင့် လရောင် မရင်းနှီးသေးမှန်းသိမှ အောင်ဇေ
ရင်ထဲ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“မင်းသူနဲ့ စကားပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးပါဘူးကွာ၊ မင်းလရောင်မျက်နှာက အခု
တည်တာကွ၊ ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ပြောရမှာ တော်တော်
ပြောမထွက်ဘူး”

သူရမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

ဒီတစ်ခါ သူရနှုတ်ဖျားက ပြောလာသည့် မင်းလရောင်ဆိုသည့်
စကားအပေါ်မှာ အရင်လိုမဟုတ်ပဲ သာယာကြည်နူးစိတ်နှင့် ငြိမ်နေ
မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အောင်ဇေ၊ မင်းယောက္ခမလောင်းကြီး လာသွား
တယ်ဆို”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒေါ်စိန်ပြောတာကွ၊ လရောင်ကိုလည်း အိမ်ဖော်လို့ ပြောသွား
သေးတယ်ဆိုပြီး ဒေါ်စိန်က မင်းယောက္ခမလောင်းကြီးကို မကျေနပ်ဘူး
မင်းနဲ့ ဝတ်မှုန်ကိစ္စ ဘယ်တော့လဲ အမြန်ဆုံးစီစဉ်တော့မှာဆို”

“မင်းကို ဒေါ်စိန်ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘွား ပြောလိုက်တာ ငါဘွားကို သွားနှုတ်ဆက်
ပြီးပြီ၊ မင်းကို ဘွားက ဝတ်မှုန့် အမြန်ဆုံး နေရာချပေးထားမှ ဖြစ်မယ်
ဆိုတာချည်း ပြောနေတယ်”

“လို့ပါသေးတယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စက ဝတ်မှုန်ကျောင်းပြီးမှပါ”

ထိုစကားကို သူ အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

ဝတ်မှုန်ကို အောင်ဇေ လက်ထပ်ချင်စိတ် မရှိသေး၊ တတ်နိုင်သမျှ
သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ နေချင်စိတ်ပဲရှိသည်။

“ဘွားက မင်းကို စိတ်မချဘူး၊ မင်းယောက္ခမလောင်းကြီးက
လည်း မင်းကို စိတ်မချဘူး၊ ကြည့်ရတာ သူ့သမီး ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ထင်တယ်”

“သူ့သမီး ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာစိုးရအောင် ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်လို့ပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး သူရက သူ့စကားသူ သဘောကျသလို ရယ်သည်။

“ဒီမှာ အောင်ဇေ၊ မင်းယ့်ချင်ယ့် မယ့်ချင်နေ ငါတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ လရောင်လောက်လှတာ ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး တကယ်ပြောတာ”

“မင်း အတွေးမမှားနဲ့နော် အောင်ဇေ”

“ငါက ဘာကို အတွေးမှားရမှာလဲ”

“လရောင်ကို ပြောတာကွ”

အောင်ဇေက သူရ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိသိနှင့် မသိဟန်ဆောင် ပြန်မေးလိုက်တာကို သူရကလည်း အညံ့မခံဘဲ တည့်တည့်ကြီး ပြန်ဖြေ သဖြင့် အောင်ဇေမျက်နှာကြီး ဖြန်းခနဲ ပူရွေးသွားသည်။

လရောင်နဲ့ ပတ်သက်သည့် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူရများ ရိပ်မိသွားပြီလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာ မလုံဖြစ်သွားကာ သူရမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနေသည့် သူရမျက်နှာကြီးက ဘာလိုလိုဆိုတော့ အောင်ဇေမျက်နှာကို ပြန်တည့် ထားလိုက်သည်။

“မင်းကိုမင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းလှပြီ ထင်မနေနဲ့ အောင်ဇေ၊ လရောင် ဒီကိုရောက်ပြီးမှ မင်းမူပျက်နေတာတွေ မင်းကိုယ်မင်း မသိ ပေမယ့်” ဘေးကလူတွေက သိတယ်ကွ နားလည်လား”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်း လရောင်ကို ချစ်နေပြီ အောင်ဇေ”

သူရစကားက အောင်ဇေရင်ကို အရှိန်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း လာရှိက် ခပ်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းငြင်းနေလည်း ငါမယ့်ဘူး အောင်ဇေ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ဒီလူ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိတယ်”

သူရစကားကို အောင်ဇေ ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့။ တကယ် လည်း လရောင်ကို သူ့ချစ်မိနေ၍ ငြိမ်နားထောင်နေမိသည်။

“မင်းပြောတော့ လရောင်ကို မင်းပဲ လက်ထပ်မလို့ဆို သူရ”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားတိုင်း လရောင်လို မိန်းကလေးကို မလိုချင်တဲ့သူ ရှိပါမလားဆိုတာ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်”

“အချိန်မီသေးတယ် အောင်ဇေ၊ အတွားကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ချင် ရင် တခြားနည်းနဲ့သာ ဆပ်စမ်းပါကွာ... ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံး ရင်းပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ငါအဖြစ်နဲ့ငါပဲ ရှိပါစေ အခုချိန်ကြမှ ဝတ်မှုကို လက်မထပ်ချင်တော့ပါဘူးလို့ ငါမပြောရက်ဘူး၊ ပြောစရာ အကြောင်းပြချက်လည်း ငါ့မှာ မရှိဘူး”

“လရောင်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းဝန်ခံပြီဗျေ”

အောင်ဇေ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့လည်း သူ့ယေချင်းအတွက် သူ့ရ စိတ်မကောင်း။ အစကတည်းက အောင်ဇေက လူတည်လူခန့် ဆိုတော့ သူ့မှာ အပျော်အပါးလည်း မရှိ။ ဝါသနာလည်း မပါ။ စီးပွားရေးကိစ္စထဲမှာသာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံထားသူဆိုတော့ သူ အပျော်ရသည့် အိမ်ထောင်ရေးဘဝထဲ တစ်သက်လုံး အောင်ဇေဘဝကို အဆုံးရှုံး ခံလိုက်ရမှာကို မကြည့်ရက်ပါ။

“ကိုယ်မချစ် မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့

ဆိုတာ...”

“တော်ပြီသူရ၊ ငါအဲဒီအကြောင်းတွေ ဆက်မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး”

အောင်ဇေနကားကြောင့် သူရ ငြိမ်နိုးသွားသည်။

“ဖင်း ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ငါပြန်မယ်”

သူရကို သူ မတားခိ။

လရောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အောင်ဇေနလုံးသားမှာ နာကျင်မှုတွေ နှင့် ပြည့်နေတာကို သူပဲ သိသည်။ ညတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်၊ အိပ်ရာထက်မှာ ဟိုဒီလူးလိမ့်ရင်း လရောင်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ညည့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အခန်း (၁၂)

“တိ... တိ”

မနက်ခင်းစောစော ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာသည့် ဝတ်မှုံကြောင့် အောင်ဇေ အံ့သြသွားသည်။

“ကိုကို အိပ်ပျော်ကြီး ထတော့”

“ဝတ်မှုံ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“အယ်ကမှမလာဘူး အိမ်ကလာတာ။ မာမီက ကိုကိုဖျားနေတယ်ပြောလို့ လာကြည့်တာ... ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

ဝတ်မှုံက အောင်ဇေကိုယ်ကြီးကို ဆွဲထူပြီး အောင်ဇေနဖူးကို ဖျတ်ခနဲ စမ်းကြည့်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေဆောင်က ပြန်ရောက်တာည်းက ဝတ်မှုံကို မာမီက နားညည်းအောင် ဆူပူပြီး အောင်ဇေထံ လွှတ်လိုက်တာကိုတော့ ဝတ်မှုံ ထည့်မပြောပါ။

“နေကောင်းသွားပြီကွ၊ ငွေဆောင်သွားတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တာပေါ့ သူငယ်ချင်းတွေချည်း စုသွားတာ ဝတ်မှုံတို့ကို

အဲဒီမှာ ဆူမဲ့ငေါက်မဲ့သူ မပါဘူးလေ”

ဝတ်မှုက သူ့စကားသူ သဘောကျရင်း ရယ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ညီညီကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်သည်။ ဒီတစ်ခေါက် ဝတ်မှုနှင့်ညီညီ အခြေအနေက အရင်လိုမဟုတ်တော့ ညီညီထံမှ ဇွတ်တရွတ် အပြုအမူများကြောင့် ဝတ်မှု ညီညီရင်ခွင်ထဲ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ရသလို ချစ်အနမ်းတွေလည်း အကြိမ်ကြိမ် အပေးခံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်သတိရပြီး ဝတ်မှု ပါးလေးတွေ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။

သူ့ကြောင့် ဝတ်မှု ရင်ခန့်သံတွေ မြန်ခဲ့ရသည်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ နောက် ဘယ်တော့မှ ညီညီနှင့် ထပ်မတွေ့တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ညီညီဖုန်းတွေက ဝတ်မှုထံ အဆက်မပြတ်ခေါ်နေတာနှင့် မာမီမသိအောင် ဝတ်မှုဖုန်းကို စတင်ပိတ်ထားခဲ့ရသည်အထိ ညီညီက ဇွတ်တရွက်။

“ဝတ်မှု ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟင့်အင်... ကိုကိုနဲ့ ဒင်ဆမ်းသွားစားမလို့ ဝတ်မှုကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်နော် ကိုကို”

“ဝတ်မှုသဘော”

“ဟေး... ကိုကို အလိမ္မာလေးပါလား”

ဝတ်မှုက လက်ခုပ်လေးတီးပြီးရယ်တော့ အောင်ဇေက ဝတ်မှုမျက်နှာလေးကို ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး၏ အလိုလိုက်ခြင်း ခံထားထားရသည့် ဝတ်မှုက ဘဝအကြောင်း သေချာမသိ။ ကလေးတစ်ယောက်လို လိုချင်တာမရရင် ငိုမည်။ လိုချင်တာရရင် ပျော်မည်ဆိုတာလောက်သာ သိသူဖြစ်သည်။

အပူအပင်သောကဆိုတာ ဝတ်မှုဘဝနှင့် ဘာမှမဆိုင်သည့် ဘဝနှင့် ရှင်သန် လူလားမြောက်ခဲ့ရ၍ ဝတ်မှုအပြုအမူ အတွေးအခေါ်တွေက လူကြီးမဆန်။ မရင့်ကျက်နိုင်တာကို အပြစ်လို မဆိုသာပြန်။ လရောင်ဘဝနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည့် ဝတ်မှုကိုကြည့်ရင်း လရောင်ကို နားစိတ်နှင့် ပိုချစ် ပိုမြတ်နိုး ဖြစ်သွားသည်။

“လာ... ဝတ်မှု ကိုကိုတို့ သွားကြမယ်”

“ဟုတ်”

ဝတ်မှုက အောင်ဇေလက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ဖုန်းယီးလေးခိုလိုက်ပါလာရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် အောင်ဇေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လရောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲကိုကို”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှါး”

“ဝတ်မှုကို ဒေါသထွက်မနေနဲ့ မာမီက ဝတ်မှုကို ကိုကိုအိမ်မှာ ထွက်နေတဲ့ လရောင်ကို သေချာကြည့်ခဲ့ပါဆိုလို့ မေးနေတာသိလား”

“ကြည့်ပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဪ... ကိုကိုကလဲ၊ မာမီမေးတော့ ပြန်ဖြေရမှာပေါ့လို့၊ ကိုကိုလရောင်က တော်တော်လှတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“အား... ကိုကို့စကားက ဘာကြီးလဲ၊ လှရင် လှတယ်၊ လှရင် မလှဘူးပေါ့”

“သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကြည့်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဝတ်မှုက အောင်စေ့နားက ထွက်သွား၍ အောင်စေသက်ပြင်းချ လိုက်သည်။ ဝတ်မှုကို သူ့အမေ ဒေါ်ခင်မမက ဘာတွေပြောလိုက်မှန်း မသိ။

“ဝတ်မှု”

“ခဏလေးပါ ကိုကိုရဲ့... ခဏလေး”

ဝတ်မှုက အောင်စေ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဒေါ်စိန်ရှိသည့် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား၍ အောင်စေတစ်ယောက်တည်း သွား အခန်းရှိရာဘက် ချိုးအကွေ့၊ ထောင့်ချိုးအကွယ်မှ ထွက်လာသော လရောင်နှင့် အင့်ခနဲ ဝင်တိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီး”

ဝင်တိုက်မိသူထံမှ တောင်းပန်သံကြောင့် လရောင် လန့်ပြီး အောင်စေရင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“လရောင် မမြင်လိုက်လို့ပါ”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲ”

“ဒီနေ့ ကြီးခင်ကို ဒေါက်တာရန်မင်း လာကြည့်ပါမယ်”

ဒေါက်တာရန်မင်းဆိုသည့် အသံကြောင့် အောင်စေစိတ်ထဲ အတော် လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ အပြင်သွားနေချိန်မှာ ဒေါက်တာ ရန်မင်းနှင့် လရောင် ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်နေကြပြီလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် လရောင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း...။

တစ်ခါမှ အလှအပ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိသည့်လရောင် မျက်နှာ

ဒီနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား မိတ်ကပ် ခပ်ပါးပါးလူးပြီး အလှ ပြင်ဆင်ထားလို့ပါလား။

“ဒီနေ့ ဦးအောင်စေဆီက လရောင် ခွင့်တောင်းစရာ တစ်ခု သည်း ရှိပါတယ်”

“ပြောပါ”

“လရောင် ကိစ္စရှိလို့ ဒီနေ့အပြင်သွားရပါမယ်၊ နေ့ဝက်လောက် ပေးပါလို့ ပြောချင်လို့ပါ”

ဘာကိစ္စနှင့် အပြင်သွားမှာလဲဟု လရောင်ကို မေးနေစရာ မလို။ ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့် သွားချိန်းတွေ့တာကလွဲပြီး တခြားအကြောင်း ၍ အောင်စေ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ချစ်သူကို တခြား ဘယ်သူနှင့်မှ ပေးမတွေ့ လောက်အောင် မနာလို သဝန်တိုမှုတွေနှင့် ပူလောင်နေပေမယ့် ခံစားချက်ကို လူသိခံ၍ မဖြစ်။

“အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ရှင်”

“မင်းက နေ့ဝက်ခွင့်ယူပြီး သွားမယ်ဆိုလို့ပါ... ဒီမှာက အနီး ကြီးခင်က ရှိသေးတယ်။ အချိန်အကြာကြီး သူတို့ကို ထားသွား မရဘူးဆိုတာ မင်းသိမှာပါ”

“လိုအပ်တာတွေ ဒေါ်စိန်ကို မှာခဲ့ပြီးပါပြီ”

လရောင် အပြင်သွားတာကို အောင်စေ သဘောမကျမှန်း သိပေ မယ့် ဒီနေ့ နှင်းဆီနှင့်တွေ့စရာ အကြောင်းကိစ္စလေး လရောင်မှာ နေ၍ မသွား၍မဖြစ်။

“ဒေါ်စိန်က နိုင်းမှလုပ်တတ်တာ၊ မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”
သွားမဲ့နေရာကိုပြော ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“ဦးအောင်ဇေ လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ လရောင်ဘာသာ ကားငှား
သွားပါမယ်”

အောင်ဇေ လိုက်ပို့မည်ဆိုတာနှင့် လရောင် မျက်နှာလေး ထိပ်
လန့်သလို ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ‘အောင်ဇေ နှလုံးသားထဲ ဆစ်စ်
နာကျင်ခံခက်သွားသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းရဲ့စားက ကိုယ့်ကားကို မစီးရဘူးတဲ့လား”

“ရှင်”

“ကိုကိုရေ... ကိုကို”

“ဟင်”

လရောင် အံ့သြနားမလည်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အောင်ဇေ
ဒေါသထန်နေသော မျက်နှာကို မော့အကြည့် သူတို့နားသို့ ရောက်
သည့် ဝတ်မှုန်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှ ဆက်မပြော
ဖြစ်သွားသည်။

ဝတ်မှုန်က အခုမှ လရောင်ကို တွေ့မြင်ရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း
အောင်ဇေနားမှာ ရှိနေသည့် လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးကြည့်
ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“ဒီက မမက လရောင်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ညီမက ဝတ်မှုန်ပါမမ”

ဝတ်မှုန်ဆိုသည့် အမည်ကြောင့် လရောင်အကြည့်တွေက ချစ်

ကောင်းသော ဝတ်မှုန်မျက်နှာလေးကို သေချာကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

ဝတ်မှုန်ဆိုတာ အောင်ဇေနှင့် မကြာမီ လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးလောင်း
နန်း လရောင် သိထား၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မာမိပြောတဲ့အတိုင်း မမလရောင်က အရမ်းလှတာပဲနော်”

“ဝတ်မှုန်”

အောင်ဇေထံမှ ဝတ်မှုန်အမည်ကို ဟန့်တားသလို လှမ်းခေါ်လိုက်
ထွက်လာ၏။

“လရောင်ကို ခွင့်ပြုပါ”

လရောင် သူတို့နားက ဣန္ဒြေမပျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မမ
သူ့သမီးဝတ်မှုန်ကို ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေသင်လိုက်မှန်း မသိ
သော်လည်း ဝတ်မှုန်က တခြားမိန်းကလေးတွေလို မုန်းစရာမဟုတ်ဘဲ
သိရယ်မောမော၊ ကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်း
တာကိုပဲ စိတ်သက်သာ ရနေမိသည်။

ဝတ်မှုန်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆို လရောင်ကို ဤအိမ်ကြီး
ဆက်မနေနိုင်အောင် လုပ်ကြမှာ သေချာသည်။ ဝတ်မှုန်ကတော့
ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ မာမိ စိတ်မချနိုင်ရတာလဲဆိုတာ သိပ်လှသည့်
ရောင်ကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး သွားကြမယ်လေ”

“ကိုယ် မလိုက်တော့ဘူးဝတ်မှုန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပေါ်လာလို့

နောက်မှ အတူသွားစားကြမယ် ဟုတ်လား”

“မရပါဘူး၊ ကိုကိုပဲ ခုနက အတူသွားမယ် ပြောပြီးတော့”

“ကလေးမခန့်နဲ့ ဝတ်မှုရယ် နောက်တစ်ခါ လုံးဝ ကတိမပြုစေရဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

“ဟေး... ဘွားကို သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်”

“ဝတ်မှုကတော့ ဘွားကို တိုင်မှာပဲ”

အောင်ဇေအရင် ဝတ်မှုက ဘွားအခန်းကို လျှောက်အသွားအတိုင်း ဝတ်မှုဖုန်းကို မက်ဆေ့စ် တစ်စောင် ဝင်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ညီညီထဲမှ ဖြစ်နေသည်။

ဦးအောင်ဇေ အိမ်ရှေ့မှာ ညီရောက်နေပြီ။ ဝတ်မှု ထွက်မထမချင်း စောင့်နေမယ်။

ချစ်တဲ့ညီ။

ညီညီစာကို ဖတ်ပြီး ဝတ်မှု လန့်သွားသည်။

ဦးအောင်ဇေဆိုသည့်အမည်ကို ညီညီ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားလဲ။ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီကို ဝတ်မှု ဘာတစ်ခုမှ ပြောမပြောစိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဖုန်းကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

“ဘွား”

“ဝတ်မှု... မြေးလေးလာပါဦးကွယ်၊ အိမ်ကို မလာတာ အလောက်ကြာပြီလဲ”

ဘွားက ဝတ်မှုလက်ကို သူ့လက်ပိန်ပိန်လေးတွေနှင့် ချစ်စလှမ်းဆွဲယူပြီး သူ့နားမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ပြောပါဦး မြေးရဲ့... မြေးကိုကိုကို မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ပါဘူး”

“ကိုကိုကြီးကို မုန်းလွန်းလို့ ဝတ်မှုက တမင်မလာတာ ဘွား”

“အလို... ဝတ်မှုလေးက ဘွားမြေးကို မုန်းတယ်ဆိုပါလား မြေးရဲ့... ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဘွားမြေးကို သမီးက မုန်းရတာလဲ”

“မြေး ဝတ်မှုလေး ပြောတာကြားရဲ့လား”

ဘွားက ဝတ်မှု ပြောတာကို နားထောင်ရင်း အောင်ဇေဘက် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၍ ဘွားနား ကပ်၍နေသည့် ဝတ်မှုနှင့် မြေးအတွက် အစိုးရိမ်ဖိုနေသည့် ဘွားကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝတ်မှုပြောတာမယ့်နဲ့ဘွား၊ သူက ဘွားကို ညာချဲ့နေတာ”

“အဲမယ်... ကိုကိုပြောသလို မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်ကလွဲပြီး ဝတ်မှုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားလို့ ဝတ်မှုက ကိုကိုကို မုန်းလို့ မုန်းတယ်ပြောတာ သိလား”

“ဘွားရှေ့မှာ မညာဘဲ ကိုကို မှန်မှန်ပြော ဝတ်မှုပြောတာ မှန်လား မမှန်ဘူးလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစူနေသည့် ဝတ်မှုပုံစံက တကယ့်ကို မကျေမနပ် ဖုလုပ်ကောက်ချိန်နေ၍ အောင်ဇေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝတ်မှုပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“တွေ့လား ဘွား၊ အမှန်တရားဆိုတာ လိမ်ညာလို့ မရဘူး အခုပေါ်လာပြီ”

“မြေးကလည်း မြေးပဲ မောင်အောင်ဇေရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်မှု လေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အလုပ်ချည်း လုပ်နေရတာလဲ မြေးကို ဝတ်မှု

လေး မုန်းတာမပြောနဲ့ ဘွားတောင် မုန်းချင်လာပြီ၊ အလုပ်တွေလုပ်ရယ်”
တော်ရဲ့လဲ လုပ်စမ်းပါကွယ်”

“ဟေး... ဒါမှ ဝတ်မှုန့်ရဲ့ဘွား”

“တွေ့လား ကိုကိုကို ဘွားကပါ မုန်းချင်လာပြီတဲ့”

ဝတ်မှုန့်က အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် အောင်ဇေကိုကြည့်ပြီး စာမေးခွန်းရယ်သည်။ အောင်ဇေက ဝတ်မှုန့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေတာကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံပြုံးနေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်က နာရီတစ်ချက်နဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ ဒေါက်တာရန်မင်းကား ခြံထဲမောင်းဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရ၍ ဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဝတ်မှုန့်နှင့် အတူ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ညီညီဖုန်းခေါ်သံက အဆက်မပြတ် မြည်နေသည့်အတွက် အောင်ဇေကို ဝတ်မှုန့် ဆက်ကျီမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့်အောင်ဇေ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဒေါက်တာရန်မင်းကို မတွေ့တော့။ ကြီးခင်အခန်းကို ရောက်သွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ အောင်ဇေ ဝတ်မှုန့်ရှိနေ၍ အောင်ဇေ ချက်ချင်းလိုက်မသွား။

ဝတ်မှုန့်ကို ချောမော့ပြောဆိုပြီး ကားနား အရောက်လိုက်ပို့ပေးသည့် ဝတ်မှုန့်ကားလေး ထွက်သွားမှ ကြီးခင်အခန်းကို သူရောက်ခဲ့သည်။

“ကြီးခင် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ”

အောင်ဇေအသံကြောင့် ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့်အတူ လရောင်ကပါ သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွဲသွားသည်။

“မတ်တီးဖြေပြီးပြီးဆိုပေမယ့် လမ်းလျှောက်တာကိုတော့ ဖြစ်နေသေးသေး ဖြည်းဖြည်း ပြန်လေ့ကျင့်ယူရမှာပါ။ ကျန်တာတော့ အားလုံး ကောင်း

“လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ ကျွန်တော် ပေးခဲ့ပါပြီ”

“သင့်ခံယူ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာရန်မင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ လရောင်က ဒေါက်တာရန်မင်း ဆေးအိတ်ကိုဆွဲ၍ အတူလိုက်သွားသည့်အတွက် အောင်ဇေမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဆေးအိတ် ကိုယ့်ကိုပေး၊ ဒေါက်တာကို ကိုယ်လိုက်ပို့လိုက်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လရောင်နားကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ရောက်သွားပြီး လရောင်က အောက်ထပ်က ဒေါက်တာရန်မင်း ဆေးအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၍ လရောင်က အောင်ဇေ လက်ထဲကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

“မောင်အောင်ဇေမျက်နှာ ကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ ဘာဖြစ်နေလဲသိဘူး”

ကြီးခင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားကို လရောင် မည်သို့မျှ မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ သူမ သိမ်းဆည်းရမည့် ပစ္စည်းတွေကိုသာ သိမ်းနေမိသည်။

“ဟယ်... ဒီမှာဒေါက်တာ ခြေကြွေ ထည့်ထားတဲ့ စာအိတ် ကျန်ခဲ့ပြီ လိုက်ပေးလိုက်ပါ လရောင်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးခင်၊ လရောင် အခုပဲ သွားပေးလိုက်ပါမယ်”

ကြီးခင် လှမ်းပေးသည့် ပိုက်ဆံထည့်ထားသည့် စာအိတ် ယူပြီး လရောင် ထွက်လာတော့ အောင်စေနှင့် ဒေါက်တာရန်မင်း ကားနား ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာ... ခဏ”

ကားစက်နှိုးနေပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာရန်မင်းက လရောင်အကြောင့် ကားကို မထွက်ဘဲ ရပ်ထားသလို စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုလည်း အောင်စေရှေ့မှာ ဒေါက်တာရန်မင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သလို လရောင်ကြောင့် အောင်စေရင်ထဲ ခံစားချက်က အတော်လေး ပြင်းသွား၏။

“ဒီမှာပါ ဒေါက်တာ”

“သင့်ခံယူ လရောင်”

“ဦးအောင်စေ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာရန်မင်းကားလေး သူတို့နားက ထွက်သွားသည့် လရောင်က အောင်စေကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အိမ်ထဲ ပြန်သွားသည့်အတွက် အောင်စေရင်မှာ နာကျင်သွားသည်။

“လရောင်”

“ရှင်... ဦးအောင်စေ”

နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိဘဲ လရောင်အမည် လှမ်းခေါ်လိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွား၍ လရောင်မှာ သူခေါ်သံကြောင့် ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်ဘဲ နေရာမှာ ရပ်တန့်သွားကာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်တို့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ခဏလောက် စကား ပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှေ့မှ ဦးအောင်သွားသူနောက်ကို လရောင် အတူပါလာသည်။ ဒေါ်စိန်ကိုကူမည့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာ၍ လရောင်မှာ အရင်ကလောက် အလုပ်မများတော့။ လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးထား၍ လရောင်ပေးထားသည့် ဇယားအတိုင်း ဒေါ်စိန်နှင့် အိမ်အကူ ကောင်မလေး အပုတို့က လုပ်သွားကြရုံ ဖြစ်သည်။

အောင်စေနှင့် လရောင်တို့မှာ အလုပ်ကိစ္စနှင့်သာ အပြောအဆို အဆက်အဆံရှိ၍ ကျန်သည့် စကားအပိုမဆို ဖြစ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အခုလည်း လရောင်ကို သူ ဘာပြောစရာရှိပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း အောင်စေနောက်က လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် စိတ်ထဲက နှင်းဆီ ဖျော်နေမှာကို တွေးနေ၏။

နှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်ပြီး လရောင်မှာ အစီအစဉ် ရှိသည်။ ထိုအစီအစဉ်က တခြားမဟုတ်။ နှင်းဆီကို ရိုးရိုးစက်ချပ်သမားဘဝမှ တစ်ဆင့် တက်လှမ်း၍ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာဘဝသို့ တိုးတက်မြှင့်တင်ရန် ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီမှာ ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးသည့် စိတ်ကူးသစ်၊ တီထွင်ဉာဏ်သစ် တွေရှိတာ လရောင် သိသည်။

ကျောင်းကို နောက်မှတက်မည်။ နာမည်ကြီး ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ ဘဝဖြစ်အောင် တည်ထောင်ခြင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင် ဘဝကို ရဲရဲဝင့်ဝင့် စတင်ရန် ဖြစ်သည်။

“ကဲ ပြောပါဦး ခုနက ဒေါက်တာရန်မင်းကို ဘာစာအိတ်

ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဒေါက်တာ ခြေကြွေပပါတဲ့ ပိုက်ဆံစာအိတ်ပါ”

“သေချာလို့လား”

“ရှင်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် မရိုးသားကြဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

အခုမှ အောင်စေ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း လရောင်သဘောပေါက်သွားကာ သူမမျက်နှာက ဒေါသဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသော အောင်စေ မျက်လုံးများကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဦးအောင်စေ ဘာကို ဆိုလိုတာပါလဲ”

“ဘာကိုဆိုတာလဲ ဟုတ်လား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်နေကြတာ ကိုယ်သိတယ်လို့ ပြောတာကွ နားလည်လား”

“အဲဒီအတွက် ဦးအောင်စေကို ဘာများ ထိခိုက်နစ်နာစရာ ရှိလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

“ဘာ”

“အပျိုနဲ့လူပျို ချစ်သူရည်းစား မဖြစ်ရဘူးလို့ ဘယ်ဥပဒေကမှ အမိန့်ထုတ်မထားပါဘူး ဦးအောင်စေ”

“ဘယ်ဥပဒေကမှ အမိန့်မထုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဥပဒေက အမိန့် ထုတ်တယ်”

“ဒီမှာ... မင်း ဘယ်သူနဲ့မှ မချစ်ရဘူး မကြိုက်ရဘူး ဘာဖြစ် လို့လဲသိလား”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်နေလို့”

“ဟင်”

“မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေပြီ လရောင်”

“အို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ... ကိုယ်က ဒေါက်တာရန်မင်း မဟုတ် လို့လား...”

“ရှင်... ရှင်”

လရောင် မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမမြင်တော့။ သူမ မျက်နှာကို ဆော့ဆော့ကြည့်ပြီး သူမရုဏ်သိက္ခာကို ရစရာမရှိအောင် အပိုင်းပိုင်း ရိုက်ချိုး ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် အောင်စေမျက်နှာကို ခံပြင်းဒေါသစိတ်၊ ရှက်စိတ် တို့နှင့် သူ့ပါးကို လှမ်းရိုက်ဖြစ်သွားသည်။

အသားချင်း ထိခပ်သံအဆုံးမှာ လရောင် မှားသွားမှန်း သိလိုက် ပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့။

“မင်းက ကိုယ့်ပါးကို ရိုက်တယ်ဟုတ်လား”

“လာခဲ့စမ်း”

“ဦးအောင်စေ ရှင်နော်”

“အခုမှ ကြောက်နေလို့လည်း အပိုပဲ လရောင်”

“လွတ်”

“မလွတ်ဘူး”

“ရှင်နော်”

“အို... အမေ့”

လရောင်မျက်လုံးထဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည် သွား သလို ထင်မိသည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး သူနဲ့လရောင်ကြားမှာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာပါစေနဲ့။ ရှိမလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် လရောင်

ဆုတောင်းက မပြည့်။ လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး အောင်စေရင်ခွင့်ထဲ ကျိုးကျမတတ် ရောက်သွားသလို လှပသော သူမ မျက်နှာလေးထဲ ချစ်အနမ်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြေချတာ ခံလိုက်ရသည်။

လရောင် ကြိုးစားရုန်းပေမယ့် မရ။

အောင်စေလက်တွေ့တ လရောင်ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ထား၍ လရောင်ရုန်းလေ သူရင်ခွင်ထဲ ပိုတိုးနှစ်မြုပ်စေ ဖြစ်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဦးအောင်ဇေ၊ ရှင့်မှာ လက်ထပ် ရမယ့်သူ ရှိပြီးသားဆိုတာ မေ့နေတာလား။”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး။”

အောင်ဇေပုံစံက အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်ဟု ထင် ရသည်။ သူ့မှာ လက်ထပ်ရမည့် သတို့သမီးလောင်း ဝတ်မှုန်ရှိနေတာကို ကြားချင်ပုံမရ။ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ပေါက်ကွဲနေ သူ၏ ရင်ခွင်မှာ သူမကိုယ်လေးကို လရောင် တအားရုန်းထွက်ပစ် လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အောင်ဇေနားက လရောင် တအား ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“လရောင်”

လရောင်အမည်ကို ရင်နာသံကြီးနှင့်ခေါ်ရင်း အောင်ဇေရင်နာစွာ နေရာမှာ ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။ သူ့မှားသွားပြီဟု သိလိုက်ချိန်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ခွင့် မရတော့ပါ။ လရောင်ကို သူရင်ထဲရှိတာတွေ ရင်ဖွင့် ပေါက်ကွဲသွားမိပြီဖြစ်သလို သူချစ်သော လရောင်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး လှပသော မျက်နှာလေးထဲ ချစ်အနမ်းတွေ တစ်ခဏ

ခက်မက် ခြေချခဲ့သည်။

အခု သူဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

တစ်ဖက်မှာ သူနှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး ချစ်ရသည့် ချစ်သူရှိနေသလို တခြားတစ်ဖက်မှာလည်း သူ့ကျေးဇူးရှင်၏သမီး သူ့ဇနီးလောင်း ဝတ်မှုန် ရှိနေသည်။ အရင်ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝတ်မှုန်ကို ဇွတ်နှစ်ပြီး လက်ထပ် လိုက်လို့ရသည်။ အခု သူ့မှာ ထိုစိတ်မျိုး မရှိတော့။

သူချစ်သည့် သူ့ချစ်သူဖြစ်သော လရောင်မှလွဲ၍ တခြား ဘယ်မိန်းမကို သူ့ရင်ထဲထည့်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမပါဘဲ ပိုက်ထွေး ထားလိုစိတ်လည်း မရှိ။ အောင်ဇေမှာ လက်ထပ်ရမည့် သတို့သမီး လောင်း တစ်ယောက်လုံးရှိပါလျက်နှင့် လရောင်အပေါ် သူ့ဘက်က ပြုမူဆက်ဆံပုံတွေ လွန်သွားတာ သူသိသည်။

မောင့်အချစ်လေး လရောင်ရယ်။

အနီးရှိ ဖုန်းခုံလေးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချရင်း လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ထဲ သူ့မျက်နှာကို အချိန်အကြာကြီး ကွယ်ဝှက်ထားမိသည်။ သူ တစ်ခုခုကို ပြတ်သားစွာ ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ ဘာကို ရွေးချယ်ရမည်ဆိုတာကို အတိအကျ မဆုံးဖြတ်ရသေးခင် လရောင် ကိုယ်ငွေ့- လရောင်အတွေ့မှာ သူ့ခံစားလိုက်သည့် ဝေဒနာကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ လိုချင် တောင်းတမိနေမိသည်။

လရောင်ကတော့ အောင်ဇေ အပြုအမူအောက်မှာ ဒီလိုပုံနှင့် တယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့တာကို သိနေ သည်။ အမြန်ဆုံး ဤနေရာက ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူမပိုင် ပစ္စည်းလေးများကို လျင်မြန်စွာ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း

နေမိသည်။

ဒီအချိန်ဆို လရောင်အလာကို နှင်းဆီ စောင့်နေတော့မည်။
အစတုန်းကတော့ နှင်းဆီနဲ့ မတွေ့ရတာကြာလို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
တွေ့ဆုံကြမည်။ အနာဂတ်အရေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြမည်ဟု ကြံစည်
စိတ်ကူးထားသမျှ အခုတော့ နှင်းဆီရှိရာ အပြီးပြန်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“လရောင်”

“ကိုယ်ပါ... တံခါး ခဏဖွင့်ပါဦး”

အောင်ဇေ အသံကြောင့် လရောင်ကိုလေး ဆက်ခနဲ တုန်သွားကာ
လုပ်လက်စ အလုပ်များပါ ရပ်တန့်သွားသည်။

“လရောင်”

အပြင်မှ လရောင်အမည်ကို မပြတ်ခေါ်နေသံကို ကြားနေရ၍
အိမ်ရှိလူတွေ လရောင်တို့ ပြဿနာကို သိရှိရိပ်မိသွားမှာကို စိုးရိမ်
စိတ်နှင့် လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာသည်။

“ပြောစရာ စကားရှိရင် နောက်မှပြောပါ ဦးအောင်ဇေ”

“အခုချိန်မှာ ကိုယ်ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး လရောင် ကိုယ်
ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လရောင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပါ”

အောင်ဇေက ပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူဖြစ်၍
လရောင် ဆက်ပြီး ငြိမ်မနေရဲတော့ဘဲ သူအိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်
ရသည်။

“ကျွီး”

“လရောင်”

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် မြင်တွေ့လိုက်ရသော လရောင်
မျက်နှာလေးကို အမြတ်တနိုး စူးစိုက်ကြည့်ငေးရင်း ချစ်သူအမည်ကို
ခေါ်လိုက်ပေမယ့် လရောင်က မထူး။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ
မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်နေ၍ အောင်ဇေရင်မှာ မချင်မရဲ ဖြစ်လာသည်။

“လရောင်”

“ပြောပါ”

“ကိုယ် လရောင်ကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောပါနဲ့ရှင်၊ လရောင် အခု ဒီအိမ်က
သွားပါရစေ၊ လရောင်ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ”

လရောင်အသံက တည်ငြိမ်သလို လရောင်အပြုအမူကလည်း
ခံစားချက်မဲ့ အေးစက်နေ၍ အောင်ဇေရင်ထဲ နာကျင်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး လရောင်၊ အလုပ်လည်း ထွက်ခွင့်
မပြုဘူး”

“လရောင်ကို ဘယ်သူမှ တားလို့မရပါဘူး ဦးအောင်ဇေ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ကိုယ်တားလို့မရရင်၊ ဘွားကိုတော့ ကိုယ်
ရင်ထဲက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြောခွင့်ရတယ်၊ မင်းသွားချင်ရင်
သွားပါ ကိုယ်မတားတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိထားရမှာက မင်း
သွားတဲ့နေရာကို ကိုယ်လိုက်လာမယ်ဆိုတာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ဦးအောင်ဇေ”

သူမရှိရာ လိုက်လာမည်ဆိုသူကြောင့် လရောင် လန့်ပြီး သူ
မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ လရောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်
အောင်ဇေ မျက်ဝန်းတောက်တောက်များဖြင့် လမ်းခုလပ်မှာ ရပ်မကြ

သည်။

“ဝတ်မှုကို ကိုယ်လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး၊ လရောင်၊ ကိုယ်ချစ်တာ လရောင်တစ်ယောက်တည်း၊ လရောင်ကိုပဲ ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဦးအောင်ဇေကို လရောင် လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာ”

“လရောင်မှာ ချစ်သူရှိပါတယ်၊ သူ့ကိုပဲ လရောင် လက်ထပ်မှာ”

“အဲဒီလူက ဒေါက်တာရန်မင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လောလောဆယ် ရန်ကုန်အေးအောင် လရောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒေါက်တာရန်မင်းနှင့်လရောင်တို့ ထိုအခြေအနေမျိုး မရောက်သေးပါ။ ဒေါက်တာရန်မင်းက လရောင်ကို ပရိုပိုက်လုပ်ထားတာပဲ ရှိသည်။ လရောင် သူ့ကို အဖြေပြန်မပေးရသေးပါ။

အောင်ဇေက သူမမှာ ချစ်သူရှိနေပါသည်ဆိုသော လရောင်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လရောင်ထိုသူသာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ တခြားသူ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရလောက်အောင် သူ့ဘက်က သဘောထား မကြီးတာ သူပဲသိသည်။

“ကိုယ်လရောင်ကို ချစ်နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဘွားကိုကြီးကြီးခင်ကိုပါ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ဦးအောင်ဇေ”

ဘွားနဲ့ကြီးခင် နာမည်ပါလာ၍ လရောင်မျက်နှာလေး ခွေးထွားသွားသည်။ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သားလောင်း တစ်

ဆက်၏ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသည်က လရောင်အတွက် ထိယူစရာဟု မထင်ပါ။ အများအပြင်မှာ လရောင်ကပဲ အောင်ဇေလို တစ်ယောက်ကို သူ့ဘက်ပါလာအောင် တမင်လုပ်ယူသည်ဟု မင်နိုင်သည့် အနေအထားကို လရောင် မမေ့။

“ကိုယ်ပြောတာ လရောင်လက်မခံရင် လရောင် ဒီမှာပဲ နေပါ။ လုပ်ထွက်မယ်ဆိုတဲ့ စကား မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ်တားနေတဲ့ကြားက လရောင် အလုပ်ထွက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လရောင်ကို ချစ်နေပြီဆိုတဲ့ ကြောင်း ဘွားကို ဖွင့်ပြော အသိပေးရမှာပဲ”

“ရှင်က လရောင်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာပဲ ဦးအောင်ဇေ”

“လရောင်ကြိုက်သလိုထင်ပါ၊ လရောင်မရှိဘဲ ကိုယ်မနေနိုင်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ရှင် ဘေးက လူကြားလည်း မတော်မါဘူး”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်မသိဘူး၊ ကိုယ်သိတာက လရောင်ဟာ ချစ်သူ၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်သူ ဆိုတာပဲ”

တစ်ဖွတ်ထိုးသမားစကားကြောင့် လရောင် ငိုချင်လာသည်။ ချစ်ခင်အတိုင်းဆို လရောင်မှာ ဆုပ်လည်စူး၊ စားလည်းရှူး ဖြစ်နေသည်။

“တိ... တိ”

အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် လရောင်နှင့် စကားပြောနေရာက အောင်ဇေ အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်သွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်၊ လရောင်တို့ အောင်ဇေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“အိမ်ရှေ့မှာ မင်းသူငယ်ချင်း နှင်းဆီဆိုတာ ရောက်နေတယ် သွားတွေ့လိုက်ဦး”

နှင်းဆီ ရောက်လာသည်ဆို၍ လရောင် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း သူမအနားမှာ ရှိနေသည့် အောင်စေ့ကြောင့် လရောင် စိတ်ညစ်နေသည်။

“ဒီမယ်... မင်းမသိရင် တစ်ခုတော့ မှတ်သွား၊ ကိုယ်က ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဆို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုးပဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းနှင်းဆီနောက် ပြန်လိုက်သွားရင် မင်းသွားရာနောက်ကိုယ်ပါလိုက်ခဲ့ရုံပဲ”

“ဟင်”

အောင်စေ့က သူပြောချင်တာပြောပြီး လရောင်ကို ချာခနဲ ထောက်ခိုင်းသွားနိုင်ပေမယ့် လရောင်မှာ သူ့ခြိမ်းခြောက်စကားများအောက်မှာ လူတစ်ကိုယ်လုံး နှုံးခွေလျက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းကို လရောင်ရောက်သွားတော့ နှင်းဆီက သူမ၏အပြေးရောက်လာသည်။

“လရောင်”

“နှင်းဆီ... သူငယ်ချင်းရယ်”

လရောင်ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည့် နှင်းဆီက ကိုယ်လေးကို အသာပြန်ဖက်ရင်း နှင်းဆီရှေ့မှာ ငိုမချစ်အောင် လရောင်ကိုယ်လေးရောင် အားတင်းလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ချေ။

အခန်း (၁၃)

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ညီ၊ အခုချက်ချင်း ဝတ်မှုန်ကို ဆွဲခါးဖွင့်ပေးနော်၊ ပြောမရရင် ဝတ်မှုန် အားလုံးကြားအောင် အော်ပစ်ချက်မယ် ဆိုလား”

“အော်လေ၊ ဝတ်မှုန်ကြိုက်သလောက်အော် ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ညီညီ နင်မယုတ်မာနဲ့နော်”

ဒေါသနှင့် ဝတ်မှုန်တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို ညီညီက ယုံကြည်ပြီး ဒီနေရာအထိ လိုက်လာမိသည့် သူမကိုယ်သူမလည်း ဖြစ်တင်နေမိသည်။

“ချစ်တာကို ယုတ်မာတယ်လို့ ပြောလည်းရတယ်၊ ဝတ်မှုန်ထားဖို့က အခုချိန်ကစပြီး ဝတ်မှုန်ကို ညီပိုင်သွားပြီဆိုတာပဲ”

“ညီညီ နင် ဝတ်မှုန်ကို မသနားတော့ဘူးလားတင်”

လေသံကို အနားညှိ ပျော့ပျောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တော့
ညီညီထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ 'ပြီးတော့ ဝတ်မှုတ်
ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိမ်းစိမ်း
ညိုညို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ညီကိုရော ဝတ်မှုတ် သနားခဲ့လို့လား၊ ညီမှာတော့ ဝတ်မှုတ်
ချစ်လိုက်ရတာ ဝတ်မှုတ်တော့ ညီကိုထားပြီး ဦးအောင်စေဆိုတဲ့ ဆိုင်း
လူကြီးနဲ့ လက်ထပ်မလို့ မဟုတ်လား”

ညီအသံမှာ နာကြည်းခြင်းတွေနှင့် ပေါက်ကွဲနေသလို ညီ
ဟန်ကလည်း ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့် ခံပြင်းနေတာ မြင်နေရသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးဝတ်မှုတ်၊ အခုတော့ ညီကို ဘာမှမပြောတော့
ဘူးလား”

“ဝတ်မှုတ်က ဘာပြောရမှာလည်း မာမီစိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုကို
လက်ထပ်ရမှာ ဝတ်မှုတ်တာဝန်ပဲ”

“ဘာ... ဟိုလူကိုခေါ်တာ ကိုကိုတဲ့လား၊ ပြီးတော့ အဲဒီလူ
လက်ထပ်ရမှာ ဝတ်မှုတ်တာဝန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဝတ်မှုတ်မှာ တစ်လောကလုံး ပြော
ကြည့်မှ ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီးပဲရှိတာ၊ မာမီစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့
ဝတ်မှုတ် မလုပ်ဘူးသိလား”

ညီဒေါသဖြစ်နေသလို ဝတ်မှုတ်ကလည်း ဒေါသနှင့် ပြန်
လိုက်၍ ရင်ထဲပေါ့သွားသည်။ အခု မရှင်းရလည်း ဒီကိစ္စ နောက်
တော့ ရှင်းရမည့်အတူတူ ဝတ်မှုတ်တစ်ယောက်တည်း ရှင်းပစ်လိုက်
သည်။

“ဝတ်မှုတ် ပြန်ပါရစေညီရယ်၊ ဝတ်မှုတ်ကြောင့် မာမီ တစ်ခုခု
ဖြစ်သွားရင် ဝတ်မှုတ်ရင်ကွဲရမှာ ညီ သိပါတယ်”

“ညီ ရင်ကွဲမှာကိုတော့ တစ်မှုတ် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဝတ်မှုတ်ကို ညီ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝတ်မှုတ်ရက်နဲ့
ကိုလူနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ဝတ်မှုတ် တရားလို့လား ဟင်”

“မရဘူး၊ ဝတ်မှုတ်ကိုပဲ ချစ်ရမယ်၊ ညီနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရမယ်”

“ညီ”

“နင် ဝတ်မှုတ်ကို လွှတ်နော်”

“လွှတ်၊ ဝတ်မှုတ်ကို လွှတ်”

“ချစ်တယ် ဝတ်မှုတ်ရယ်”

“ညီ... နင်နော်”

“အို”

ဝတ်မှုတ်တစ်ကိုယ်လုံး ညီရင်ခွင်ထဲမှာ အဆုံးအစမဲ့ နစ်မြုပ်သွား
သည်။ မွတ်သိပ်ကြမ်းရှသည့် ညီထံမှ ချစ်အနမ်းတွေက ဝတ်မှုတ်ကို
လှုပ်မရအောင် တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ပစ်ကြသည်။ ညီကိုယ်ကြီးကို
ထက်လှမ်းမီသ၍ ဝတ်မှုတ်ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရ။ ဆုံးဖြတ်ချက်
နိုင်ငံစွာချထားသည့် ညီက ဝတ်မှုတ်ကိုယ်လေးကို အရပ်လေး တစ်ရပ်လို့
ခွဲယူချီမပြီး သူ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် လှပခမ်းနားသော အိပ်ခန်း
ထဲသို့ကြီးထဲ လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“နင်... မယုတ်မာနဲ့နော်ညီ၊ ဝတ်မှုတ်ကိုလွှတ်”

“အောက်ချပေးဆို”

“နင့်ကို ဝတ်မှုတ် မုန်းတယ်သိလား”

“မုန်းတယ်”

ဝတ်မှုက ညီရင်ခွင်ထက်မှ အင်အားရှိသ၍ ထုသည်။ ရိုက်သည့် ရုန်းကန် အော်ဟစ်ပေမယ့် အကြောင်းမထူး။ ညီက ဝတ်မှု အလုပ်လုပ် ပန်းနှင့်ပေါက်နေသည့်အလား ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်ခြင်း ပြောဆိုခြင်း မပြု၍ ဝတ်မှုရင်မှာ ညီကြောင့် ဝမ်းနည်းစွာ နာကျင်နေသည်။

အိပ်ရာနှင့်ကျောပြင်အထိမှာ ဝတ်မှုပေါ် ပြိုကျလာသည့် ညီကိုယ်ကြီးကို ဇွတ်အတင်း တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ယောက်ျားအားနှင့် မိန်းမအားဆိုတော့ ခွန်အားခြင်းက မမျှ။

“ညီ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဝတ်မှု ပြောတာ နားမထောင်တော့ဘူးလား ဟင်”

“ဘာပြောမှာလဲ ပြော”

ဝတ်မှုအသံကြောင့် ညီတစ်ချက်တော့ ငြိမ်သွားပေမယ့် ဝတ်မှုကိုယ်လေးကိုတော့ မလွတ်၊ ရွန်းလဲ့စူးရှ တောက်ပသော မျက်ဝါဒဗျာဏ်အစုံဖြင့် လှပပိုင်းစက်သော ဝတ်မှုမျက်ဝန်းအစုံကို စူးစိုက် အုံ့ကြည့်နေ၍ ညီထံမှ ဝင်သက်ထွက်သက်လေးက ဝတ်မှုနှုတ်ခမ်းပါးပြင်ကို တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“ဝတ်မှုက ညီကို ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

“ညီ ဝတ်မှုကို တကယ်ချစ်ရင် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ညီရယ်”

“ဒါဖြင့် ညီကို ဝတ်မှု လက်ထပ်မှာလားပြော”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညီစကားကို ဝတ်မှု ချက်ချင်းမဖြေဆိုဘဲ ညီက ဝတ်မှုပါးပြင်ကို တစ်ချက်ငုံ့နမ်းရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ညီသိပါတယ်”

“ညီကို ဝတ်မှု လက်မထပ်ပါဘူး၊ ဟိုသူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ တုတ်လား”

“တော်တော့ ညီ”

“မတော်နိုင်ဘူး ဝတ်မှု၊ ဝတ်မှု သမီးအလိမ္မာ လုပ်ချင်နေတာ ညီ သိတယ်၊ ညီကို အချိုသပ်ပြီး ထားခဲ့ချင်လို့ မရဘူး ဝတ်မှု”

“ညီ အဲဒီလောက် မတုံးသေးဘူး ညီချစ်တဲ့ ဝတ်မှုကို ညီပဲ ဘာဒီလို အပိုင်သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်”

“ညီ”

“နင်နော်...”

“ချစ်တယ် ဝတ်မှုရယ်”

“နင့်ကို ဝတ်မှု မုန်းတယ်ညီ”

ဆန့်ကျင်ဘက်စကားနှစ်ခုက အချစ်၏ အားပြင်းသော ညှိစွဲရာနေရာမှာ တိတ်ဆိတ် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ညီက အချစ်လူဆိုး ဖြစ်သည်။ ညီထံမှ တားမရ၊ စီးမနိုင် အချစ်တွေက ရုန်းကန်ထုရိုက်သော ဝတ်မှုထံ လျင်မြန်စွာ စီးမျောကူးစက် ရောက်ရှိသွားသည်။

“ညီတို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူးနော် ဝတ်မှု”

“နင့်ကို ဝတ်မှု မုန်းတယ်သိလား”

ညီအသံက ချစ်ခြင်းတွေ ပျော်ဝင် စီးဆင်းနေသလောက် ဝတ်မှုထံမှာ နာကျင်ခြင်းတွေ လှိုင်းထန်လျက်။ ညီကိုယ်ကြီးကို လက်သီး ချစ်လေးများဖြင့် အဆက်မပြတ် ထုရိုက်ရင်း ဆုံးရှုံးသွားသည့် ဘာဝလေးအတွက် ပြန်အစားထိုးခွင့် မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကိုတော့ပြီး

ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ဝမ်းယန်းတနည်း ငိုချပစ်လိုက်သည်။
အခုလောက်ဆို မာမိတစ်ယောက် ဝတ်မှုအတွက် ဘယ်လောက်
များ စိုးရိမ်ရှာပြီလဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုမျက်နှာကို ဝတ်မှုဘယ်လို ရင်ဆိုင်
ရမန်း မသိ။ မာမိ အင်မတန် ဖြစ်စေချင်သော ကိုကို ဇနီးမယားဘဝ
ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့်အတွက် ဝတ်မှုကိုယ်ဝတ်
နာကြည်းနေမိသည်။

ဝတ်မှုသာ မာမိစကားကို နားထောင်ခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်လာစေ
မရှိပါ။ ပြီးတော့ ညီအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု လွန်ခဲ့မိ၍ ဝတ်မှု
ဖြူစင်သော ဘဝလေး ညစ်နွမ်းခဲ့ရတာ ပြန်တွေးမိတိုင်း ညီကို သတိ
ချင်နေသည်။

“မငိုပါနဲ့၊ ဝတ်မှုရယ်၊ ဝတ်မှုကို ညီတစ်သက်လုံး ပျော်အောင်
ထားမှာပါလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ အချစ်ရယ်”

“မငိုပါနဲ့နော်”

“ညီ အချစ်လေး ငိုရလွန်းလို့ မောနေပြီ”

“ဖယ်ပါ၊ ဝတ်မှုအသားကို မထိနဲ့”

သူမပန်းပေါ် ဖွဖွထိကိုင်လာသည့် ညီလက်တွေကို ဝတ်မှု
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ထုတ်ပစ်တာကိုကြည့်ပြီး ညီက လှပသော ဝတ်မှု
မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခပ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ချစ်စနိုးရယ်သည့်

“ညီကို အဲဒီလောက် မုန်းသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ပါးစပ်က ရိုးရိုးမေးတာ မဟုတ်။

ဝတ်မှုပါးလေးတစ်ဖက်ကို ငဲ့နှမ်းခံလိုက်ရ၍ ဝတ်မှု ညီရင်အောက်
ကြီးကို တစ်အား ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဝတ်မှုအသားကို မထိနဲ့လို့ ပြောနေတဲ့ကြားက... ကဲဟယ်”

“ဟေ့... မလုပ်နဲ့လေ”

ဝတ်မှုလက်သီးဆုပ်လေးတွေကို ညီက အသာဖမ်းပြီး သူ့
ရင်ခွင်ထဲ ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ရင်း ဝတ်မှုကိုယ်လေး အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ
ညီရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ဝတ်မှုကို လွှတ်”

“လွှတ်စေချင်ရင်... ညီကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“တစ်သက်လုံး မပြောဘူးသိလား”

“သိတယ်”

“သိလို့... ညီချစ်တဲ့ ဝတ်မှုကို ဟောဒီလို့...”

“ညီ... နင်နော်”

“အို”

ညီရင်ခွင်ထဲမှာ ဝတ်မှုတစ်ကိုယ်လုံး နွေးသွားသည်။ ဒီတစ်ခါ
တော့ ဝတ်မှု မငိုနိုင်တော့ပါ။ ငိုရလွန်းလို့ မောနေပြီ ဖြစ်သည်။
ညီကတော့ ဝတ်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ၍ သိပ်ပျော်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံး
ဝတ်မှုမျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ဝတ်မှုမှာသာ မာမိကို သူမ
အဖြစ်အား ဘယ်လိုပြောရမန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“ဝတ်မှု”

“ဘာလဲ”

“အိမ်ရှေ့မှာ ဝတ်မှုမာမီ ရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

“မာမီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝတ်မှု ဒီမှာရှိနေတာ သိသွားတာလဲ ဟင်”

“ညီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဘယ်လို”

ညီမျက်နှာကို ဝတ်မှု အံ့သြသလိုကြည့်လိုက်တော့ ညီမျက်နှာက ခပ်နှမ်းနှမ်း ဝတ်မှုကို ပြန်ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံသည်။

“ညီကို ဝတ်မှု သိပ်မုန်းနေတာ မဟုတ်လား၊ အခု ဝတ်မှု မာမီရောက်လာပြီဆိုတော့ ညီကို တရားစွဲချင်ရင်စွဲ ထောင်ချချင်ရင် ချလို့ရပြီလို့ပြောတာ ဝတ်မှုမာမီကိုလည်း ညီ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြပြီးပြီ”

“မာမီကို ညီ ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ”

“အမြစ်မှန်တွေလေ၊ ဝတ်မှု သဘောမတူပဲ ညီသဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဝတ်မှုကို ခိုးပြေးလာခဲ့တာပါဆိုတဲ့ အကြောင်း”

“မာမီက ဘာပြောလဲ”

“ဝတ်မှုကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်တဲ့”

အဖျားခပ် တုန်ယင်သွားသည့် ညီအသံနှင့် ကြေကွဲရိပ်စွန်းနေသည့် ညီမျက်နှာကို ဝတ်မှု သနားသွားသည်။ မှန်တာဝန်ခံရလျှင် ညီကို ဝတ်မှု အစကတည်းက ကြည့်မရအောင် မုန်းခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ အမြဲ အလုပ်မအား၊ အလုပ်များနေသည့် ကိုကိုနေရာမှာ ဝတ်မှုကို အမြဲဂရုစိုက်။ အမြဲ အလိုလိုက်ခဲ့သည့် ညီကြောင့် ဝတ်မှု

ပျော်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါသည်။

ညီကိုယ်တိုင် လူချောလေးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ဝတ်မှုကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မရှိ။ ညီကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကြိုက်သည့် လိုက်သည့် မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ညီက ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလာခဲ့သူ။ ညီချစ်တာ ဝတ်မှုတစ်ယောက်တည်းဆိုသည့် ညီစကားမှာ ဝတ်မှု ကိုယ်တိုင် သာယာခဲ့ပေမယ့် ဝတ်မှုလက်ထပ်ရမည့် ကိုကိုရှိနေပါလား ဟု တွေးမိတိုင်း ညီအချစ်၊ ညီအကြင်နာတွေကို ဝတ်မှုဘက်က တမင် မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အခုတော့ ညီကြောင့် ဝတ်မှုဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မှာ မာမီနောက်သို့ ဝတ်မှုပြန်လိုက်သွားလည်း အကြောင်းမထူးတော့။

“သမီး”

“မာမီ”

မာမီက ဝတ်မှုရှိရာကို ရောက်လာပြီး ဝတ်မှုကိုယ်လေးကို ဆွေဖက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ငိုချလိုက်၍ ဝတ်မှုတို့ သားအမိကို မကြည့်ရက်တာလား။ မကြည့်ချင်တာလားမသိ။ ဝတ်မှုတို့ကို ထားပြီး တခြားတစ်နေရာ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

“မာမီတို့ ပြန်ကြမယ်သမီး”

“ရှင်”

မာမီပြောပုံက လွယ်လွန်း၍ ဝတ်မှု သူ့မာမီမျက်နှာကို အလွန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးကို ညီညီခိုးသွားတာ မောင်အောင်စေ မသိဘူးသမီး၊

ဒီကိုစွဲကို ညီညီနဲ့သမီး ဖွင့်မပြောရင် တခြားဘယ်သူမှ သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မာမိ သမီးကို ညီညီနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ သမီး လက်ထပ် မယ့်သူဟာ မောင်အောင်ဇေဝ် ဖြစ်မယ်၊ ညီညီကို ဒီအကြောင်းတွေ မောင်အောင်ဇေဝ်ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးခိုင်းမယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မာမိရယ်”

“ဘာကို မဟုတ်တာလဲ ဝတ်မှုံ၊ ညည်းကောင်ကို အလိုမတူ ကြံစည်မှုနဲ့ တရားစွဲ ထောင်ချပစ်ရမလား”

ဒေါ်ခင်မမမျက်နှာက တင်းသလို အသံကလည်း မာထန်နေ သည်။ ဝတ်မှုံ အိမ်ပြန်မလာလို့ သူ့မှာ ခေါင်းမီးတောက်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခုနစ်ရက်ဆိုသည့် အချိန်က ဒေါ်ခင်မမအတွက် ခုနစ် ကမ္ဘာမျှ ရှည်ကြာခဲ့သော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။

သမီးအကြောင်း ကျိတ်စုံစမ်းရင်း ညီညီအကြောင်းကိုပါ စုံစမ်း မိရာက ဝတ်မှုံကို ညီညီနှင့်ပါသွားမှန်း သိလိုက်ရတော့ သမီးခိုက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဒေါ်ခင်မမ တစ်ကိုယ်လုံး ယူပစ်သလို ချုံးကျသွား သည်။ သူ့ မဟာစီမံကိန်းကြီးပျက်သွား၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖြေမဆည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေချိန်မှာ။

ညီညီဆိုသည့် ကောင်းလေးကိုယ်တိုင် ဒေါ်ခင်မမထံ ဖုန်းဆက် ပြီး သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာကို ပြော၍ ဒေါ်ခင်မမ ချက်ချင်း ထလိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ဒေါ်ခင်မမ စဉ်းစားလာသည်။ ညီညီတို့ ချမ်းသာတာသိပေမယ့် အောင်ဇေဝ် သူဌေးမဟုတ် ညီညီက သူဌေးစားမျှသာဖြစ်၍ သမီးနှင့် သဘော

မတူ။

ဝတ်မှုံအိမ်က ပျောက်သွားတာ ဘယ်သူမှမသိ။ အရင်လို ဟန်မပျက် သမီးကို ပြန်နေခိုင်းပြီး ဝတ်မှုံကို အောင်ဇေဝ်နှင့် လက်ထပ် ပေးမည်။ ထိုအတွက် ညီညီဘက်က ကတိစကားလိုသည်။ ထိုကတိ စကားရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရင်း ညီညီကို တရားစွဲဆို လိုက်လျှင် ထောင်ကျမည်။

သမီးကို လက်လွှတ်ခံမလား။

မင်းကိုယ်တိုင် ထောင်ကျခံမလား။ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခု ရွေးခိုင်း လိုက်ရင် ညီညီမိဘတွေကလည်း အူတို့သားအတွက် ငြိမ်ခံနေမှာ မဟုတ်။ ဝတ်မှုံကို စွန့်လွှတ်ရန် ညီညီ တိုက်တွန်းကြမှာ သေချာ သည်။ ညီညီကသာ ဝတ်မှုံကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ အောင်ဇေ ဝ်ကို အသိမပေးလျှင် မင်္ဂလာပွဲကြီး ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်သွားမည်။

လက်ထပ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်ဖြစ်။

လောလောဆယ် ညီညီဆိုသည့် ကောင်းလေး လက်မထပ်ရလျှင် ပြီးရောဟု ဒေါ်ခင်မမ ခပ်လွယ်လွယ်တွေးထားပေမယ့် အခြေအနေက သူထင်သလို မဟုတ်။

ဝတ်မှုံကိုယ်တိုင်က ညီညီဘက်က ခပ်ပါပါဆိုတော့ ဒေါ်ခင်မမ ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ဝတ်မှုံကလည်း ဒါကို သိသည်။

“စိတ်ကို နည်းနည်းလောက် လျှော့ပါဦး မာမိရယ်”

“မလျှော့ဘူး ဝတ်မှုံ၊ ညည်းကိုယ်တိုင်က ဟိုကောင့်ဘက်က ပါနေပြီလား... ပြော”

“ဝတ်မှုံ ကိုကိုကို မညာချင်ဘူး မာမိ”

“ဘာ...”

“မာမိပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ကိုကိုကို လိမ်ညာပြီး လက်ထပ်ရင် ဝတ်မှုဘက်က တရားပါ့မလား၊ ဝတ်မှု လိပ်ပြာလုံချင်တယ် မာမိ”

“တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီကိစ္စပေါ်လာမှာပဲ အဲဒီအခါ ဝတ်မှုကို ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက ဘယ်လောက် ရွံရှာမုန်းတီး စက်ဆုပ်လိုက်မလဲ”

ဝတ်မှုစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ ငိုငိုကျသွားသည်။ ဝတ်မှုပြောတာ အားလုံး မှန်နေသည်။ သမီးချစ်သည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာနှင့် ကိုယ်သမီး ကောင်းစားရေးအတွက် ဇွတ်တိုး ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုပ်ပါ။

“ဝတ်မှုကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမိ၊ ဝတ်မှု တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက် အဖြစ်မခံပါရစေနဲ့။ ကိုကို ဝတ်မှုကို မချစ်တာ ဝတ်မှု ခံနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုအမုန်းကို ဝတ်မှု မခံနိုင်ဘူး မာမိ”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ဝတ်မှုပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာမြင်တော့ ဒေါ်ခင်မမ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းကံတရားဆိုတာလည်း ဆန်းကြယ်သည်။ အောင်ဇေနှင့် ဝတ်မှုတို့ သေချာပေါက် လက်ထပ်ပေးရန် စီမံခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ခင်မမ ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်။ ညီညီဆိုသည့် ကောင်လေးက ဝတ်မှုကို သူ့သဘောနှင့် ခိုးပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့ ဝတ်မှုကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း မြတ်နိုးရကြောင်းတွေ ဒေါ်ခင်မမကို တိုင်တည်ပြောပြပြီး သူ့အဖြစ် သူဝန်ခံကာ သူတို့ရှိနေသည့်နေရာကို ပြောပြသည်။ ဝတ်မှုမှာ ဘာ

အပြစ်မှ မရှိ။ အပြစ်ရှိသူက သူ တစ်ယောက်တည်းပါဟု ညီညီက ဝန်ခံသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ သမီးရယ် မာမိ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါပြီ ဖြစ်လာပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ သမီးပြောသလို မောင်အောင်ဇေ အပေါ်မှာ မာမိကိုယ်တိုင်လည်း မလိမ်ညာချင်ဘူး၊ သမီးဇေနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဇွတ်တိုးပြောလိုက်ရတာပါ”

“မောင်ညီညီ”

“ခင်ဗျာ... အန်တီ”

ဒေါ်ခင်မမက တသိမ့်သိမ့်နေသော သမီးကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း ညီညီကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့၊ ဒေါ်ခင်မမတို့ သားအမိနားကို ညီညီရောက်လာသည်။ တကယ်တော့ ညီညီဆိုတာကလည်း ဝတ်မှု သူငယ်ချင်းလေးပါ။ မိဘက ချမ်းသာသည်။ ညီညီက တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ သိပ်တော့မဆိုး။

နောက်တစ်ခုက ဝတ်မှုကို ညီညီလောက် တခြားဘယ်သူကမှ ချစ်နိုင်တာကို ယုံကြည်ပါသည်။ အောင်ဇေကို သမက်တော် ချင်ပေမယ့် အလုပ်သိပ်များ၍ ဝတ်မှုအပေါ်မှာ အချိန်မပေးနိုင်တာတွေ၊ ချစ်မစိုက်တာတွေ ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝတ်မှုမှာ မကြာခဏ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ၊ ငိုရသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မနည်းနိုင်။

“မင်းတို့ချစ်ခြင်းကို အန်တီမခွဲတော့ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီသမီးနဲ့ အောင်ညီညီကို အန်တီ သဘောတူလိုက်ပါပြီ”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီရယ်၊ ဝတ်မှု ကြားဘယ်

နော်၊ အန်တီက ညီနဲ့ ဝတ်မှုကို သဘောတူလိုက်ပြီတဲ့”

“သဘောမတူနဲ့မာမီ သူ့ကို ဝတ်မှု မုန်းတယ်”

“အန်တီရှေ့မှာပဲ ညီ ကတိပေးပါတယ်၊ ညီကြောင့် ဝတ်မှု ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး၊ အမြဲ စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ ပျော်အောင် ထားပျံ့မယ်လို့၊ ညီအချစ်ကို ယုံနော် ဝတ်မှု”

“ကိုယ့်ကတိ ကိုယ်မှတ်ထား၊ နောက်မှ ကိုယ်ပေးတဲ့ကတိ ကိုယ်မတည်လို့ကတော့ ဝတ်မှုလက်ချက်နဲ့ နင်သေပြီသာမှတ်သိလား”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ညီဆိုတာ ဝတ်မှုအတွက် မေးဖွားလာတဲ့လူပါ၊ ဝတ်မှုအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး”

“ကဲ... မာမီရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကတိပေးထားတာ သမီးကြားတယ်မဟုတ်လား၊ မင်း မိဘတွေကို ခေါ်လိုက်တော့ မောင်ညီညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ညီညီဖုန်းဆက်လိုက်၍ သားရှင်မိဘတွေက ဒေါ်ခင်မမရှိရာ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ လူကြီးမိဘချင်း အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စ ချက်ချင်းလုပ်ကြသည်။

“ပထမဆုံး တရားရုံးမှာ အရင်လက်မှတ်ထိုးထားမယ်နော် မာမီ၊ နောက်မှ မာမီတို့ လူကြီးတွေ စိတ်တိုင်းကြ မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲကြပါ၊ ညီညီကတော့ အခုချိန်ကစပြီး ဝတ်မှုနဲ့ ခွဲမနေဘူး”

“အဲမယ်လေး ဖြစ်နေလိုက်တာသားရယ်၊ စိတ်ချပါ မာမီ၊ ကလည်း သားတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲမထားပါဘူး... ကဲ... ကျေးဇူး”

လား”

“ကျေနပ်ပြီ”

မင်္ဂလာအတိပြီးသော ရယ်သံလေးတွေ ဝေစီသွားသည်။ ဝတ်မှုကတော့ လူကြီးမိဘတွေရှေ့မှာ အရက်မရှိ ကဲနေသော ညီကြောင့် နှုတ်နှာလှလှလေး ပန်းနုရောင်ပြေးလျက် လူကြီးတွေနားက အသာစိတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝတ်မှု ထွက်သွားသည်နှင့် ညီက ဝတ်မှုနောက် ချက်ချင်းလိုက်လာသည်။

“ဝတ်မှု”

“အို... ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

“မဖယ်ပါဘူး၊ ဝတ်မှုက ကိုယ့်ဇနီး ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်သွားပြီ”

“ဘာမိန်းမလဲ၊ ညီနော်”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မှတ်သွားအောင် လက်တွေ့ပြမယ်”

“ညီ”

ညီက ဝတ်မှုကို စကားပြောခွင့် မပြုတော့။

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဝတ်မှုမယ်လေးကို သိမ်းကျုံးစွဲကာ သူ့ကို ရန်စွာနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို အတင်း ဖိကပ်နှိပ်ရိုက် ပစ်လိုက်သည်။ ဝတ်မှု စိတ်ဆိုးမှာလည်း ခုန်တော့။

နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူပြီးသားဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်ကြီး ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဝတ်မှုလက်ကလေးတွေကိုပါ ရင်ခွင်ထဲ

၂၆

သုတေသန

သိမ်းပွားထားလျက် လှပသော ဝတ်မှုန်မျက်နှာလေးထက် ချစ်အောင်
တွေ့ သိပ်သိပ်သည်းသည်းလေး ချွေချပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

“ဘယ်သူလားလော လရောင် မရှိဘူးလို့ပြောနော် နှင်းဆီ”

“အင်းပါ”

လရောင် စိတ်ကျေနပ်အောင် နှင်းဆီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့်
တံထဲမှာတော့ လရောင်ကိုယ်စား စိတ်မောနေမိသည်။ လရောင်
ပြုပြု အောင်စေနှင့် လရောင်အကြောင်း သိခဲ့ရပေမယ့် အခု
လရောင် လုပ်လာပုံကိုတော့ နှင်းဆီစိတ်ထဲ လရောင်ကိုယ်စား
ထိထိနေမိသည်။

လရောင်က အောင်စေ နိုင်ငံခြား ခရီးသွားနေခိုက်၊ ဘွားနှင့်
အောင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး အလုပ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွားနှင့်
အောင်က လရောင်ကို အလုပ်မထွက်ဖို့တားပေမယ့် လရောင်မှာလည်း
အိတ်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ ဘွားကို သနားပေမယ့် တစွတ်ထိုး
ပေး အောင်စေကြောင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်နေ၍ မဖြစ်တာနှင့် ဇွတ်
မိပြီး အလုပ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“တီ... တီ”

“ဟော... ဟိုမှာ လိုက်လာပြီထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ
လရောင်”

၂၂

ထုတ်

“လရောင် မရှိဘူးလို့ ပြောပါဆို နှင်းဆီကလဲ”

အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည့် လရောင်နှင့် အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်သည့် ကားလုံလုံကြီးပေါ်က ဆင်းလာသည့် အောင်ဆီဆိုသည့် လူကြီးကြောင့် လိုက်သူနှင့် ပြေးသူကြား နှင်းဆီမှာ လိမ်မလုံ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံမပျက်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“လရောင်နဲ့ ကိုယ်တွေ့ပါရစေ နှင်းဆီ”

အောင်ဇေ စကားအပိုမပြော။

သူလာရင်းကိစ္စကိုပဲ နှင်းဆီကို တည့်တည့်ပြောလာ၍ နှင်းဆီလရောင် သင်ထားသည့်အတိုင်း ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုဒင်း... ဒီမှာ လရောင် မရှိဘူးရှင်”

နှင်းဆီအသံက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့။

“လရောင် ဒီမှာမရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ရှင်”

“လရောင် ဘယ်သွားလဲ သိချင်လို့ပါ”

“အဲဒါက ဟို... ဟို....”

တည့်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် သူသိလိုတာကို မေးနေသော အောင်ဇေကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ အိပ်ခန်းဘက် အကြည့်ရောက်သွားတာကို မနည်းဘဲရိတ်အုတ်နေရသလို နှင်းဆီပါးစပ်ကလည်း တဟိုဟိုနှင့် လရောင် ဘယ်သွားသည်ဟု ပြောနေမသိဖြစ်နေ၏။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်နေသည့် လရောင်က နှင်းဆီထံမှ ထွက်နေသည့် စကားသံကို နားထောင်ပြီး စိတ်ထဲကျဉ်းကျပ်လာသည်။

နှင်းဆီလုပ်တာနှင့် လိမ်ညာတာတွေ ပေါ်တော့မည်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် နှင်းဆီတထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။

“ဟိုဖိနပ်က လရောင် ဖိနပ်ပဲ”

“ရှင်”

အောင်ဇေက လရောင် စီးနေကြ ဖိနပ်ကို မှတ်မိသွား၍ နှင်းဆီမျက်နှာပျက်သွားသလို လရောင်လည်း သူမ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို မညာချင်ပါနဲ့ နှင်းဆီ၊ လရောင် ဒီမှာပဲ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ လရောင် ဒီမှာ တကယ်မရှိတာပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းဆီထံမှ ပြန်ဖြေရှင်းသံ ခပ်သွက်သွက် လာပေမယ့် မူပျက်နေသည့် နှင်းဆီကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို လိမ်ညာနေမှန်း အောင်ဇေ ရိပ်မိသွားကာ အိပ်ခန်းရှိရာဘက် တစ်ချက်ညှစ်ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကိုယ်နှင်းဆီအခန်းကို ခဏလာက ဝင်ကြည့်ပါရစေ”

“အို... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို... အဲဒါက...”

“ကိုယ်ခဏလေးပဲ ဝင်ကြည့်မှာပါနှင်းဆီ”

“မသွားပါနဲ့ ဦးအောင်ဇေ”

“မသွားပါနဲ့”

နှင်းဆီက ထိတ်လန့်တကြား အော်ရုံသာ တတ်နိုင်သူဖြစ်ပြီး သူမကို ကျော်လွှားပြီး နှင်းဆီအိပ်ခန်းရှိရာ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ လျှောက်သွားသူကို နောက်မှ ဝင်မဆွဲရဲသလို။ ဒီထက်လည်း ပိုမိုမတားရဲပါ။

အောင်ဇေက နှင်းဆီအိပ်ခန်းကို ကာထားသည့် ခန်းဆီးစလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖယ်လိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်မှာ ပုံပုံတူတူ ထိုင်နေသည့် လရောင်ကို ရေချိုးပြီးစအသွင် သနပ်ခါး ဖွေးဖွေးနုနု ခေါင်းလျှော်ပြီး ဖားလျားချထားသည့် ဆံပင်မည်းမည်းခက်ခက် တို့ကြားမှ ဝင်းပသော ချစ်သူမျက်နှာကို ထိတ်လန့်သော အသွင်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“လရောင်”

“အို... ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ အခုချက်ချင်း လရောင်အခန်းထဲက ထွက်သွားပါ ဦးအောင်ဇေ”

ပိတောက်ရောင် ပါတိတိတ်တတ်စုံလေးနှင့် ဝင်းပနေသည့် လရောင်မှာ ရဲတင်းစွာ သူမရှိရာ အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်လာသူကြောင့် ခုတင်ပေါ်က မန်းကတန်းဆင်းပြီး သူမကို စိမ်းစိမ်းကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် အောင်ဇေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“လရောင်မပါဘဲ ကိုယ်ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ လရောင်ကိုယ် လရောင် လုံအောင်ပုန်းနေနိုင်တယ် ထင်လို့လား”

“ရှင်ပြန်ပါ ဦးအောင်ဇေ လရောင် တောင်းပန်ပါတယ် အပြင်မှာ နှင်းဆီလည်းရှိတယ်၊ ရှင်ကို မတွေ့ချင်လို့ တမင်ရှောင်နေတဲ့ လူကို ရှင်ဒီလို မနှောင့်ယှက်သင့်ပါဘူး”

“လရောင် ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရင် ကိုယ်ပြန်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ လရောင် ရှင်နောက် ပြန်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လရောင်အသံက တိုးတိတ်ညင်သာပေမယ့် တိကျပြတ်သားသည်။ အောင်ဇေက ပြောရင်ပြောသလို လုပ်တတ်သလို လရောင်အသွင်ကလည်း အောင်ဇေနည်းတူ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်မည့်သူမျိုး မဟုတ်မှန်း သူမကိုကြည့်၍ အောင်ဇေလည်းလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာရန်မင်း လာခေါ်ရင်တော့ လိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်သား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက လရောင်ချစ်သူ”

“ကြည့်စမ်း... မင်း...”

“ကဲကွာ”

“အို... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ လရောင်ကို လွှတ်နော်”

“လွှတ်ဆို”

“အို”

လရောင်စကားကြောင့် အောင်ဇေရင်ထဲ သည်းခံနိုင်မှု ကုန်ဆုံးသွားကာ သူမျက်စိရှေ့မှာ လှချင်တိုင်း လှနေသော လရောင်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ရင်ကို အုံခံရခက်အောင်ပြောနေသည့် လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး ရင်ခွင်ထဲနစ်နေအောင် ချွတ်ပြီး လှပသော မျက်နှာလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ ရွာချပစ်လိုက်သည်။ လရောင်က အောင်ဇေထံမှ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းကို

လက်မခံ။ သူမမျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာခါရမ်း၍ ရုန်းဖယ်ရှောင်ရှားနေ၍ အောင်စေအနမ်းတွေက လိုရမရောက်။ နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးရုန်းကန်ရင်း အနီးရှိ အိပ်ရာပေါ် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲထွားသွားတော့ ပိုဆိုးသည်။

“ရှင် ဖယ်ဆိုနော်”

“အပြင်မှာ နှင်းဆီရှိတယ်ဆို”

“အို အမေ့”

လရောင်အသံလေး တိုးတိတ်စွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်နှင့် နှင်းဆီလည်း အိမ်ပေါ်မှာ ဆက်မနေရဲတော့ အိမ်ပေါ်မှ ခြေဦးတည့်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာက လရောင် ရှက်လန့်ပြီး အော်မထွက်ရဲတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အောင်စေက ကဲချင်တိုင်း ထဲနေသည်။ လရောင်ပါးလေးတွေ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နာကျင်သွားသလို သနပ်ခါးရနံ့ သင်းပျချိုအိနေသည့် လရောင်၏ လည်တိုင်မွေးမွေးမှာလည်း အောင်စေထံမှ ချစ်အမှတ်တံဆိပ်များနှင့် ပြည့်သိပ်သွားသည်။

သူ ခရီးသွားရာက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်မှာ လရောင် မရှိတော့ဘူးဆိုတာနှင့် အောင်စေ အမောဆိုသွားသည်။ ဘွားက လရောင်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါဟု တွင်တွင်တိုက်တွန်းသလို လရောင်ထံ သူတို့နှင့် အတူရှိစေချင်ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးက အောင်စေ

လရောင်မရှိသော အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေလို့မရ။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် လရောင်ပုံရိပ်တွေချည်း မြင်ရတော့ ပိုဆိုးသည်။ ခရီးသွားနေသည့် တစ်ချိန်လုံးလည်း လရောင်ထံ သတိရစိတ်နှင့် လွမ်းနေတာကိုလည်း သူ့ဘာသာသူ မယုံချင်ဘဲ

ယုံနေရသည်။

ဝတ်မှုနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်လို့ တွေးလိုက်တိုင်း အောင်စေရင်ထဲ အဆမတန် နာကျင်ကြေကွဲနေရချိန်မှာ ဝတ်မှုကို ညီညီဆိုသည့် ကောင်လေး ခိုးပြေးသွားသည့်သတင်းစကားကို သူရထံက လွမ်းပေးသည်။ ကြားကာစက ကိုယ့်နားကိုယ်မယုံ။ နောက် သေချာစုံစမ်းတော့ သူရပြောသည့်အတိုင်း မှန်နေရုံသာမက ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက် အသိပေးလာမှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

ဖူးစားမှန်ရင် မလွဲမသွေ ဆုံကြရမည့်သူက တခြားသူ မဟုတ်။ သူနှင့်လရောင်ဟု သိလိုက်သည်က ချက်ချင်း အချိန်မဆိုင်ဘဲ လရောင်ရှိရာ ထွက်ခဲ့သည်။ နှင်းဆီဆိုသည့် လရောင် သူငယ်ချင်းက မလိမ်တတ်၊ မညာတတ်၍ လရောင် ဒီမှာရှိတာ တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ အောင်စေရင်ခန့်သံတွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို မြင်တာနှင့် ချက်ချင်းပြန်ပို့ မောင်းထုတ်သည်။ လရောင်မှာ ဒေါက်တာရန်မင်း ရှိတာသိပေမယ့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လရောင်ကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်သည့်အတူ သူ့နှလုံးသားကို အခံရခက်စေသည့် လရောင်စကားအဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်၍ လုပ်မိမှန်းပင် မသိတော့။ သူ သတိရချိန်မှာ လရောင်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေ၏။

“လရောင်”

“ရှင် ပြန်ပါတော့ ဦးအောင်စေ”

“မင်းမပါဘဲ ကိုယ်မပြန်ဘူး လရောင်”

အောင်စေစကားကြောင့် လရောင် ဒေါသထွက်လာသည်။ သူက ယောက်ျားလည်းဖြစ်၊ ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးလည်းဖြစ်၍ ပတ်ဝန်း

ကျင်ကို ဂရုမစိုက်။ လရောင်ကတော့ လရောင် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လရောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရမည်။

“ရှင်ကို လရောင်မွန်းတယ်လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊ ရှင်နောက် လရောင် မလိုက်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ လရောင် မလိုက်ရင် လိုက်အောင်ခေါ်တဲ့နည်း ကိုယ့်မှာ ရှိတယ်”

“ရှင်နော်... အို... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လရောင်ကို အခု အောက်ချပေးဆို”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ၊ အပြင်မှာ လူတွေနဲ့ရှင်၊ ရှင်မရှက်ပေမယ့် လရောင် ရှက်တယ်”

“ရှက်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်နဲ့၊ ပြောနေတဲ့ကြားက ဇွတ်တိုး ပြီး ရုန်းရင် ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်”

“အို... လရောင်ကို အောက်သာချပေးပါတော့”

“တကယ်နော်”

“တကယ်”

လရောင်တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြှောက်တက်သွားသည်အထိ ပွေ့ယူချီမထားသူလက်က လရောင် ဇွတ်အတင်း ရုန်းကန်ဆင်းပေမယ့် အောင်ဇေက ချက်ချင်းမလွှတ်။ သူလိုချင်သည့် ကတိတွေ တောင်းပြီးမှ လရောင်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် အသာချပေးသည်။

“ပြော၊ ကိုကိုချစ်လား”

“ရှင်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိနေပြီသားပါ ဦးအောင်ဇေ”

“ဝတ်မှုကို ပြောတာလား”

“သိရက်သားနဲ့ မေးမနေပါနဲ့ရှင်”

“ဝတ်မှုမရှိရင် ကိုယ့်ကို ချစ်မှာလား”

အောင်ဇေစကားကို လရောင်က မဖြေ၍ အောင်ဇေ ချစ်စနိုး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဝတ်မှုက သူ့ချစ်သူနဲ့ ယူလိုက်ပြီဗျာ၊ ကောင်လေးနာမည်က ညီညီတဲ့”

“တကယ်ရော ဟုတ်လို့လား”

“ဪ... ဒါ ညာရမယ့်ကိစ္စလား၊ ဓထုရင် အိမ်ရောက်မှ ဘွားနဲ့ကြီးခင်ကိုမေး”

“လာ... သွားမယ်”

“အို... လရောင်လက်ကိုလွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်ဘယ်သွားသွား လရောင် ကို ကိုယ်သွားလေရာ အခုလိုပဲ ခေါ်သွားမှာ”

“ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေတယ်ရှင်”

“ကြည့်ပါလေစေ၊ လရောင်ရှက်ရင် ကိုကားပေါ် အမြန်တက် ပြီး ပုန်းနေ”

အောင်ဇေက လရောင် ဘာပြောပြောမရ။

သူလုပ်ချင်တာ ဇွတ်လုပ်နေ၍ လရောင်မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ရှက်ပြီးရင်း ရှက်နေရသည်။

“နှင်းဆီရေ... နှင်းဆီ”

“ခေါ်မနေနဲ့၊ ရှင်ကို ရှက်လို့ လရောင်သူငယ်ချင်း ဘယ်ချောင် သွားပုန်းနေပြီလဲ မသိဘူး”

လရောင်တို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် တစ်ဖက် အိမ်က ဒေါ်လှကို အိမ်ကိုအပ်ထားခဲ့ပြီး လရောင် အောင်ဇေနောက် လိုက်ခဲ့ရသည်။ မလိုက်လို့လည်း မဖြစ်။ ကားအကောင်းစားကြီး လရောင်တို့အိမ်ရှေ့ ရပ်နေတာကိုပဲ ရပ်ကွက်က လူတွေက စိတ်ဝင်စား နေကြပြီဖြစ်သလို လရောင်လက်ကို မလွှတ်တမ်း စွဲထားသည့် အောင်ဇေ ဆိုသည့် လူချောကိုကြည့်၍ တီတိုးစကားပြောသံတွေလည်း ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ပျံလွင့်နေ၍ အောင်ဇေနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည့် လရောင် ကို ဘွားနှင့်ကြီးခင်တို့က လိုက်လံဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုကြသည်။

အောင်ဇေက သူ လရောင်ကို လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်း ပြောတော့ ဘွားက ဝမ်းအသာဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ ကြီးခင်ကလည်း သဘောတူသည်။ ဒေါ်စိန်ကတော့ အကျေနပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ တစ် မိသားစုလုံး ပျော်နေကြသည်။ အောင်ဇေပြောသလို ဝတ်မှုန်ညီညီ လက်ထပ်လိုက်တာ အမှန်ဖြစ်နေ၍ လရောင် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။

“ဖူးစာဆိုတာဒါပဲ မြေးရဲ့၊ ဘွားဖြင့် လရောင်ကို စံတွေ ကတည်းက ချစ်တာ”

“ကျွန်တော်ရောပဲ”

အောင်ဇေက ဝင်ပြော၍ ဘွားက သဘောကျစွာ သူ့မြေး မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးရယ်သည်။

“တွေ့လား လရောင်၊ ဘွားမြေး ဒီလောက်ပျော်နေတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ ဒီလိုကို ဖြစ်နေရမှာ”

“မြေး လရောင်ကရော မောင်အောင်ဇေကို ချစ်ရဲ့လား ပြော ပါဦး”

ဘွားအမေးကို အောင်ဇေက သဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေသော လရောင်မျက်နှာကို ချစ်စနိုးဖြင့် စိုက် ကြည့်ရင်း လရောင်နှုတ်ဖျားက ထွက်လာမည့် အဖြေကို ရင်ခုန် စိတ် လှုပ်ရှားစွာ စောင့်နေမိသည်။

“ဖြေပါဦး မြေးရဲ့ ဘွားကို ချစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွားမြေးကိုရော”

“ချစ်ပါတယ်ဘွား”

“ဒီလိုဖြစ်ရမှာပေါ့၊ လရောင်မှာ မိဘတွေလည်း မရှိကြဘူး ဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲကို နောက်မှ စီစဉ်မယ် မနက်ဖြန် မင်းတို့ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွား”

“အို”

အောင်ဇေက ဘွားစကားကို ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်၍ လရောင်ပါးစီးတွေ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးလျက် အနေရခက်သွားသည်။

“ဟိုလေဘွား... မင်္ဂလာကိစ္စက နည်းနည်း မြန်နေသလားလို့ ပါ”

“မမြန်ဘူး လရောင်လေးရဲ့၊ ဒီတစ်ခေါက် ဘွားမြေး ကျန်ရစ် မဖြစ်ရအောင် ဘွားက မြေးကိုယ်စား အရင်လက်ဦးထားရတာ”

“ကြားတယ်နော် လရောင်”

“ကဲ... ကဲ... သွားကြ... သွားကြ၊ မင်္ဂလာကိစ္စ တိုင်ပင် ကြဦး”

၂၈

ဆုတောင်း

ဘွားအခန်းထဲက သူတို့ ထွက်လာကြသည်နှင့် အောင်ဇေက
လရောင်လက်ကို ဆွဲသည်။

“လာ”

“အို... ဒါက ဘယ်လဲ”

“သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့”

အောင်ဇေဆွဲခေါ်ရာသို့ လရောင်ပါလာသည်။ ပထမ အောင်ဇေ
ဘယ်သွားနေမှန်းမသိ။ နောက်တော့ အောင်ဇေအခန်းကိုဖြင့်မှ လရောင်
လန်ပြီး ရပ်သွားသည်။

“ရှင်အခန်းကို လရောင် မလိုက်ဘူးနော်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲပြော”

“လရောင် အိမ်အရင်ပြန်ဦးမယ်”

“လိုက်ပို့မယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားက ကိုယ်တို့ကို
မင်္ဂလာကိစ္စ ဆွေးနွေးခိုင်းထားတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“လာစမ်းပါ”

“ရှင်နော်”

“ကျီး”

“ကလစ်”

အင်အားခြင်းမမျှ၍ အောင်ဇေဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားပြီး လရောင်
ကိုယ်လေး အောင်ဇေအိပ်ခန်းထဲ ရောက်တာနှင့် အောင်ဇေက သူ့
အခန်းတံခါးကို သော့ခပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“သော့ခပ်တာလေ”

ချစ်သူတို့အလင်္ကာနန်းတော်

၂၉

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို အခု ဘယ်သူမှ နှောင့်ယှက်လို့
မရတော့ဘူး”

“ကဲ... ပြော၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ချင်လဲ၊ ဘယ်
နိုင်ငံကို ဟန်နီးမွန်း ထွက်ချင်လဲ”

“အဲဒီကိစ္စ နောက်မှပြောပါ၊ အခု ရှင်အခန်းတံခါးကို အရင်
ဖွင့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင် ဖွင့်ဆို ဖွင့်”

“ခက်နေပါလား”

အောင်ဇေက လရောင်၏ ပန်းနုရောင် မရင့်တရင့် မျက်နှာလေး
ကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်တော့ လရောင်
ပိုအနေရခက်လာသည်။

“ရှင်နော်၊ လူကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“တော်ပြီ၊ လရောင် သွားတော့မယ်”

“အခုမှ မရတော့ဘူး၊ လရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုယ်
အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ပြီ”

“အို”

လရောင်ကိုယ်လေး အောင်ဇေရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုသွားကာ ရုန်း
ထွက်မရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် လရောင်ရယ်”

“ဟင့်အင်”

လူရောင် ငြင်းပယ်စကားက သူလိုလူတစ်ယောက်အတွက် အသုံးမဝင်ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ လူရောင်ဟာ သူပြုသမျှ နုရသော ချစ်စရာ ယမင်းရုပ် လှလှလေး ဖြစ်သွားသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။

မချစ်မိအောင် ကြိုးစားရှောင်တိမ်းပေမယ့် ချစ်ရမယ့်သူ ဖြစ်ရမည့် ကံပါလာတော့ အကြောင်းအရာတွေက ဆန့်ကျင်စွာ တိုက်ဆိုင်မှု တွေ ဖြစ်လာသည်။

“ချစ်တယ်နော် လရောင်”

“အခုမှ မချစ်လို့ရော ရမှာလားရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မရတော့ဘူး”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ပြော၊ မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့”

“မောင့်ကို လရောင်ချစ်တယ်”

“လရောင်ရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦး အချစ်တွေနဲ့ မေ့မူးနေချိန်မှာ လရောင် ပြန်အလာ ကို လည်တမော့မော့နှင့် စောင့်နေရှာမည့် နှင်းဆီကို လောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုပါ မေ့သွားတတ်ကြသည်က ချစ်သူတိုင်း၏ သဘာဝ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၅)

ဝတ်မှုတို့ မင်္ဂလာပွဲကို အောင်ဇေတို့ ဇနီးမောင်နှံ တက်ရောက် ကြသည်။ ညီညီက ဝတ်မှုကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြနေ၍ ညီညီကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက ရယ်မောနေကြသည်။ သတို့သမီး ဝတ်မှုက ရှက်စနိုး ရယ်မောနေတတ်ပေမယ့် ညီညီအချစ်ကြောင့် သူမ စိတ်ကျေနပ်စွာ ကြည်နူးနေခြင်းကို အားလုံး မြင်တွေ့နေကြရသည်။ ညပိုင်း ဧည့်ခံပွဲကို ဝတ်မှုတို့ ခြံဝန်းထဲမှာပဲ ကျင်းပသည်။ အားလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်နိုင်သည့်ပွဲဖြစ်၍ လူကြီးတွေရော၊ လူငယ်တွေပါ အားလုံး ပျော်နေကြသည်။

“ဖူးစာဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်နော်မမ၊ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ် လို့ မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝတ်မှု ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ ယတ်သက်ပြီး ဝတ်မှုပဲ အမြဲငိုခဲ့ရတယ်၊ ပျော်လည်း မပျော်ဘူး ကိုကိုက အမြဲ အလုပ်များနေလို့”

“ခစ်... ခစ်”

ဝတ်မှုဆိုင်သည် သတို့သမီးလောင်းက သူနှင့် လက်မထပ် ဖြစ်သည့် အောင်အေးကြောင်း အောင်အေးနိုးဖြစ်လာသည့် လရောင် ကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မမလည်း သတိထားနော်၊ ကိုကိုက မမနဲ့အလုပ်ကို ရွေးပါဆို ရင် မမကိုထားပြီး သူ့အလုပ်ကိုပဲ ရွေးမှာသိလား”

“ဟိတ်... ကောင်မလေး၊ မမလရောင်ကို စိတ်ညစ်အောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“သွားပါ ဒီကိစ္စက မိန်းကလေးတွေကိစ္စ၊ ဝတ်မှုတို့ စကား ပြောနေတာ ညီ ဝင်မပါနဲ့”

“ညီလည်း နားထောင်လို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး၊ မရဘူး လာ... မမ ဝတ်မှုတို့ အိမ်ထဲ သွားပြော ကြမယ်”

ကလေးဆန်သည့် ဝတ်မှုကို ကြည့်ပြီး ညီက ချစ်စနိုးရယ်မော နေသလို၊ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် ဝတ်မှု ခေါ်ရာနောက် ရယ်မောပြီး လရောင် လိုက်ခဲ့သည်။ နှင်းဆီကလွဲပြီး လရောင်မှာ ချစ်စရာညီမ မရှိ။ ဝတ်မှုကိုတော့ ချစ်စရာ ညီမလေး အဖြစ် ချစ်မိသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ဦးနော်မမ၊ ဝတ်မှု အအေးသွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

လရောင်ကိုထားပြီး ဝတ်မှုက ထမင်းစားခန်းဘက် ပြေးထွက် သွား၍ လရောင်တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။ ဝတ်မှုက ထိုင်ပါဆိုသော်လည်း လရောင် မထိုင်ဖြစ်။ ဧည့်ခန်းမှာ

ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေရှိရာ ရောက်သွားပြီး ဝတ်မှု အဖေနှင့် အမေဓာတ်ပုံကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ဓာတ်ပုံထဲက ဝတ်မှုအဖေဆိုသူက တခြားသူ မဟုတ်။ မေမေ ကိုယ်တိုင် လရောင်အဖေကို ဂျာပါဆိုပြီး ပေးသွားသည့် ဓာတ်ပုံထဲက လရောင် အဖေဖြစ်နေ၍ လရောင် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ပြာမှောင်သွား သည်။

ဖေဖေ။

ဒါဝတ်မှုအဖေဆိုရင် ဝတ်မှုနဲ့ လရောင်ဆိုတာ အဖေတူ အမေကွဲ ညီမတွေပါလား။

“ဒယ်ဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေတာလား မမလရောင်”

“ဝတ်မှု”

“ဒယ်ဒီက လူချော မမရဲ့၊ ဝတ်မှု မာမိနဲ့ မယူခင်က ဒယ်ဒီမှာ အရင်မိန်းမနဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ ဒယ်ဒီက မာမိကို မယူခင် စာတည်းက အားလုံးဖွင့်ပြောတာ။ မာမိကလည်း ဒယ်ဒီဘက်က ဖွင့်လင်းရိုးသားမှုကို သဘောကျပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာတဲ့”

“မာမိကိုယ်တိုင်တောင် ဒယ်ဒီ အရင်မိန်းမနဲ့ သမီးကို ဒယ်ဒီနဲ့ အတူ လိုက်ရှာပေးလိုက်သေးတယ်... ခစ်... ခစ်”

ဝတ်မှုက သူ့ဒယ်ဒီအကြောင်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပြောပြီး ရယ်မော နေနိုင်ပေမယ့် လရောင်မှာတော့ ရင်ခုန်သံတွေ ထိန်းမရအောင် မြန်လာ သည်။

လရောင် ထင်ထားတာက သမီးနဲ့ မိန်းမကို ပစ်ထားပြီး ဘယ်

တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဖေဖေကို ထင်ထားခဲ့တာပါ။ မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖေဖေကို ဒီလိုပဲထင်ပြီး နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဖေဖေအပေါ် နာကြည်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။

အခု ဖေဖေက လရောင်တို့ ထင်ထားသလို မဟုတ်ပဲ လရောင်တို့ သားအမိကို ဒေါ်ခင်မမဆိုသည့် ဖေဖေနောက်မိန်းမနဲ့တောင် အတူ လာရှာသည်ဆိုတော့ လရောင်တို့သားအမိအပေါ်ထားသည့် အချစ်၊ ဖေဖေမေတ္တာကို လရောင် နားလည်လာရပါပြီ။

“အဲဒီတော့ သားအမိကို ဝတ်မှုဒယ်ဒီ ရှာတွေ့သွားလာ ဟင်”

“မတွေ့ပါဘူး မမရယ်၊ ဒယ်ဒီအရင်မိန်းမနဲ့ သမီးက အရင် အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာလဲ စုံစမ်းလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ပဲ ဒယ်ဒီလည်း စိတ်လျော့ပြီး မာမိကို လက်ထပ် လိုက်တာ”

“ဝတ်မှုစကားက ဘယ်လိုလဲ၊ ဝတ်မှုမာမိနဲ့ အရင်လက်ထပ်ပြီး မှ ဝတ်မှုဒယ်ဒီက ပျောက်သွားတဲ့ သားအမိကို လိုက်ရှာတာ မဟုတ် ဘူးလား”

“အမယ်လေး၊ ဒယ်ဒီက အချစ်ကြီးတယ် မမရဲ့၊ မာမိနဲ့ လက်ထပ်ခင် သူမိန်းမနဲ့သမီးကို အရင်သွားရှာတာ၊ လုံးဝ ရှာမတွေ့မှ မာမိကို လက်ထပ်တာသိလား”

ဖေဖေ။

လှရောင်ရဲ့ဖေဖေရယ်။

မေမေနဲ့လရောင် ဖေဖေအပေါ်မှာ အထင်လွဲမှားခဲ့မိသမျှ ဒီနေရာ ကပဲ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ လရောင် တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေရယ်။

“ဝတ်မှုရော၊ ဝတ်မှုဒယ်ဒီရဲ့ သမီးကိုတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ် နာလဲ”

“ဝတ်မှုက ဒယ်ဒီသမီးဖြစ်နေလို့လား မသိဘူး၊ ဝတ်မှု ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ဒယ်ဒီ အမြဲပြောပြောနေတဲ့ ဝတ်မှုမမဆိုတာကို သိပ်ပြီးတွေ့ချင် မြင်ချင်ခဲ့တာလေ၊ ဝတ်မှုမမကို ဝတ်မှု မမြင်ဖူးပေမယ့် သူ့ကို ဝတ်မှုချစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝတ်မှုတို့ နှစ် သောက်စလုံး ဒယ်ဒီသမီးတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“သူ့ကို မမုန်းဘူးလားဟင်”

“မမုန်းပါဘူး မမရယ်၊ ဝတ်မှုတို့ ဘဝတူတွေပဲ၊ ဝတ်မှုမှာ ဒယ်ဒီမရှိတော့ဘူး၊ ဝတ်မှုမမမှာလည်း ဖေဖေဆိုတာ မရှိတော့ဘူး”

“ဝတ်မှု ညီမလေးရယ်”

လရောင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝတ်မှုကိုယ်လေးကို ချစ်ခြင်း ခေတ္တာ ပြည့်ဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်ချိန်မှာ လရောင်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မမလရောင်”

ဝတ်မှုက လရောင် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။

သူ့ကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည့် လရောင်ကို ပြန် ထိရင်း အလန့်တကြားလေး မေးလိုက်သည်။

“ဝတ်မှု”

“ပြောပါ မမ”

“ဝတ်မှုဒယ်ဒီရဲ့ သမီးကြီးဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဒီက မမလရောင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပါ ညီမရယ်”

“ရှင်”

“မမလဲရောင်က ဝတ်မှုန့်ရဲ့အစ်မ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်၊ မမက ဝတ်မှုန့်ဖေဖေ ရှာနေတဲ့ ဖေဖေသမီးကြီးပါ”

“အို... ဝတ်မှုန့် ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်၊ ဝတ်မှုန့်တို့ အိပ်မက် မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အပ်မက် မဟုတ်ပါဘူး ဝတ်မှုန့်၊ လရောင် ပြောနေတာတွေ အားလုံး အန်တီဒေါ်ခင်မမရော ကိုကိုပါ ကြားပြီးပါပြီ”

“ဟင်... ကိုကို”

“အန်တီ”

လရောင်တို့ ညီမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့် ဒေါ်ခင် မမက လရောင်နှင့် ဝတ်မှုန့်တို့ရှိရာ ရောက်လာပြီး ညီမ နှစ်ယောက် စလုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

“အခုမှပဲ သမီးဒယ်ဒီဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားတော့တယ် သမီးတို့ ရယ်”

“လရောင်... သမီး”

“ရှင်”

“မာမီကို သမီးမာမီလို သဘောထားနိုင်ပါ့မလားကွယ်”

“လရောင်မှာလည်း အမေ မရှိတော့ပါဘူး မာမီ၊ ဝတ်မှုန့် မာမီဟာ လရောင်ရဲ့ မာမီပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အိုကွယ် လိမ္မာတဲ့ သမီးတွေရယ်”

“ဟေး အခုမှ နှစ်မင်္ဂလာဖြစ်သွားပြီ အစ်ကိုရေ သုံးမင်္ဂလာ ဖြစ်သွားအောင် အစ်ကိုတို့စုံတွဲပါ ညီတို့ပါတီပွဲမှာ တစ်ခါတည်း ခင်္ဂလာပွဲရက်ကို ကြေညာလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ညီမာမီတို့ကို အခုပဲ သွားပြောလိုက်မယ်”

“ဟဲ့ ညီ”

ဝတ်မှုန့်က လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ညီက မကြားတော့။ ကလေး တစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်နေလျက် သူမိဘတွေရှိရာ ပြေးထွက်သွား သည်။

“အခုတော့ ကျွန်တော်ဆန္ဒတွေ အားလုံး ပြည့်သွားပြီ အန်တီ”

“ဘာဆန္ဒတွေလဲ မောင်အောင်ဇေ”

“ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် အန်ကယ်ညိုရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ရလိုက်လို့ပါ”

“ကံတရားဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်၊ အန်တီတို့ဟာ ရှေ့အတိတ် ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ကံကြောင့် အခုလို ဆုံစည်းကြတာပဲ၊ အန်တီ မျက်စိ ကိုခင် သမီးလေးဝတ်မှုန့် သူ့အစ်မနဲ့ အခုလို ပြန်တွေ့ခွင့်ရလိုက်တာ ပဲကို ဝမ်းသာစရာပါကွယ်”

ထင်မှတ်မထားသော မိသားစုပေါင်းစည်းပွဲလေးအဖြစ် အားလုံး ပါကြရသည့်အထဲမှာ ဝတ်မှုန့် အပျော်ဆုံး ဖြစ်သည်။

“လရောင်”

“ရှင်”

“လရောင်မှာ အမေနဲ့ညီမရပြီဆိုပြီး မောင်ကို မေ့မသွားရဘူး”

“ဟဲ့”

၂၄၈

ဆုအညွန့်

“ဟင့်အင်၊ မေ့မှာပဲ”

“ကြည့်စမ်း... အခုကတည်းက မောင့်ကို မေ့ချင်နေတဲ့ ကောင်
မလေး နောက်ဘယ်ထောင့်မှ မောင့်ကို မေ့မသွားအောင် ပညာပေး
ရမယ်”

“လာခွဲ”

“မောင်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဆို”

“အို”

BURMESE
CLASSIC

လမင်းက တိမ်မည်းညိုတွေထဲ ရှက်လန့်တကြား ပြေးဝင်သွား
သည်။ အပျော်တွေ စုစည်းထားသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးကြား လန်းဆန်းစွာ
ပွင့်လာသည့် အချစ်ပန်းတွေက ချစ်ရသူနှစ်ဦး၏ အနာဂတ်
ချစ်ခရီးလမ်း အလင်္ကာနန်းတော်ထဲမှာ သောင်းဖျံစွာ ထုံမွန်း ပွင့်လန်း
လျက် ခမ်းနားလှစွာ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ

ဆုအညွန့်